

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 129

Ple del Parlament

Sessió 62, tercera i darrera reunió, dijous 26 d'octubre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu 302-00332/13	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme 302-00334/13	12
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus 302-00333/13	22
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió 302-00335/13	32
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut 302-00336/13	42
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a l'habitatge 302-00337/13	53
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a Israel i la Franja de Gaza 401-00040/13	62
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu (continuació) 302-00332/13	64
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme (continuació) 302-00334/13	64
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus (continuació) 302-00333/13	65
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió (continuació) 302-00335/13	65

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut (continuació)	65
302-00336/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a l'habitatge (continuació)	66
302-00337/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius	68
302-00338/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca	78
302-00340/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius (continuació)	88
302-00338/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca (continuació)	89
302-00340/13	
Debats (continuació)	89
255-00008/13 i 255-00012/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 62.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la consellera de Territori i el conseller de Salut.

La presidenta

Bon dia, diputats, diputades. Iniciem altra vegada el Ple.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu

302-00332/13

I passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar la, té la paraula la senyora Marta Moreta i Rovira.

Marta Moreta Rovira

Bon dia, presidenta. Consellera, diputades i diputats, molt bon dia a tothom. Mirin, el que presentem en aquesta moció no és res més que les peticions que el món esportiu reclama al Govern de la Generalitat de Catalunya des de fa molt i molt de temps. Aquesta moció té per objectiu principal solucionar, precisament, els problemes que s'han anat enquistant al llarg de la darrera dècada.

Quan parlem d'activitat física i d'esport i ho focalitzem en el marc de l'esport escolar i de les federacions esportives, és perquè ens preocupa molt la situació que estan vivint tant els consells esportius com les diverses federacions esportives. Aquest malestar, de fet, ja es va sentir, es va expressar a través d'un manifest del món esportiu, la setmana passada davant d'aquest Parlament, per reivindicar aquest malestar que tenen, no? En definitiva, estem parlant d'unes dificultats que viuen, dia a dia, les entitats esportives que es dediquen a la promoció i al foment de l'esport, és a dir, a l'esport base i en tota aquella amplitud que coneixem tots nosaltres, no?

L'impagament i el retard de cobraments de les subvencions té conseqüències per a l'esport, sobretot en aquesta etapa que dèiem d'esport escolar. I la situació realment en aquest moment és insostenible. Poden parlar amb qui sigui, amb consells esportius, amb federacions, amb clubs, i tothom els dirà lo mateix: la situació és insostenible.

Ja els vaig comentar, en el darrer Ple, que el deute pendent de les subvencions dels consells esportius i de la Unió de Consells Esportius puja més de 2.400.000 d'euros, i, per la seva banda, la Unió de Consells Esportius encara està pendent que la Generalitat faci el pagament de la temporada..., part del pagament de la temporada 22-23. També, la Generalitat ha retallat de forma reiterada a la Unió de Federacions Esportives els imports de la temporada 2021, i, com poden entendre, aquesta manera de treballar fa que no es pugui portar a terme cap activitat esportiva amb les condicions necessàries, perquè també es necessiten diners –també, eh?. I, per tant, el que demanem en aquesta moció és que es comencin a solucionar tots aquests problemes que tenim, no?

El que ha passat és que la Generalitat, a través del Consell Català de l'Esport, encara no ha abonat a les federacions esportives l'import de la temporada 22-23, quan estem en la temporada 23-24, i aquests endarrer..., endarreriments –perdó, això és que, de bon dematí, s'encallen les paraules– fan que la situació sigui complicada. Per

això a aquesta moció el que demanem és que es pugui aprovar de forma immediata la liquidació dels pagaments i dels imports pendents de les temporades anteriors de les federacions i dels consells esportius, pagant també –pagant també– els interessos de demora, i que això es faci, a més a més, de forma immediata, perquè ara la situació..., ja no ens podem esperar més. I són els diners que deuen, però també els interessos de demora que han hagut de demanar les federacions, els clubs i la unió de consells per poder tirar endavant les seves activitats.

Creiem que no hi han més excuses. S'ha d'augmentar el pressupost del 2024 dedicat a l'esport català per tal que es dupliquin els recursos econòmics; de fet, tal com es va comprometre la consellera en seu parlamentària. I no tot són diners –no tot són diners–, els procediments són molt importants. Aquesta temporada 23-24, l'adjudicació de subvencions i la bestreta s'haurien de dur a terme en el termini dels primers cinc mesos de la temporada esportiva. I també hem d'assegurar que el pagament del cent per cent de les subvencions es facin quan es presenti la justificació, acompanyada també de l'informe d'auditoria d'aquesta i de les revisions per part de l'Administració; que no vagin més enllà dels tres mesos de finalització de la temporada, perquè les activitats es porten a terme cada dia i, per tant, no es poden esperar ni un sol dia més per cobrar aquestes subvencions que ja se'ls hi han adjudicat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera, diputats i diputades..., es una buena noticia que este Parlament le dedique un tiempo al deporte, porque desde Ciudadanos le damos mucha importancia al deporte de base. Es por eso que, en líneas generales, apoyamos la moción. Siendo una propuesta del Partido Socialista, el problema lo encontramos en el enfoque, porque es que está planteada muy en términos «¿qué hay de lo mío?». Y, diputada Moreta, no es nada personal, pero entenderá que siendo de Hospitalet de Llobregat esta moción me resulte, como mínimo, inquietante.

Es por este motivo que hemos presentado enmiendas; por un lado, para que las subvenciones se orienten al deporte de base social, para garantizar que ninguna niña y ningún niño se quede sin practicar deporte porque su familia no se lo pueda permitir, y, por otro lado, proponemos reformas para, entre otras cosas, evitar casos como el del Consell Esportiu de L'Hospitalet.

La enmienda que proponemos al punto 5 parte de la pregunta: aumentar la partida presupuestaria dedicada al deporte catalán, ¿para qué? ¿Para que los directivos puedan gastarse el dinero en cualquier cosa que se les ocurra, o para garantizar que puedan hacer deporte todos los niños y niñas, en buenas condiciones, bien equipados? El criterio tiene que estar bien definido, porque luego pasa lo que pasa, que el dinerito acaba en Dios sabe qué. ¿Cuántos niños en riesgo de exclusión social no pueden practicar deporte por falta de medios? ¿Cuántos niños lo están practicando, pero no en buenas condiciones y sin un equipamiento mínimo? Eso es lo que se tiene que subvencionar y eso es lo que vemos bien que se subvencione.

El Partido Socialista la ha rechazado. Y ya me dirán cuál es el argumento de un partido que se hace llamar socialista para oponerse a que las subvenciones al deporte sean de base social. ¿Qué es?, ¿para tener manga ancha para hacer lo que hacían en el Consell Esportiu de L'Hospitalet?

Por otro lado, hacen falta reformas. Una de ellas para garantizar la calidad de las instalaciones y los equipamientos deportivos de Cataluña, porque, como decía, no se trata solo de hacer deporte, sino de poder hacerlo en buenas condiciones y con unos equipamientos en buen estado y bien adaptados.

Y resulta que el Consell Català de l'Esport, por ley, debería revisar y actualizar cada cinco años el plan director de instalaciones de equipamientos deportivos y este plan lleva desde 2005 pendiente de su actualización, que son casi veinte años. Y cuando se le pregunta al Govern por este tema, la respuesta es la misma que cuando se le pregunta por la cartera de servicios sociales, que es que «estamos trabajando en ello», ¿no? Pues, bueno, llevan veinte años trabajando en ello, que se dice pronto.

Y hemos presentado una enmienda para que se actualice de una vez este plan de instalaciones de equipamientos y, lamentablemente, el Partido Socialista también la ha rechazado.

Y, por último, otra de las reformas que proponemos va encaminada a evitar las tentaciones de algunos de utilizar los *consells esportius* para llenarse los bolsillos o para regar sus redes clientelares. ¿Cómo? Pues, modificando el decreto que regula las comisiones directivas de los *consells esportius*, evitando que la representación de las administraciones públicas recaiga en representantes políticos, cuyos intereses partidistas puedan verse, pues, mezclados con los de estas entidades, para evitar casos como el Consell Esportiu de L'Hospitalet. Así que, por nuestra parte, *consells esportius*, sí, pero no manejados por el político de turno.

Y como cabía esperar, pues, el Partido Socialista también ha rechazado esta enmienda. Y se podría llegar a pensar que la rechaza porque lo que quiere es controlar los *consells esportius* allí donde tiene hegemonía política para usarlos con fines partidistas y regar a base de bien sus redes clientelares. Y es que llegamos a ser muy malpensados, parece ser, pero es que la tendencia clientelista es un patrón socialista en la gran mayoría de administraciones donde se perpetúan en el poder.

Cuesta mucho ganar el dinero para llegar a final de mes. De ese dinero que ganan las familias, una parte se va a pagar impuestos, impuestos que se gastan en servicios como sanidad o educación, pero también se va a pagarnos el sueldo a los políticos. Y, como políticos, nuestro deber es velar para que el dinero de los impuestos que se cobran a los ciudadanos se revierta en ellos, en los ciudadanos, y velar para que el dinero que se destina al deporte vaya a parar a la base social. Nuestro deber es fiscalizar y poner los controles que hagan falta para que ese dinero revierta en las familias que más lo necesitan, que no pueden permitirse pagar una cuota para hacer deporte o no se pueden permitir practicarlo con un equipamiento mínimamente decente.

Entonces, negándose a eliminar los intereses del político de turno de los *consells esportius*, el Partido Socialista se reafirma en su tendencia clientelar y en su nuevo control a los corruptos; corruptos a los que no solo allana el camino, sino a los que también pretende indultar, como parece ser con las amnistías que se barajan para Chaves y Griñán, condenados por el caso de los EREs. Y ya está bien.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. *Consellera...* Buenos días a todos. Señores diputados, la importancia del deporte es indiscutible en todas las edades, porque ayuda a mejorar la vida, pero es más importante, si cabe, en la infancia y en la adolescencia, que es la edad de desarrollo y crecimiento.

En niños y adolescentes, el deporte da origen al conocimiento del cuerpo en toda su extensión, previene enfermedades como la obesidad o como la depresión, ayuda a la relajación y a descargar la presión, se aprende a conseguir objetivos, se promueve la amistad, la disciplina, el respeto, la constancia, entre otras muchas ventajas. Y, en eso, creo que todos estaremos de acuerdo.

Bien, el Govern se vanagloria de su apuesta por el deporte, pero la realidad es que el dinero que debería destinarse a causas más que legítimas, como el deporte

infantil, se está destinado a los intereses políticos, ideológicos de los partidos al servicio del separatismo.

En VOX somos conscientes que el deporte es garantía del desarrollo físico y personal, algo que todos defienden en sus discursos, como hemos podido comprobar hoy mismo y en la interpelación. Pero ustedes han gobernado, y ahora los que están gobernando no se dedican, no se han dedicado precisamente a protegerlo, a proteger el deporte.

Y es que, aunque nos resulta una vergüenza que la Generalitat no cumpla con sus compromisos en las subvenciones, nos parece igual de preocupante que el dinero de estas subvenciones no repercuta de manera directa en los clubs deportivos, que son quienes verdaderamente viven el día a día de los problemas de los niños y de los adolescentes deportistas.

Señores, mientras los clubs, federaciones y *consells* deportivos no pueden realizar sus actividades previstas por la falta de cumplimiento del Govern con relación al pago de las subvenciones ya otorgadas, ese dinero se lo gastan en, por ejemplo, sus chiringuitos en el exterior, que nos cuestan 15 millones para desarrollar y consolidar sus embajaditas, o en su quiosquito del SOC, que nos cuesta la friolera de más de 600 millones de euros que no sirven para nada y que no solucionan nada.

También se lo gastan ustedes en ideología femenina, feminista, que no ayuda en nada –en nada– a ninguna mujer. La *consellera*, en la interpelación, habló de legislación del deporte femenino, que no sabemos exactamente en qué se concreta o materializa. Comentó también un congreso de igualdad en el juego o la publicación de un libro, *Superheroínas del deporte*, o de una exposición con el nombre de «¡Juego como una niña!» –«¡Juego como una niña!».

No se entiende qué tiene que ver todo esto con que el Govern no cumpla con sus compromisos económicos de ayuda a clubs y federaciones deportivas para niños y jóvenes.

En VOX, mientras ustedes están gastando el dinero de todos en sus delirios, apostamos por un plan nacional de deporte base que sirva para mejorar la conexión entre los centros escolares y el sistema federativo: la creación de campeonatos deportivos a nivel nacional, por ejemplo, o bajar el IVA de los centros deportivos para que puedan competir y tener precios más populares, entre otras medidas.

Miren, la falta de voluntad por parte de la Generalitat de Catalunya para hacer políticas que permitan el desarrollo económico y social de nuestra región se ve demostrada una vez más. Y en VOX no pararemos de denunciarlo, porque el dinero de los contribuyentes confiscado por ustedes y los altos impuestos que imponen debe revertir en beneficio de los que pagan, en beneficio de los ciudadanos, y no de unos pocos al servicio de su causa.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, ens agrada poder parlar del sistema esportiu català. Parlar d'esport a Catalunya vol dir parlar de salut, vol dir parlar de benestar, vol dir parlar d'uns valors, també, i de cohesió, tant territorial com social. I també ens agrada parlar d'esport i fer-ho amb rigor, que és el que hauríem de tenir tots quan sortim en aquest faristol, especialment si es ve aquí amb un discurs alarmista sobre el risc i la crisi a l'esport, que és molt lluny de la realitat. Això és el que avui ha fet el PSC i amb la interpel·lació de l'altre dia.

I començo per la primera idea: el compromís d'Esquerra Republicana i, evidentment, el compromís d'aquest Govern amb l'esport català pel que suposa; el compromís també per defensar aquest bé essencial –així es va declarar l'esport–, i el compromís per

garantir que els clubs esportius, les entitats i els esportistes en general rebin l'ajuda que necessiten per continuar fent-ho bé i que puguin prosperar. Aquest compromís és absolut per part nostra.

I, a partir d'aquí, respecte al contingut que ens presenta el Grup Socialistes en aquesta moció, un primer aclariment. Saben perfectament que totes les subvencions públiques, també les que atorga el Govern de la Generalitat a través del Consell Català de l'Esport, compleixen i han de complir amb els requeriments que marquen tant la llei general de subvencions com l'ordre sobre les formes de justificació d'aquestes subvencions. Estem parlant de diners públics que tenen i que han de tenir un control i, com una administració seriosa que som, se segueixen aquests procediments establerts en la normativa.

El que vostès demanen en alguns dels seus punts –que liquidem de forma immediata els imports pendents, que assumim sobre costos i interessos de demora o que es pagui el cent per cent de l'import de forma immediata– és impossible amb la normativa actual. I, per tant, podríem entendre que el que ens estan demanant és que prevariquem. I nosaltres, doncs, miri, no ho farem; no ho farem ni permetrem que es pugui fer.

I és una llàstima que no ens hagin volgut acceptar les esmenes que hem presentat, que anaven en la línia d'agilitzar aquests pagaments, però de fer-ho d'acord amb la normativa vigent i amb els processos establerts a la llei de subvencions. Potser vostès estan més acostumats a gestionar els diners públics vinculats a l'esport com ho han gestionat al Consell Esportiu de l'Hospitalet, però nosaltres ho farem amb rigor, d'acord amb la llei, garantint la transparència i garantint la col·laboració amb totes les entitats, amb tothom del món esportiu –que, per cert, és un món i un col·lectiu molt divers, amb moltes persones que en formen part–, i garantint també la bona gestió.

I anem a pams. Els endarreriments que esmenta són provocats, bàsicament, per un procés de justificació, doncs, mal realitzat, procediments que encara estan pendents d'al·legacions i de respostes. Perquè hi ha hagut, doncs, requeriments o revocacions que són habituals en tots els processos de subvenció en tots els àmbits de les nostres vides. Les entitats que ho han justificat correctament ja han cobrat el cent per cent de les anualitats passades i el més recent. I, a més a més, ho han cobrat en el termini establert. I, de fet, són la majoria.

Posem-hi dades. Pel que fa als consells esportius, que són peces imprescindibles per fomentar l'esport de base i l'esport de proximitat, s'ha passat de subvencions d'un total de 3,2 milions la temporada 2014-2015 a 6 milions aquesta última temporada. Per tant, un increment notable. I, dels pagaments pendents dels anys 2021, 22 i 23, s'han efectuat tots els pagaments –el noranta-cinc per cent. Per tant, el que queda, és una ínfima part, amb l'afegit que en breu sortirà la convocatòria anticipada per a la subvenció de l'any 2024. Per tant, ja s'està avançant en aquest calendari i comportarà més agilitat, més planificació i més liquiditat.

Pel que fa a les federacions, s'han començat a fer convocatòries bianuals per poder planificar millor les temporades –una demanda, precisament, seva–; s'ha incrementat el pressupost fins a més de 14 milions d'euros i de les subvencions pendents, també, d'aquests últims anys, 20-23, només queda restant el 6,8 per cent, també vinculat a les justificacions o als requeriments pendents.

Més dades. La Generalitat de Catalunya destina, actualment, gairebé 90 milions d'euros a l'esport, la partida més gran dels últims dotze anys. Proposen incrementar-ho. D'acord. Hi estem d'acord. Aprofitem l'oportunitat en les negociacions que hauran de venir, doncs, en l'àmbit pressupostari per seguir en aquesta línia ascendent. I, per cert, certament, escoltem a tothom, no només les entitats que diuen representar tot el sector, però que a vegades només representen uns interessos propis.

El país, el sector esportiu, és molt plural i divers i hem d'atendre totes les seves demandes. I el Govern, impulsat per Esquerra Republicana, fa i farà la feina. En

aquests últims dos anys, s'ha passat de poder subvencionar cinquanta clubs a gairebé dos-cents. S'han diversificat geogràficament les subvencions: abans es concentraven molt a l'àrea de Barcelona i ara completen tot el territori català. S'ha impulsat l'esport femení multiplicant per quatre les seves ajudes i, a més a més, amb accions de més visibilització. I també, doncs, s'ha obert la primera línia d'ajuts per als municipis amb més de 200 milions d'euros per tal de poder fer (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) obres i inversions en els equipaments esportius amb el programa «Més esport i més país».

Acabo presidenta. Aquestes xifres i aquests canvis reflecteixen aquest compromís sòlid amb el món esportiu. És bo que parlem de l'esport, però és bo fer-ho amb rigor, no intentant fer partidisme d'un tema tan important que vol dir salut, benestar, valors i cohesió.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, com s'ha dit, avui debatem una moció per defensar que la Generalitat liquidi ja els deutes que té amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, la UFEC, que són 17 milions i mig d'euros; també amb la Unió de Consells Esportius de Catalunya, la UCEC, que són 2 milions i mig d'euros d'aquestes tres darreres temporades, i que compleixi també el seu compromís, consellera –vostè ho va dir–, de duplicar el pressupost que es dedica a l'àmbit esportiu, passant de 75 a 150 milions d'euros l'any. I d'acord que l'espòli espanyol no ens hi ajuda, però si vostè ho va dir, doncs, entenem que ha de complir el seu compromís i fer-ho.

I Junts ens vam avançar ja a la moció d'avui i vam presentar una proposta de resolució a la Comissió d'Afers Institucionals en aquests mateixos termes i, per tant, òbviament, hi votarem a favor, estem d'acord amb aquest text. Un text que també defensa, per altra banda, que hi hagi canvis per assegurar que les subvencions, els ajuts siguin àgils i que els cobraments siguin a principi de temporada perquè les entitats es puguin planificar. Per tant, també hi votarem «d'acord».

Junts per Catalunya, però, fa temps que defensa i que defensem que hem d'anar a atacar el problema d'arrel i el Consell Català de l'Esport, que és l'òrgan subvencionador, està infrafinançat, d'acord, però està també col·lapsat. Per tant, o bé se'l dota de més personal o bé es canvia el model cap a un de més àgil, com, per exemple, els contractes programa quadriennals o qualsevol altre model que estigui igualment contrastat.

I l'esport no només té problemes econòmics –també s'ha dit–, cal agilitzar el registre d'entitats esportives –això fa que es bloquegi el dia a dia del funcionament de molts clubs–; cal potenciar la mediació; cal reduir, òbviament, la burocràcia. I Junts per Catalunya, quan érem al Govern, amb el secretari general, en Gerard Figueras, al capdavant, ja vam diagnosticar el problema i vam, amb consens, traçar quin havia de ser el camí, impulsant i signant el pacte nacional per a l'activitat física i l'esport, que el que recollia era impulsar un nou model de governança, això vol dir la relació publicoprivada per a les polítiques esportives de país, i també promoure una nova llei de l'esport. I entenem, consellera, que aquest és el relleu que hauria d'haver agafat vostè.

Un relleu en el qual vostè, que és nedadora –ho he llegit en alguna entrevista seva, no descobreixo res–, vostè és conscient de que l'esport és quelcom més que no pas un simple divertiment. L'esport és salut, salut física i mental; l'esport són valors, valors de solidaritat, de tolerància, de feminismes. I aquí, en aquest punt, m'agradaria posar l'exemple de la Fundació Biot, amb en Marc Pastor al capdavant, que

treballa pels valors, la mainada i l'esport, i que organitza, per exemple, els FutBiots, que són uns tornejos de futbol per a mainada en els quals, per al resultat final, tant compta els gols que es facin com els gestos de solidaritat, la paritat, la companyonia, etcètera.

El futbol és també integració social, òbviament, és millorar la qualitat de vida de persones grans i de persones amb discapacitat. I li poso l'exemple del que vam aprovar també, fa relativament poc, que és cedir les bicicletes *handbike*, les bicicletes de mà, al projecte d'en César León per a discapacitats, i, per tant, li demanem que des del seu departament ara remati aquest mandat del Parlament i el dugui a terme.

És estimar i cuidar els espais naturals. L'esport és cultura. També un altre exemple: vam reconèixer el futbol botons amb l'Enric Albaladejo al capdavant. També li correspon ara a vostè, des del seu departament, rematar aquesta feina i poder fer així que tinguin ajuts per poder-se desenvolupar. És una oportunitat d'immersió lingüística. És un reclam per al turisme, i estic pensant en esdeveniments de valor com la Ryder Cup, com la Copa Amèrica. És un reconeixement i prestigi internacional. Som un país, Catalunya..., som un país deampions. I és també una eina per defensar al món la nostra causa nacional a través de les seleccions catalanes.

Per tant, consellera, li demanem que pagui ja aquests 20 milions d'euros que deu a la nostra gent de l'esport. Sí, senyora Vilalta. No busqui excuses partidistes com va fer ahir en la sessió de control o com ha fet vostè, diputada Vilalta, buscant excuses de mal pagador en la seva intervenció. Són diners que, ja ho veu, rendeixen molt més enllà de l'esport: rendeixen en salut, rendeixen en educació, rendeixen en feminismes, en seguretat, en polítiques d'exters, en polítiques sectorials, socials, etcètera.

Catalunya –i acabo, presidenta– som un dels països del món que té més èxits amb relació a la seva reduïda dimensió i a la seva reduïda inversió pública en polítiques esportives: 10 euros per habitant i any enfront dels aproximadament 100 de França, 200 d'Itàlia o 250 de Suècia. I, a més a més, en una gran diversitat de disciplines. Per tant, sentim-nos-en orgullosos, ajudem-hi sense matisos i siguem agraïts amb les desenes de milers de persones, de voluntaris que fan possible l'esport al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... Senyora Moreta, la seva moció, em sap greu dir-l'hi, però pateix de la mateixa falta de coherència textual que va patir la seva interpellació. Perquè vostè hi posa un títol que obre unes expectatives, vostè parla del risc i la crisi del sistema esportiu, però després vostè no parla ni un sol mot, ni una sola proposta que faci referència al sistema esportiu. I això que vostè, fins i tot, en la seva interpellació, en un moment donat va esmentar que cal fer canvis estructurals i urgents al sistema esportiu. Però després vostè no ha parlat de cap canvi estructural ni de cap proposta.

Aquesta és una moció que perfectament es podria titular «Deutes al món esportiu», per exemple. Però risc del sistema esportiu o parlar del sistema esportiu és parlar de com s'estructura la política pública d'esport perquè sigui de debò una política pública, perquè fomenti i faci accessible això que en diem, no?, aquest bé essencial, i que es basi en com aquest esport popular inclusiu, aquest esport de base, aquest esport social sigui accessible de forma universal a tota la població, que promogui un esport no discriminatori, especialment obert als col·lectius més exclosos d'aquest dret, d'aquesta pràctica bàsica de salut i oci amb dimensió comunitària, que actualment és restrictiva i elitista.

Parlar del sistema esportiu és parlar de què passa amb l'excessiva externalització actual, que deixa en mans privades la gestió majoritària de l'esport del país. I és parlar de les seleccions catalanes –tampoc vostè no ho fa–; del pes i el poder de les federacions. Recordem-ho: en la pròpia proposta de llei, que està encara sense activar, es deia com les federacions esportives representen un vint-i-cinc per cent de l'activitat esportiva. I aquí vostès estan parlant del finançament de la UFEC i de la Unió de Consells Esportius sense, tampoc, cap sistema de control; cap sistema de control sobre el seu funcionament democràtic, sobre el control de la despesa...

Parlar del sistema esportiu i dels riscos que té és parlar dels sistemes de control de la corrupció i del clientelisme i dels sistemes democràtics de participació; és parlar de gestió d'equipaments, de com es reparteixen els usos de les instal·lacions. Per exemple, com s'articula el repartiment amb l'esport femení i l'esport masculí. Saben que això és un repartiment que no és gens equitatiu. I és també com s'articula aquest esport perquè sigui més cooperatiu que competitiu, més incloent que exclouent i més públic que privat.

Però vostè, senyora Moreta, no hi dedica ni una sola proposta, ni un paràgraf, ni una frase ni un mot. I, per exemple, li vull dir que per a nosaltres el risc i la crisi del sistema esportiu és el que pateixen milers de nens i nenes, joves, que no es poden federar pel racisme institucional de la llei d'estrangeria, que algunes federacions utilitzen d'excusa. I ho sap vostè molt bé, que algunes federacions es neguen a federar persones estrangeres. O nens i nenes i joves que no es poden federar o simplement formar part d'un equip perquè no tenen recursos per pagar la quota o que ni tan sols es poden pagar el vestuari esportiu. Això sí que és un risc i una crisi del sistema esportiu.

I és risc i crisi del sistema esportiu l'escàndol de corrupció del Consell Esportiu de l'Hospitalet o les greus dificultats per equiparar l'esport femení i l'esport LGTBI a la majoria de condicions i privilegis que gaudeix l'esport masculí. O, si volen, parlem de l'esport adaptat, de l'esport per a la gent gran. I això –això– és el risc autèntic i la crisi del sistema esportiu.

Vostès parlen aquí d'un tema de finançament. La seva moció –ja ho dic– es podria haver titulat «Endarreriment en els pagaments als consells esportius i a les federacions». I és evident, nosaltres estem d'acord en que no hi pot haver endarreriments en el pagament. S'han de pagar les coses que es deuen. Aquí el Govern ens parla, el partit del Govern, de perills de prevaricació. Entenem que, si s'aproven els punts que vostès han plantejat, vostès ja entenen que el Govern haurà de fer complir amb les condicions. De fet, vostès, a la majoria d'aquests punts que vostès proposen, en els ajuntaments on vostès governen no els compleixen en absolut, perquè sempre posen l'excusa del reglament, de la normativa, etcètera.

Per tant, coherència textual, coherència política, senyora Moreta, i facin mocions que parlin de debò del risc de l'esport..., del risc del sistema esportiu, i allà ens hi trobaran.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a totes i tots. Intentaré parlar amb relació a la moció que se'ns ha presentat. Crec que és evident la importància de l'esport, la importància de disposar d'un sistema esportiu català sa, capaç de garantir l'accés i la promoció de l'esport. Crec que tots hi coincidim. Crec que totes les intervencions coincidim en que l'esport és un bé essencial –així ho tenim reconegut–; és un dret, en definitiva, de les persones. És un dret de les persones en la mesura que contribueix al seu desenvolupament personal, al seu benestar; que té relació, evidentment, amb la salut; que té relació amb determinats valors, amb la cohesió social; que millora la convivència... És evident. Necessitem disposar d'un sistema esportiu català potent, fort, desenvolupat.

Tenim una bona xarxa de centres esportius, de federacions, d'institucions que actuen en l'esport català i que configuren aquest sistema esportiu. Sabem que bona part, també, del sistema esportiu es suporta amb la voluntarietat del treball que fan les administracions locals, de manera voluntària, donant-li suport i tal. Sabem quin és el marc en què es desenvolupa el sistema esportiu català, la necessitat, la importància i el que tenim, no?

Però sabem que tenim problemes. Uns de tipus general, amb relació al finançament. Crec que la moció ens situa que tenim un problema general de finançament. Cal millorar-lo; cal dotar-lo més i millor. Tenim un problema amb relació als impagaments; ho sabem, s'ha constatat. S'han dit xifres determinades, contradictòries en algun cas, però s'ha evidenciat que hi han uns deutes, que hi han uns impagaments; que hi han federacions, entitats, centres, que han realitzat una despesa compromesa per part de l'Administració, que no els hi ha pagat, i això genera problemes de tensió en la tresoreria.

En el funcionament d'aquestes institucions tenim problemes, doncs, de finançament, tenim problemes d'impagaments i tenim problemes també de procediments, que podríem millorar per agilitar els pagaments i per evitar aquests problemes i aquestes tensions que es generen en les entitats.

És des d'aquest punt de vista que nosaltres donarem suport a aquesta moció, perquè entenem que situa la importància d'aquest sistema esportiu català a partir d'una millora del finançament, a partir de garantir que no hi hagin aquests impagaments i a partir també d'intentar millorar els procediments legals que permetin agilitar tot aquest funcionament. Per tant, hi votarem a favor.

Ara bé, jo volia situar-me també en dos incoherències que han sortit al llarg de les intervencions que he escoltat prèviament. Una amb relació a Ciutadans. Aviam, és cert que hi ha un problema en el Consell Esportiu de l'Hospitalet de Llobregat. No només és cert, sinó que nosaltres ens hi hem personat com a acusació particular, perquè entenem que no hi ha hagut una bona gestió i que hi han ombres de dubte. I per això ens hi hem presentat com a acusació particular, ho hem judicialitzat, perquè aquest tema se solucioni. Clar, el que m'agradaria és que, quan un grup polític com Ciutadans intervé i situa aquest tema, ho faci de manera coherent. Perquè és que resulta que Ciutadans en tot moment ha fet costat a l'Ajuntament de l'Hospitalet amb relació a tapar aquestes ombres de dubtes que nosaltres hem detectat i hem posat sobre la taula.

Per tant, coherència política; entre altres coses, perquè també la representant de Ciutadans ha demanat que tots els grups polítics han de sortir del Consell Esportiu de l'Hospitalet i resulta que el grup que ha plantejat això en el Ple de l'Hospitalet ha estat el nostre grup i resulta que Ciutadans hi ha votat en contra. Coherència política és el mínim que se li ha de demanar a un grup polític que intervé quan explica una cosa que tingui a veure amb el que fa. No es pot parlar, no es pot dir allò que no fas. No pots fer tampoc allò que no pots explicar. Per tant, coherència.

També li demanaria coherència, evidentment, al Grup d'Esquerra Republicana. Jo entenc que el Grup d'Esquerra Republicana dona suport al Govern –no pot ser d'una altra manera, perquè al Govern només li dona suport Esquerra Republicana–, però, clar, jo crec que el Grup d'Esquerra Republicana també ha de ser coherent amb..., cal pagar el que es deu –cal pagar el que es deu. No es pot deixar de pagar el que es deu. I cal –i cal–, des d'un grup polític que dona suport al Govern, assumir que es poden fer canvis que poden millorar els procediments. I quan es demana fer canvis per millorar els procediments que evitin els problemes de gestió de tresoreria que tenen les organitzacions, fora bo que un grup polític que dona suport al Govern plantegi que el Govern faci aquells canvis que milloren la vida, en aquest cas, de les institucions, que acaba repercutint en la vida de la ciutadania.

Res més i gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Bé, sentint algunes afirmacions que s'han sentit en aquest hemicicle, sobretot de la senyora Noemí de la Calle, em deixen perplexa. De fet, vostè ja ha demostrat, al llarg d'aquests quatre anys darrers, on ha anat a parar Ciutadans, fent aquestes afirmacions que, a més a més, no porten enlloc, que parlen de corrupció, quan sap perfectament que les coses no són d'aquesta manera. I, per tant, vostè pot anar dient en aquest hemicicle, i traient la bilis tant com vulgui, el que vulgui, evidentment, però crec que no és ni el moment ni el lloc per dir-ho, perquè estem parlant d'esport i el que vostè ha estat fent en aquest hemicicle és partidisme, que és una altra cosa. *(Aplaudiments.)*

En aquesta moció quedava ben clar que volíem parlar de dues coses, que eren els consells i les federacions esportives. Vostès, en les esmenes que han presentat, de fet, parlen d'altres coses del món esportiu, que em semblen molt bé i els animo que facin alguna interpellació per presentar-les. I quan diuen que no poden estar representats els representants polítics en els consells esportius, home, li diré que la gent, quan surt en un ajuntament escollit democràticament per sufragi universal, tenen tot el dret a presentar-se als consells esportius. No sé vostè on viu, però aquí no, eh?, és evident.

Quant al tema d'Esquerra Republicana, no els hi hem acceptat les esmenes perquè són poc concretes, senyora Vilalta. I quan diem que s'han de pagar, s'han de pagar, perquè és veritat que es deuen 20 milions d'euros; això és una realitat. I és veritat que el pressupost haurien de ser 150. I és que sap què passa? Que l'any 2010–2010–, quan estava governant el senyor Montilla, el món de l'esport tenia 98 milions d'euros; ara en tenen 90. Està tot dit. El 2010.

Per tant, potser que canviïn els procediments. Aquí parlem de procediments i també de pagaments que no s'han fet.

La presidenta

Gràcies.

Marta Moreta Rovira

Sí, acabo. Només dir-li a la senyora Sabaté que si té tantes ganes de parlar de l'esport, que algun dia treballi, faci una interpellació i presenti una moció.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme

302-00334/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, bon dia a tots. Bé, com saben, i ho hem demostrat des de VOX, des de que estem aquí en el Parlament de Catalunya, plantejem nombroses batalles: defensem la igualtat real entre home i dona, la defensa de la vida i de la família, el conservadorisme verd, la defensa del nostre camp i la

nostra indústria, el control de la immigració, la lluita contra l'islamisme, la baixada d'impostos enfront de lo que és el malbaratament dels diners públics. Però a totes aquestes batalles se n'hi ha de sumar una que no hauria d'existir en una nació històrica com és la nostra. Saben que Espanya és l'única pàtria i nació dels catalans i és la nació més antiga d'Europa. Però, malauradament, aquí a Catalunya, a casa nostra, tenim un problema que es diu, efectivament, «separatisme». És per aquest motiu que ens veiem obligats a presentar mocions com aquestes.

Ya tuvimos ocasión de manifestar en la interpelación los problemas que causa el separatismo y las herramientas que utiliza para conseguir su objetivo disgregador. El separatismo en Cataluña está basado en tres ejes: falsificar la historia, manipular nuestra identidad para enfrentarla al resto de españoles y una falsa balanza fiscal. Y, en consecuencia, el separatismo, *aquí a casa nostra, a Catalunya*, causa diversos daños: el principal, en la convivencia; luego, en nuestra cultura y en nuestra identidad, que queda maltrecha; también en la estabilidad política, como se puede observar en los últimos años precisamente, por ejemplo, en esta cámara, y, por supuesto, daños en nuestra economía y en el bienestar del conjunto de los catalanes.

En VOX la verdad es que, a diferencia del bipartidismo, tenemos claro cómo combatir el separatismo y reforzar la unidad y la igualdad del conjunto de los españoles, con dos ejes fundamentales: primero consultar a los españoles si, como en Alemania, en Portugal o en Francia, hay que legalizar o no a las formaciones separatistas, y, segundo, realizar una segunda transición, la municipalista, para conseguir que desde el Congreso emanen leyes iguales para el conjunto de los españoles y luego se gestionen esas leyes desde la Administración más cercana, el ayuntamiento, y, por supuesto, con el apoyo de la diputación en aquellas corporaciones más pequeñas.

Pero mientras no podamos implementar estas medidas, proponemos hoy aquí esta moción con diversas acciones. Instar a la *conselleria* d'Educació a fomentar el conocimiento de la verdadera historia de Cataluña, que está ligada desde el siglo VI al conjunto de la historia del resto de España. Instar a la *conselleria* de Cultura a considerar cultura a la que se realiza en catalán o en español, *en espanyol o en català*, y no discriminar y no ser sectarios empobreciendo la riqueza cultural de nuestra región; esta, entiendo que en la bancada del fondo les costará, pero no costaría tanto.

Condenar la violencia política y física que ejerce el separatismo contra personas e instituciones que no piensan como ellos; en este caso, a los que se sienten o nos sentimos españoles.

Siguiente: dejar de enfrentar a territorios con la excusa de la balanza fiscal, que es falsa, que es totalmente falsa; es una mentira, una falacia, porque, como hemos dicho muchas veces, pagan impuestos las personas, no los territorios, no los barrios, no las ciudades, no las regiones, sino las personas individualmente, y están dispersas por todo el territorio nacional.

Y en el actual contexto político, desde VOX, aquí en el Parlament de Catalunya instamos al Gobierno de la nación a dos cosas. A no ceder nuevamente, como ha hecho tradicionalmente el bipartidismo, al chantaje separatista, y no conceder la amnistía a los golpistas que cometieron delitos gravísimos, delitos de corrupción y delitos de desobediencia a los tribunales. Y, por supuesto, a rechazar un referéndum de separación que ahonde más en la crisis institucional que quiera romper España y siga dividiendo a los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... «Separatismo», «violencia», «conflicto», «cesiones», «sectarismo», «chantaje», «golpistas», «España se rompe», «división»; son ustedes fieles a su libro de estilo. Es una maravilla. Empiezan solicitando al Parlament que constate una serie de hechos históricos. De hecho, inician su viaje en la España visigoda, pasando por la Corona de Aragón, los Reyes Católicos, la conquista de América, el Día de la Hispanidad, para acabar en el siglo XIX, la construcción del monumento de Colón en las Ramblas, ¿no? Y qué raro que no hayan seguido.

Yo puedo entender que se hayan olvidado de la República, pero, claro, que se hayan olvidado de los treinta y seis años de dictadura franquista, que tantas alegrías les dio y tanto daño hizo a nuestro país, no se lo van a perdonar los suyos; aunque entiendo que esa es la parte de la memoria histórica que ustedes quieren cargarse, la que no les gusta. Quieren hacer el revisionismo histórico de *su* historia.

Sigue la moción con todos los ingredientes que se espera de ese discurso de extrema derecha. Piden parar la división entre españoles dividiendo. Hablan de un país en conflicto, como si ustedes no tuvieran nada que ver en ese conflicto. Aluden al sectarismo mientras desprecian a todos aquellos que no piensan como ustedes y que, afortunadamente, somos una mayoría.

Hablan de cesiones en tono peyorativo, cuando dialogar para ceder, para acordar, forma parte del núcleo central de nuestra tarea como políticos, y, sinceramente, creo que es lo que nos ciudadanos nos piden: menos peleas, más acuerdos para progresar y para avanzar.

Parece que en su caso no se han dado por aludidos. Ningún problema, que cada palo aguante su vela, ¿no? Pero debe ser muy frustrante estar diciendo constantemente que España se rompe y que no se rompa. Hace años que escuchamos ese eslogan por parte de sus socios, amigos y compañeros del Partido Popular, y también ahora por ustedes, ¿no?

Ya lo decía Aznar en 2005, cuando José Luis Rodríguez Zapatero logró que ETA anunciara el cese definitivo de la violencia. España no se rompió; llegó la paz. Ya lo decía Aznar en 2005, cuando el gobierno..., Rajoy, en 2006, durante el debate del Estatut d'Autonomia en el Congreso de los Diputados, probablemente sin prever que lo único que se rompería años después, sospechosamente, fueron los discos duros de la calle Génova.

España se rompía en 2019, cuando Casado criticó la Mesa de diálogo entre el Gobierno de España y el Gobierno de Cataluña, sin sospechar también entonces que lo que se acabó rompiendo fue su carrera política. Y no es de extrañar, por lo tanto, por el uso de este eslogan maléfico de VOX, que VOX se encuentre en plena ruptura interna y de pérdida de apoyo electoral.

Pues lo siento, no, España no se rompe, por mucho que algunos lo deseen en lo más profundo de su ser. ¿Y por qué? Pues porque una inmensa mayoría de nuestra sociedad sabe que nuestro país es plural y que la pluralidad enriquece, que lo mejor para evitar esa supuesta ruptura es convivir en la diversidad, sin confundir unidad o igualdad con uniformidad.

Afirman en su moción que el separatismo utiliza la lengua como arma de división. ¿Y ustedes no? Hace quince días me afearon que no hablara suficientemente en castellano en este hemicycle. Yo lo hago de forma recurrente, lo saben desde el año 2015. Ustedes acaban de entrar hace cuatro días, ¿no? Ustedes utilizaron en ese momento la lengua como arma de enfrentamiento político, como si tuviera yo que darles explicaciones a ustedes de la lengua que uso libremente para expresarme, la que considere oportuno en cada momento, la que me apetezca.

Soy bilingüe, como la inmensa mayoría de catalanes y catalanas que usan indistintamente una lengua u otra con la capacidad de amar las dos. Ya sé que a algunos

les cuesta entenderlo, y les invito a que hagan el esfuerzo y lo practiquen, porque se puede defender el catalán sin atacar el castellano y, al contrario.

Y frente a quienes celebramos el uso de las lenguas oficiales, por ejemplo, en el Congreso, están aquellos que se van del Pleno dejando los aparatos de traducción en un escaño, que retiran libros en catalán en la Comunidad Valenciana o que incluso le quieren cambiar el acento al topónimo de la comunidad. ¿Quién utiliza la lengua como arma de división, señoras y señores de VOX?

Afirman, además, que el separatismo está causando un gran daño en nuestra economía y el bienestar y prosperidad de los catalanes. ¿Y ustedes no? O sea, votar en contra del incremento de las pensiones, como el Partido Popular, en contra de la reforma laboral –mira, aquí tienen alguna cosa que ver con alguna parte del separatismo– o en contra del salario mínimo interprofesional, ¿eso no causa daño en el bienestar y la prosperidad de los catalanes?

Vivimos en realidades muy distintas. Ya sé que no les gustan las sociedades inclusivas, las sociedades plurales, de respeto a la convivencia, pero hace tan solo tres meses que la ciudadanía votó, y especialmente en Cataluña confirmaron que mayoritariamente querían vivir en ese proyecto de país más inclusivo, más plural, y decidieron también que ustedes se quedaban en la oposición. Y, aun así, nosotros no hablamos en nombre de toda Cataluña, como hacen otros –ustedes mismos– cuando se refieren a los españoles, ¿no?

Ignorar la diversidad en la que vivimos es desconocer el país que se pretende gobernar. La derecha –y acabo, presidenta– y la extrema derecha han decidido que Cataluña no cuenta en su proyecto político, que es mejor aprovecharla como arma electoral que no escuchar lo que la ciudadanía nos indica cuando vota. Otros hacen lo mismo con el resto de España. Y, en medio, aquellos que pretendemos continuar andando por el camino, a veces complejo, de la concordia y del entendimiento, de seguir juntos, de tener un proyecto político inclusivo con la España real, que es diversa y que es plural.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Susanna Bazán López.

Susanna Bazán i López

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia a tothom. Ens trobem un cop més en aquest Parlament davant d'una moció antidemocràtica del Grup Parlamentari de VOX. Una moció que no té ni cap ni peus i que ens parla d'una suposada crisi institucional que ha provocat el separatisme.

D'entre moltes de les barbaritats que ens diuen en aquesta moció, ens sorprèn que parlin de violència política. Mirin, senyors i senyores de VOX, que els hi quedi ben clar: qui animava i aplaudia les forces policials espanyoles durant la celebració democràtica del referèndum del dia 1 d'octubre eren vostès. Això sí que és violència política. Violència amb majúscules. Violència en tota la seva essència. Perquè, per vostès, contra l'independentisme tot s'hi val. Doncs no, no tot s'hi val.

No s'hi val menystenir la nostra llengua, a qui vostès defineixen en aquesta moció com a arma de divisió i enfrontament. «Arma», «divisió», «enfrontament». Els catalans som, en primer lloc, catalans, i parlem català, a més de parlar castellà. La llengua i la cultura catalana són drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I si es fa política, aquesta ha de ser de promoció del català, de protecció del català. Política lingüística. Mai, en cap cas, s'ha de convertir la llengua en un camp de batalla polític, com fan partits com VOX com a raó de ser, demostrant-ho en els seus actes a través de mocions com aquesta que pretenen encallar-nos en debats eterns que mai s'acaben en aquest Parlament.

Mocions com aquesta sí que fan perdre el temps a aquest Parlament i al país, i no pas els nostres anhels de llibertat. El català és la nostra llengua, és la llengua pròpia de Catalunya, és l'element de cohesió i trobada, instrument d'identitat col·lectiva, és llengua de present i és i serà, els agradi o no, la nostra llengua de futur.

Tampoc s'hi val menystenir-nos, senyors i senyores de VOX, amb adjectius que no toquen. Partits separatistes? De veritat creieu que aquest és l'adjectiu que defineix els moviments independentistes? Els partits que defensen, treballen i vetllen per aconseguir fer valdre amb totes les garanties democràtiques la veu del poble de Catalunya, de tots els catalans i catalanes, ni volem enfrontar territoris, ni volem violència, ni volem res del que vostès inciten amb les seves mocions. L'únic que volem és la llibertat de poder decidir en llibertat democràtica. Aquesta suposada inestabilitat política del nostre país la generen vostès, senyors i senyores de VOX, amb els seus discursos d'odi, que són ofensius, xenòfobs, racistes, discriminatoris, que atempten contra la llibertat de les persones i que vulneren els drets humans de tots i cadascun dels catalans i catalanes.

Mirin, jo vaig arribar a aquest Parlament fa molt poquet, el passat dia 1 de setembre, i m'horroritza llegir aquesta moció, com m'imagino que li passa a la gran majoria d'aquesta cambra. I no hi ha res que m'enorgulleixi més que estrenar-me en aquest faristol per defensar Catalunya, per defensar els drets dels catalans i catalanes, per defensar la seva cultura, la seva llengua i la seva història, que és la nostra cultura, la nostra llengua i la nostra història. La defensa dels drets individuals i col·lectius de les persones és la defensa de la democràcia, i no podem fer política anant en contra d'aquests principis.

No podem normalitzar el discurs d'odi de l'espanyolisme més recalcitrant que trobem en aquesta moció, i massa sovint en aquest Parlament i en d'altres institucions, així com el seu contingut de pseudohistòria i relats que són absolutament falsos. Som una societat democràtica, oberta, que sap molt bé d'on ve, però que també sap molt bé cap a on va, on vol avançar i a on vol arribar. La forma de fer-ho és a través, doncs, de polítiques constructives, progressistes, valentes i ambicioses. I, sí, amb la nostra llengua, el català al centre de totes aquestes polítiques, al centre de la política i també al centre de la vida quotidiana a casa nostra.

Per tant, diputats i diputades, amb tot l'exposat, des de Junts per Catalunya, com no podria ser d'altra manera, votarem absolutament en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la ignorància sempre és molt atrevida. Crec que va bé aprofitar, no?, aquest faristol aquí al Parlament per compensar els horrors que s'hi pronuncien: la ignorància i la mala intenció, l'exercici de supremacia, per exemple.

I volia recordar als diputats i diputades d'aquest partit d'ultradreta que contamina i que intoxica aquest Parlament, què és el supremacisme. Supremacisme és l'existència de col·lectius que es creuen superiors per raons de raça, llengua, religió, cultura, sexe, etcètera, i que legitima la discriminació, la subjugació o la segregació dels qui consideren inferiors. El supremacisme és violència. No hi ha major mostra de la violència que s'exerceix contra una nació, com la nació catalana, que el conjunt de persones, ciutadans i ciutadanes, veïns i veïnes, representants polítics, institucions que han estat perseguides, que han estat exiliades, represaliades, inclús assassinades al llarg de la història. Això ho recordava aquest 15 d'octubre, al vuitanta-tresè aniversari de l'afusellament de Companys, del president Companys, president electe,

que va patir la major violència política que pot patir un representant públic, que és ser afusellat per aquesta nació que vostès defensen i ens volen imposar.

Però, també, no hi ha major mostra de la força per defensar aquesta nació i la llibertat d'aquesta nació que la d'un poble que s'organitza i que des de forma popular i de forma d'organització política i amb les seves institucions, que defensa aquesta llibertat de ser, d'existir i de decidir el seu futur. I vostès ja poden parlar aquí i vomitar tota la seva ràbia política, poden vomitar tot el seu supremacisme i aquesta voluntat d'aniquilar la nació catalana, la voluntat d'aniquilar els Països Catalans i la seva existència que no trobaran mai una resposta de submissió ni de claudicació, sinó tot el contrari.

La nació catalana existeix i té el dret d'existir i d'autodeterminar-se. I, per tant, vostès ja poden dir el que vulguin, vostès, amb aquesta ràbia que porten al Parlament, o els altres partits que intenten dir que solucionar el conflicte entre l'Estat i Catalunya és que els catalans deixem de defensar la nostra llibertat per autodeterminar-nos. No, el conflicte no és esborrar la voluntat d'autodeterminar-nos, sinó que és donar-hi espai. Nosaltres, ahir, a la interpellació que feia la diputada Montserrat Vinyets..., ho deia ben clar, feia una proposta molt concreta de que aquest Parlament avancés en aquest pas endavant per un nou referèndum d'autodeterminació per avançar en aquest camí. No es pot pretendre que la solució al conflicte sigui que deixi d'existir la voluntat de milions i milions de persones d'aquest país que reclamem el dret a l'autodeterminació.

M'havia preparat moltes dades històriques per contrarestar aquesta ignorància que vostès demostraven en la seva moció. Només voldria llegir un preàmbul d'un escrit que publicava *Sàpiens*, on deia que dels mil anys de la nostra història, set-cents hem estat sobirans i els últims tres-cents hem viscut la nostra sobirania sense estat, dins d'un estat, l'espanyol, que ha intentat anihilar la nostra identitat. Durant tres-cents anys hem vist bombardejada la nostra capital, hem suportat dues dictadures i hem vist com se suspenia *de facto* l'autonomia i la policia actuava brutalment sobre una població que només volia votar. Però la nostra tenacitat per sobreviure és admirable, una perseverança que en algun moment ens conduirà a recuperar la llibertat i a construir el nostre estat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Mirin, aquesta és la quarta vegada que em toca parlar en el Ple aquesta setmana; de fet, he intervingut sobre renovables, sobre salut pública i el dentista públic, sobre la necessitat de més i millor transport públic. I, de fet, mirin, la intervenció que és més complicada per mi és aquesta, perquè, clar, un agafa la moció i la veritat és que no sap per on agafar-la. Perquè, clar, és que vostès, que sempre parlen, no?, de quins són els problemes reals de la gent, que allò que preocupa a la gent... Jo estic segur que avui a Nou Barris, a Santa Coloma, al barri de Sant Ildefons de Cornellà clarament hi ha un gran debat sobre l'Espanya visigoda, sobre la Marca Hispànica, *sobre los Reyes Católicos* i quina és la nació més antiga d'Espanya.

O sigui, a veure, vostès viuen a Matrix –viuen a Matrix. O sigui, vostès creuen que avui la gent del carrer, que té dificultats per arribar a final de mes, amb la inflació que hi ha, amb les dificultats que tenen també, per exemple, no?, per poder pagar la hipoteca davant de les polítiques injustes que està fent el Banc Central Europeu amb la pujada dels tipus d'interès..., vostès creuen que estan parlant de *la España visigoda*? S'ho creuen de veritat, això?

Vostès el que passa és que són uns autèntics desclassats, i com que viuen de puta mare amb tots els «xanxullos» –que després ja m'hi referiré– que es dediquen a fer amb l'empreseta aquesta que tenen muntada vostès, que és Disenso, es permeten el luxe de venir aquí a parlar sobre *la España visigoda* i no dels problemes reals de la gent.

I, mirin –també els hi han dit–, no és casualitat: de *los Reyes Católicos* –de *los Reyes Católicos*– a *la conquista de América* a la Guerra de la Independència. La primera cosa que els hi dic és que vostès, en la Guerra de la Independència, el 2 de maig haguessin anat amb els francesos, perquè, *vamos*, és que vostès no hi ha un dia que encertin. Però és que, a més a més, clar, ni la Primera República ni les Corts de Cadis –*surprise!* Evidentment, la dictadura de Primo de Rivera, suposo que com que ja els hi agradava, tampoc la citen, per dissimular. Evidentment, la Segona República ni va existir; el cop d'estat feixista, tampoc; la col·laboració, evidentment, d'Alemanya, no? –que també segur que els agradava molt– i Itàlia amb el règim feixista, tampoc, i els quaranta anys de dictadura suposo que són, com ho van dir?, «los mejores cuarenta años que ha tenido España», això, sí. Miri, el senyor Garriga diu que sí. A veure si l'enfoca el realitzador..., com diu que sí quan jo dic que són els quaranta anys. Això és el que són vostès! Vostès són uns feixistes, i ja està. I venen aquí a intentar dissimular i a explicar que es preocupen pels problemes reals de la gent. No, vostès es preocupen per *la España visigoda, del siglo VI –del siglo VI*. Això és el que són vostès.

I, mirin, jo els hi diré: vostès odien Espanya –odien Espanya. Si ens odien a la meitat de la gent que vivim a Espanya! Si ens odien a la meitat! Els que no votem com vostès –*los rojos*, els separatistes–; els que parlem llengües, a banda del castellà –llengües com el català, l'eusquera o com el gallec–; els que estimen diferent de com vostès creuen que han d'estimar; les dones que volen viure en llibertat: vostès odien més de la meitat d'Espanya. Però és que, a més a més, odien el que és Espanya. Perquè, clar, vostès venen aquí a dir..., com ho ha fet anar? Ah, sí, que la cultura, no?..., evidentment, la cultura catalana és en català i en castellà. Efectivament. Però vostès no compleixen, no compleixen el que diu la llei. L'Estatut –per cert, que els encanta, al Tribunal Constitucional– diu una cosa molt clara: l'Estatut, avalat pel Constitucional, diu que la llengua pròpia de Catalunya és el català i la llengua que cal protegir i preservar és el català. I, evidentment, hi ha una llengua oficial. I, miri, sí, evidentment, cultura catalana, clar que sí. Montalbán, què m'ha d'explicar a mi? Què m'ha d'explicar a mi? Montalbán, que els hi hagués fet un *traje* cada dia escrivint articles, és cultura catalana. Què m'han d'explicar a mi sobre el que és cultura catalana?

El problema és que vostès no actuen coherentment. Perquè, miri, quan s'ha proposat i s'ha aprovat que es pogués parlar *una llengua oficial* al Congrés dels Diputats, vostès han posat el crit al cel. Perquè vostès odien el que és Espanya! i a Espanya, avui, evidentment, es parla català, es parla eusquera, es parla gallec i es parla castellà. I vostès s'odien a si mateixos, aquesta és la realitat. Odien el que és Espanya, i aquest és el seu problema real. Perquè, mirin, molts de nosaltres –molts de nosaltres–, i no tinc cap problema en dir-ho, quan la senyora Francina Armengol, que no és del meu partit, va dir, com a presidenta del Congrés, que es podria parlar català –que es podria parlar català– en la màxima institució de la sobirania popular d'aquest país, molts de nosaltres vam pensar que Espanya era un país millor. I vostès van pensar que Espanya era un país pitjor. I això és el que són vostès. Vostès odien Espanya i ens odien als que no compartim tota la seva idea d'Espanya. I vostès, com que volen dissimular, es dediquen a parlar del segle VI i de *la España visigoda*. Jo els hi dic: mirin, parlin del que passa als barris populars d'aquest país. I vostès són un problema per als barris populars d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, hoy debatimos una moción presentada por VOX sobre la crisis institucional que ha provocado el separatismo. Una moción que parte de un anunciado que se puede y se debe matizar. Está claro que Cataluña está sumida, desde hace más de una década, en una crisis institucional. Los partidos que controlan y/o han controlado los entresijos de la Generalitat, los partidos que han formado parte del Gobierno de la Generalitat, probablemente lo negaran, pero es un hecho incontestable: la comunidad autónoma de Cataluña está sumida en una crisis institucional. Y lo está, al menos, desde la octava legislatura de este Parlamento, cuando en julio de 2010 el por entonces presidente de la Generalitat, el señor José Montilla, tuvo el desvarío de convocar desde el Gobierno autonómico una manifestación contra el Tribunal Constitucional. No se le puede negar el éxito de convocatoria: aquella aciaga tarde del 10 de julio de 2010, al menos 56.000 catalanes salieron a la calle para manifestarse contra el Tribunal Constitucional a instancia del representante ordinario del Estado en la comunidad autónoma, a instancia del señor José Montilla, a la sazón presidente de la Generalitat.

La Guardia Urbana, dependiente del Gobierno socialista del Ayuntamiento de Barcelona, defendió una cifra exagerada, que sería el millón de manifestantes. Los socialistas, ya se sabe, lo hacen todo bien conforme a su saber y entender, hasta convocar a las masas para que corran a gorrazos a su primer secretario, al presidente Montilla, que tuvo que salir por piernas de la cabecera de la manifestación. *Tot plegat, seny català.*

Los sucesivos gobiernos autonómicos han persistido en el deterioro institucional, poniendo las instituciones de la Generalitat al servicio de sus intereses partidistas, quebrando gravemente la convivencia entre catalanes y exportando su crisis institucional a otras instituciones del Estado, entre ellas, las propias Cortes Generales.

Así que sí, los separatistas, como también el PSC, son responsables directos de la crisis institucional en que están sumidas las instituciones de la Generalitat. Pero no son los únicos responsables, la política de apaciguamiento y las tragaderas de los sucesivos gobiernos de España, siempre preocupados por contar con el apoyo del nacionalismo separatista periférico, tienen muchísimo que ver en la crisis institucional que padecemos. Así que atémonos los machos, porque con Pedro Sánchez al frente la cosa solo puede ir a peor. Y, desde luego, con Feijóo no mejoraría.

La moción comienza con una especie de crónica que desgrana la historia de España y, por ende, de Cataluña al más puro estilo del patético Institut de Nova Història: enunciados dogmáticos que es posible que tengan sustento historicista, pero que no le corresponde a este Parlamento sentar cátedra al efecto. La historia puede ser objeto de debate, pero ese debate debe estar en manos de historiadores, no de los políticos. Así que al menos una parte de su moción no contará con el apoyo de Ciutadans. Pero estén tranquilos, les daremos apoyo en buena parte de la moción.

No puede ser de otra manera, porque muchas de las propuestas de esta moción ya les hemos defendido en ese Parlamento desde Ciutadans. Me atrevo a decir que con mucho más apoyo parlamentario, pero con el mismo resultado final: el fracaso. En todo caso, es encomiable su esfuerzo por pedirles peras al olmo. Pero este olmo, el que representa el separatismo en Cataluña, es un olmo estéril, incapaz de dar fruto alguno. No esperen peras.

Su moción, con un total de dieciséis puntos, es asumible en la mayoría de ellos, ya se lo he dicho; así, estamos de acuerdo en que el separatismo utiliza elementos como la existencia de una lengua oficial y otras cooficiales no como lo que son las lenguas, instrumentos de comunicación que forman parte de la enorme riqueza

cultural de España, sino como artificios de construcción de una supuesta nación que nunca ha existido. El separatismo ha hecho de la lengua catalana un elemento de enfrentamiento y de división entre catalanes, aunque siempre pretenda vender lo contrario.

Por otra parte, quien más y mejor le saca y le ha sacado los colores al separatismo con el cuento de las balanzas fiscales, como si fueran los territorios y no las personas físicas y jurídicas quienes pagan impuestos, es nuestro grupo parlamentario, es el Grupo Parlamentario de Ciutadans. Bienvenidos al club de la disidencia en Cataluña, aunque haya habido que esperarles más de una década.

Insisto, Ciutadans hemos sido pioneros en muchas de las reclamaciones que ahora plantean ustedes, pero también, insisto, lo hemos hecho desde la originalidad y con mejor estilo. Me llama la atención el hecho de que se les fuera la mano en la primera versión de su moción, pretendiendo que el Parlamento de Cataluña instara directamente al Gobierno de España a no ceder al chantaje separatista y a no conceder la amnistía que están pergeñando de espaldas a la ciudadanía y sus representantes legítimos. La solución de poner de intermediario al Gobierno de la Generalitat nos remite otra vez a la bucólica visión del olmo en flor, pero incapaz de dar frutos.

La presidenta

I, per part del Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, es una moción que veo que ha levantado alguna ampolla entre varios de los grupos que me han precedido. La verdad es que, para nosotros, esta moción tiene, pues, muchos elementos interesantes y, de hecho, prácticamente toda, quizá con alguna excepción en algún punto, nos parece asumible, aunque si es cierto que no compartimos al cien por cien algunos aspectos, especialmente del enfoque historicista que hace el texto.

De hecho, por ejemplo, echamos de menos la reivindicación de España como nación moderna y el reconocimiento de la decisiva participación catalana en la conformación de la nación española desde las Cortes de Cádiz de 1812. No hace falta decir que nosotros no menospreciamos la importancia de los antecedentes premodernos de los que habla la moción de VOX, pero nos parece sintomático, cuanto menos, el hecho de que VOX pase de puntillas por un período tan importante como es el de la configuración de España como nación moderna, que es precisamente donde cobran valor o donde cobran sentido, mejor dicho, los valores y principios como el de la libertad, tal y como la entendemos hoy, la igualdad y la fraternidad entre españoles.

Lo que está en juego hoy en España es precisamente el principio de igualdad ante la ley, que empieza a cobrar forma, precisamente, tras la aprobación de la Constitución de Cádiz de 1812 y no antes. Y ojo con el enfoque que da esta moción, porque yo creo que incluso puede facilitar o favorecer el debate falaz que plantean los nacionalistas, que discuten la nación española desde planteamientos profundamente iliberales y reaccionarios, basados en una concepción premoderna de la nación y no en el concepto que defendemos desde el Partido Popular, que es el de nación de ciudadanos libres e iguales, que bebe directamente, precisamente, de la ilustración y del concepto de nación surgido de la Revolución Francesa. Nos interesa, por supuesto, el debate histórico y la constatación de la antigüedad de España como Estado moderno, pero creemos que lo que conviene es insistir sobre todo en la España que se inaugura en el régimen liberal, que se inaugura, valga la redundancia, con las Cortes de Cádiz. Y esa es la España que pretenden liquidar precisamente los nacionalistas, por desgracia también con la connivencia de los socialistas, como especialmente estamos viendo estos días.

Por cierto, la influencia catalana en esa conformación, esa nación moderna de ciudadanos libres e iguales que es España, ha sido siempre decidida y entusiasta. Basta recordar que el primer presidente de las Cortes de Cádiz fue el catalán Llàt-

zer de Dou y el principal ideólogo de la nación española moderna también el catalán Antoni de Capmany. Lo que quizá sorprenda menos, por desgracia, es el hecho de que el Grupo de VOX en esta moción no haya sustentado su loable defensa de España y de la igualdad entre los españoles en la Constitución de 1978, así como, insisto, en la decisiva participación catalana en la promulgación de nuestra carta magna.

Y nosotros, desde el Partido Popular, reivindicamos sin complejo la figura de los padres de la Constitución, incluidos, por supuesto, los dos catalanes Miquel Roca y Jordi Solé i Tura. Y lo hacemos precisamente porque reivindicamos la concordia entre españoles y no la división ni el sectarismo, y defendemos por encima de todo los valores que nuestra Constitución define como superiores en nuestro ordenamiento jurídico, que son la libertad, la igualdad, la justicia y el pluralismo político; valores que desgraciadamente hoy están en riesgo. Y, por tanto, ese y no otro es el enfoque que a nosotros nos parecería más adecuado para cuestionar la deriva del Partido Socialista y la reinención nacionalista de nuestra historia.

A pesar de todo, como les decía, la moción nos parece interesante, hace denuncias que compartimos y que reivindicamos aquí cada día. Y, por tanto, como le decía, pues, prácticamente vamos a dar apoyo a la totalidad de la moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Orobítg Solé.

Jordi Orobítg i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Bé, parlar el darrer fa que moltes de les coses que es volien dir ja s'han expressat i, en definitiva, vindrem, lògicament, a desenvolupar no la posició respecte a tota la moció, perquè és molt extensa –la veritat, és un llençol molt gran–, sinó aquells aspectes que ens semblen més substancials o que, en qualsevol cas, mereixen més la crítica pel que respecta al nostre espectre ideològic.

El primer, evidentment, des del punt de vista històric. El senyor Alonso m'ha fet espòiler respecte d'allò que volia dir, però molta gent parla de l'Institut Nova Història. Jo crec que vostès han creat el Instituto de Nueva Historia, perquè veritablement fabulen respecte d'un hipotètic fervor patriòtic espanyol a la societat catalana, que en cap cas es correspon amb la realitat de la història, i precisament l'exemple que donen, no?, que en el marc de l'Expo de 1888 es fes *una cuestación popular para sufragar el coste del monumento de Colón*. Home, jo li voldria recordar que el va acabar de pagar l'Ajuntament de Barcelona, perquè els ciutadans de Barcelona no es treien un euro –en aquest cas, una pesseta– de la butxaca per pagar-lo. Per tant, lògicament, aquest fervor que vostè diu que tenia la societat barcelonina o catalana en aquella època a favor de l'Estat espanyol, veritablement, no existia, ni existeix a dia d'avui, com s'evidencia no només per part del Centre d'Estudis d'Opinió, també ho fan les eleccions que reiteradament tenim en el nostre país.

Parla de violència. I acusa de violència, en aquest cas, l'independentisme. I vostès, que són tan amants de «xiringuitos», s'han creat un «xiringuito»: el Observatorio Cívico de la Violencia Política en Cataluña. Un «xiringuito» que diu allò que vostès volen i, en aquest cas, que atribueix demoscòpicament com a actes de violència expressions –la llibertat d'expressió que empara tots els ciutadans– de dissens amb els seus posicionaments polítics, en aquest cas amb l'Estat espanyol o amb les polítiques que vostès porten a terme o pretenen portar a terme. En aquest cas, jo li voldria recordar que si alguna política existeix que empara la violència és aquella que va emparar, en aquest cas, la repressió de l'U d'Octubre i també la indiferència que no només de cossos policials, també en aquest cas des de l'estament judicial s'ha observat –hi insisteixo: des de cossos policials i estament judicial–, respecte de l'actuació de totes aquestes brigades que al llarg del territori inicialment es van permetre arrencar llaços, que eren l'expressió popular dels dissidents, en aquest cas, en la política de repressió, i

que després es van permetre apallissar les persones independentistes, doncs, que expressaven una posició, hi insisteixo, diferent des del punt de vista ideològic.

Em permeto recordar-li que el mes de setembre hi va haver una condemna a tres radicals espanyols, en aquest cas espanyolistes, en aquest cas de la plaça d'Artós, per donar una pallissa a un independentista. Una sentència que els ha comportat tres anys i mig de presó a cada un. Jo crec que aquest sí que és un fet violent; molts d'aquests que vostès recullen al Observatorio Cívico de la Violencia Política en Cataluña no ho són.

Acabaré parlant de l'amnistia. Vostès diuen que estan en contra de l'amnistia. No estan en contra de l'amnistia com a concepte, estan en contra de l'amnistia que s'està promovent des de l'independentisme per a aquelles persones que van promoure que el poble de Catalunya es pogués pronunciar políticament amb un referèndum l'U d'Octubre. Perquè vostès, jo no els he sentit mai que s'hagin queixat de l'amnistia fiscal, la que empara tots aquells amics seus, aquells oligarques, aquells que..., els seus mecenes, els que financen els seus actes, les seves campanyes, les seves fundacions, aquells que van amb la bandereta espanyola al canell, però que tenen la pasta a Suïssa. D'aquests no he sentit que s'hagin queixat mai.

I d'aquesta tampoc he sentit que s'hagin queixat mai. Sap què és això? El *boletín oficial del Estado*, 15 d'octubre de 1977. A Espanya, les dates mai són casuals: precisament quan feia trenta-set anys de l'afusellament de Lluís Companys. I què és això? La llei d'amnistia. La llei d'amnistia que emparava, per exemple..., que s'han comprès, en aquesta amnistia, els delictes de rebel·lió i sedició, així com els delictes i faltes comesos amb ocasió o motiu d'ells, tipificats en el Codi de justícia militar; els delictes i faltes que poguessin haver comès les autoritats, funcionaris i agents de l'ordre públic amb motiu o ocasió de la investigació i persecució dels actes inclosos en aquesta llei; els delictes comesos pels funcionaris i agents de l'ordre públic contra l'exercici dels drets de les persones. És a dir, una amnistia que empara tortures, una rebel·lió, aquesta sí, que va comportar 540.000 morts. D'aquests, 240.000, civils i represaliats.

Per tant, una mica d'ètica i menys cinisme. Com poden entendre, no votarem a favor de la seva moció.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus

302-00333/13

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la senyora Silvia Paneque i Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Bon dia. Gràcies, presidenta. Moltes gràcies. Dues prèvies. Crec que aquesta setmana ens hem conjurat tots..., no sé si perquè el 24 era el dia de la lluita contra el canvi climàtic, però la veritat és que hem parlat molt d'aquests temes, i jo crec que està bé que sigui així. Agrair el diàleg amb la diputada Cristina Casol, amb la diputada Mònica Palacín. La veritat és que crec que ha estat productiu i que queda una millor moció.

En tot cas, aquesta moció és senzilla, en el sentit que hi ha dos apartats: un primer, de la necessitat que a Catalunya hi hagi un marc legal adaptat a les directives europees, una bona planificació també d'infraestructures i de gestió de residus, i, finalment, un apartat respecte a la situació que s'està vivint en aquests moments al consorci de Solius, amb els ajuntaments implicats i també molts ajuntaments de comarques gironines que s'han vist afectats per un tancament que, malgrat que previsible, s'ha fet d'una manera una mica sobtada, amb implicacions i conseqüències per a aquests ajuntaments, com deia, doncs, que s'estan traslladant a les diferents taxes de residus.

En tot cas, tenim un marc de directiva europea de l'any 2018, del Parlament Europeu, que modificava la que teníem del 2008 i que té com a objectiu avançar en aquesta economia circular. També es va aprovar, el 2018 una estratègia europea per al plàstic en una economia circular. Per tant, a Catalunya necessitem un marc legal adequat, com deia, a aquesta directiva europea del 2018, que ens assegurí aquesta prevenció i reducció en la generació de residus per protegir el medi ambient, la salut humana i també per fer la transició a l'economia circular i baixa en carboni, així com també, com deia, la prevenció i reducció de l'impacte dels productes plàstics en la salut i en el medi ambient, amb especial atenció als medis aquàtics.

En els últims anys, el Parlament de Catalunya ha aprovat diferents iniciatives –la 119/XI, la 120/XII, la 159/XII– reclamant precisament al Govern que presenti un nou projecte de Llei en matèria de residus i sobre residus plàstics. Per tant, tornem a demanar... Ens hem posat d'acord amb uns nous terminis, que esperem que sí que s'hi pugui donar compliment.

I, en tot cas, aquesta llei de prevenció i de gestió de residus ha de venir a reforçar la prevenció; incrementar objectius de reutilització i reciclatge; obligar a noves recollides selectives; incorporar obligacions derivades de la directiva, com els hi deia, de plàstics d'un sol ús; definir instruments fiscals. Per tant, que doni compliment, com deia, als compromisos i objectius marcats per la Unió Europea i també la disposició final vuitena de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, i també, com els hi deia, aquestes diferents mocions aprovades al Parlament de Catalunya.

Cal planificar i dimensionar les infraestructures. Des del nostre punt de vista, ens semblava que això es podia fer d'una manera paral·lela, però des del Govern i des de l'Agència de Residus de Catalunya tenen en previsió primer aprovar la llei i després el Pinfrecat i el Precat, que són els dos instruments que tenim de planificació d'infraestructures i de gestió de residus. Recordem que estan caducats des del 2020 i, per tant, que és del tot urgent que els tinguem com més aviat millor. Per això a nosaltres ens semblava que era millor treballar-los en paral·lel per tenir una aprovació més immediata.

I acabo, amb aquest minut i mig, amb la situació de Solius. No queda clar o als ajuntaments no els queda clar quin és el compromís exacte del departament en els costos de tancament del propi abocador i del manteniment del tancament durant els trenta anys posteriors a Solius. I, per tant, ho hem volgut posar negre sobre blanc en aquesta moció perquè quedi definitivament clar, si això surt aprovat, quin és el compromís i que hi hagi un mandat del Parlament.

Dic això perquè el conseller, que avui no ens acompanya, però insisteix molt, quan parlem de planificació de plantes de valorització energètica, que té un mandat d'aquest Parlament per tal de que això sigui així. I es va obrir una moratòria d'un any, i veurem si ens porten finalment aquesta planificació, no?, abans de que acabi la moratòria. Però, com que hi insisteix tant, penso que, si hi ha un mandat del Parlament respecte a qui assumeix els costos de Solius, doncs això també pot, diguéssim, ajudar a posar llum a la foscor.

I diu exactament que el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural assumeixi la totalitat dels costos de gestió de tancament del complex de Solius, planificant un tancament gradual alhora que garantint una logística sostenible

i eficient de quilòmetre zero. Aquest pensen que és el compromís que han de tenir el departament i l'Agència de Residus de Catalunya, no només amb els cinc ajuntaments implicats, sinó amb tots els ajuntaments, molts de comarques gironines, que han vist com augmenta el cost del tractament, perquè –i acabo, presidenta– fins fa quatre dies des de l'agència i el departament se'ns deia que continuéssim portant fracció orgànica a Solius, quan ja hi havia una sentència ferma de tancament. Això ha tingut conseqüències econòmiques, i nosaltres pensen que és el departament qui les ha d'assumir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades... Bé, en aquesta moció que ens presenta el PSC tenen tota la raó. És evident que aquest país necessita, i de forma molt urgent, una nova llei de residus per garantir que avancem, doncs, cap a aquest esperat residu zero i que es legisli per evitar la producció de productes que no es puguin reciclar, reutilitzar o compostar. I això és urgent, però des de fa anys.

De fet, aquí, com ja ha recordat la diputada Paneque, s'ha aprovat diferents vegades ja aquest tema. En recordaré una: per exemple, la Comissió Climàtica, el 16 de febrer del 2022, a proposta nostra. Hi ha també..., es va presentar i es va aprovar una proposta de resolució sobre l'elaboració de la llei de gestió i prevenció de residus. Perquè, de fet, la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, en la seva disposició final vuitena, ja indicava clarament que el Govern havia de presentar al Parlament un projecte de llei de prevenció de residus i d'ús eficient dels recursos, en el termini de dos anys des de l'entrada en vigor de la llei del canvi climàtic. Es va aprovar el 2017 i estem al 2023.

I aquesta proposta, que també es va aprovar a la Comissió d'Acció Climàtica, amb el compromís de tirar aquesta llei endavant..., bé, d'això n'ha passat un any i mig. I tornem a estar aquí debatent ara una moció del PSC que deriva dels incompliments del Govern a l'hora de desplegar la llei del canvi climàtic –del Govern actual, dels governs anteriors.

Però també estem aquí debatent això perquè hi ha un incompliment de les propostes de resolució aprovades en comissions o d'altres mocions, fins i tot, que s'han presentat al llarg d'aquest any; és a dir, és com la roda del hamster això, no? No hi ha manera de que acabem de desplegar aquesta llei del canvi climàtic; no hi ha manera que tinguem sobre la taula una llei de residus, i així, doncs, anem debatent aquí. Ara es posen nous terminis, però veient els incompliments sistemàtics que es porten fent des de fa anys, jo ja no tinc cap garantia que això, doncs, es compleixi; no per falta del grup proponent, sinó per falta de compromís.

Després, referent a..., evidentment hi votarem a favor, no hi ha cap dubte, com ho hem fet sempre.

Tot i així, sap que vam presentar algunes esmenes i ens sap greu que algunes sí que s'han incorporat, però alguna no, com per exemple en el punt 3, que vam posar que es contemplin les plantes de compostatge de proximitat. De fet, ja s'està treballant amb alguns municipis, des de fa un temps, perquè això sigui una realitat. Creiem que aquest és el millor model, el descentralitzat i de proximitat, per evitar emissions i perquè els residus quedin el més a prop possible dels municipis.

I també vam afegir que..., sempre tenint en compte aquest pla de desmantellament i tancament de les incineradores que preveu la moratòria a la incineració de residus aprovada el 2021, que no era d'un any, que era de dos anys, de fet, i que acaba aquest any. De fet, acaba, si no m'equivoco, aquest desembre, i no sé què passarà, perquè amb aquesta moratòria el que es deia és que era mentre s'aprovava la llei

de residus, i és evident que al desembre no tindrem aquesta llei de residus sobre la taula; també haurem de parlar què passa amb aquesta moratòria en el temps entre que finalitza i s'aprova la llei de residus, que, sens dubte, un any més segur que es trigarà.

I hi volíem afegir això, perquè creïem que aquesta moratòria, no?, tenia un objectiu de generar un canvi real i urgent de model de política de producció i de gestió de residus. I nosaltres entenem que si realment volem lluitar contra l'emergència climàtica, ens hem de creure que calen aquestes mesures, que no podem fer una llei continuista. I a vegades fa la sensació que la lluita contra el canvi climàtic es fa des d'aquí, quan es parla aquí al faristol, però després, en realitat, el que s'acaba defensant és la incineració, que tots sabem, doncs, que produeix gasos d'efecte hivernacle i al final el que fa és afavorir la continuació i l'agreujament del canvi climàtic.

I sobre Solius, només dir que aquest tancament..., que hi votarem a favor també, evidentment, però aquest canvi de «gradual» no l'acabem d'entendre, perquè hi ha una sentència molt clara que deia que s'havia de tancar. En tot cas, el que serà gradual és el manteniment –que durarà trenta anys, el tancament–, i entenem que el cost l'ha d'assumir el cànon que ja han pagat tots aquests ajuntaments durant tots aquests anys.

Per tant, que sí, que l'agència assumeixi el cost, perquè, al nostre entendre..., és a dir, si els ajuntaments ja pagaven un cànon per abocar-hi, doncs aquest ja contemplava, o hauria d'haver contemplat, si més no, el tancament i el posterior manteniment durant anys d'aquestes infraestructures.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Mònica Palacín París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller... Primer de tot, vull agrair a la diputada Paneque la seva disponibilitat al debat i a la negociació de les esmenes. És sabut que, per a aquest grup parlamentari i en relació amb la gestió de residus, és una prioritat poder-nos dotar d'una nova llei de prevenció i gestió de residus i d'ús eficient dels recursos de Catalunya.

Precisament és per aquest motiu que posem en valor la feina d'aquest Departament d'Acció Climàtica, de l'ara conseller Mascort i abans la consellera Jordà. També posem en valor la determinació del director de l'Agència de Residus, que ha estat disposat sempre a reunir-se i debatre amb tothom i sempre per aconseguir el màxim consens; un consens que ha de traduir-se en aconseguir la millor llei possible.

Compartim els motius, els objectius de la moció. I les esmenes que hem presentat i han acceptat s'orienten a concretar-ne els terminis amb l'objectiu de fer-los assumibles. I serà un cop aprovada la llei quan serà preceptiu fer les revisions del Precat i el Pinfrecat. Sí que m'agradaria fer referència a les inversions a les infraestructures, perquè l'Agència de Residus, en el marc de la revisió permanent del Pinfrecat, ja disposa de previsions amb referència a les inversions necessàries per cobrir les necessitats de Catalunya, i per això li agraeixo la transacció que hem acordat.

Actualment hi ha 278 milions ja consignats, però és que també, fins al 2030, el Govern, a través de l'Agència de Residus, aprovarà 922 milions més en diverses actuacions de millores, valoritzacions, tractaments, deixalleries, etcètera.

Per altra banda, la seva moció també fa referència a la taxa justa. I és precisament en aquest punt que haurem d'abstenir-nos. I no perquè no estiguem d'acord amb aquest sistema de pagament per generació, sinó perquè entenem que el redactat del punt confon dos conceptes diferents. Una cosa és que l'impost municipal cobreixi els costos del servei abans del 2025, una obligació que, per cert, emana de la llei de residus espanyola i que adaptava la normativa a una directiva de la Unió Europea.

I, de l'altra banda, és la taxa justa de residus, és a dir, el pagament per generació de residus, a la qual vostè fa referència en la seva moció.

Al redactat de la llei de residus, a l'avantprojecte que prepara el Govern, ja preveu un articulat dedicat a l'impuls de la taxa justa, preveient que els ens locals han de comunicar a l'agència quin sistema de taxa justa aplicaran. Com a data límit, es proposa que els ens locals que el 2030 no hagin assolit el seixanta-cinc per cent de la recollida selectiva, malgrat disposar de sistemes eficients, hauran d'establir la taxa justa, la qual la seva aplicació no podrà ser posterior a l'any 2032; aquesta era la línia de la nostra esmena per aclarir aquesta confusió que generava el punt.

De totes maneres, i en un altre cas, el Govern sempre és al costat dels ajuntaments i dona suport tècnic i econòmic als ens locals per tal que puguin assolir els objectius. Aquest any l'agència ha donat ajudes per implantar la recollida selectiva amb més de 30 milions d'euros.

Molt breument, amb referència a Solius. El Govern ha complert els seus compromisos i seguirà arremangant-se en aquest cas. La sentència de tancament total, incloent-hi la planta de compostatge, s'ha complert. Ara només es fa transferència de residus: la fracció orgànica va a l'Ecoparc d'Hostalets de Pierola i la fracció resta va a la planta de resta de Vacarisses. Tots els costos associats a l'aplicació de les mesures que s'han hagut de prendre han estat coberts per la Generalitat.

El tancament de l'abocador obre noves oportunitats al territori, que ha de treballar conjuntament per planificar, gestionar les instal·lacions actuals i futures de tractaments de residus i assolir els objectius en matèria de recollida selectiva i valorització de residus. I en això l'agència hi dona tot el suport. Però també cal pensar en els costos postclausura dels quals s'està parlant avui, del dipòsit, que hauran de ser assumits pel Consorci de Residus de Solius, com la resta de consorcis de residus de Catalunya assumeixen els seus costos, tasca en la qual s'està treballant per trobar la solució econòmica de futur.

I acabo. El Govern té la determinació per fer-ho possible; el Govern reuneix el consens necessari i seguirà apostant pel suport als ens locals. És per això que des del meu grup parlamentari entenem que la llei de residus de Catalunya és més a prop que mai.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer. (*Remor de veus. Veus de «Fa olor de cremat!»*) Sí, ja hem avisat a veure què és aquesta olor de cremat que fa. Ens diuen que de moment..., és qüestió de que estan tirant petards a fora i que ens entra una mena d'olor. Ho estan acabant d'analitzar. De moment no pateixin, que si convé... Si veieu que m'aixeco, marxeu tots. (*Rialles i remor de veus.*)

Endavant, endavant, diputada.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. (*Remor de veus.*) Esperem que la presidenta, doncs, ens avisi si hem de sortir corrents.

Bé, molt bon dia a tothom. Bien, sobre la moción que hoy nos presenta el Partido Socialista... Es sabido por todos que la Ley 16/2017 del cambio climático tiene su fuente en los objetivos de desarrollo sostenible, y el resultado no puede ser otro que un modelo radical que ni es más sostenible, ni mucho menos soberano y eficaz. Y me temo que, de aprobarse, tal como pide el Partido Socialista, una ley de prevención y gestión de residuos y de uso eficiente, pensamos que será una normativa más con una gran carga ideológica y, en definitiva, un nuevo proyecto surgido de la factoría 2030.

Y no nos sorprende la iniciativa del punto 5 de la moción, de que l'Agència de Residus de Catalunya empeece de la mano de los municipios para establecer una tasa

justa que ustedes llaman «la tasa justa para el año 2025», cuando la realidad es que es una tasa que de justa no tiene absolutamente nada. De hecho, nos encontramos con un carrusel impositivo que solo pretende recaudar más. Y precisamente estas semanas lo estamos viendo, ¿no?, y estamos viendo cómo la vida municipal está siendo invadida, y es que precisamente son varios ya los ayuntamientos que están aprobando cambios radicales en materia de gestión de residuos, planes que tienen una afectación directa y negativa hacia los vecinos de esos municipios; planes, en algunos casos, que nos estamos encontrando que son un festival de intervencionismo, de prohibiciones y de imposiciones. Precisamente imposiciones..., con la imposición, por ejemplo, de tasas verdes que se bautizan como «tasas justas e incentivadoras», pero que no son otra cosa que aumentar la presión fiscal hacia nuestros vecinos.

Estamos viendo, por ejemplo, municipios con aumentos de tarifa, en este sentido, de más del diecinueve por ciento en algunos casos. Y esto lo puedo explicar muy bien, porque yo lo estoy viviendo en mi municipio, como concejal que soy en Mataró. Y no sólo eso, sino que muchos de los casos, encima de subir de forma desorbitada la tarifa, también vemos que los vecinos –que nosotros también somos vecinos de esos municipios– nos vamos a encontrar con modelos de gestión de residuos que son restrictivos e impositivos, y que van a tener una afectación negativa hacia la libertad de los vecinos de esos municipios.

Y, en este sentido, nosotros consideramos que no necesitamos ni más tasas ni más impuestos. Lo que necesita Cataluña, precisamente, es invertir en I+D+I para mejorar las tecnologías, los protocolos de seguridad y el impacto ambiental de las incineradoras en nuestra región. Y, en este sentido, sí que me van a permitir un consejo, no? –y en este sentido es como una cuña–: que podrían aprender un poco de Castilla y León –donde, por cierto, gobierna VOX–, donde se ha eliminado el impuesto autonómico sobre la eliminación de residuos en vertederos, precisamente, por la entrada en vigor del impuesto estatal sobre el depósito de residuos en vertederos, la incineración y la co-incineración de residuos, aprobada por la Ley 7/2022, de 8 de abril, y por su incompatibilidad con cualquier otro impuesto de semejante naturaleza.

Y, por último, y no menos importante, sí que nos queremos detener en el tema del complejo Solius, porque es un claro ejemplo de un gobierno déspota en los últimos cuarenta años de la Generalitat. Todos saben la historia, pero sí que se la quiero recordar brevemente, porque el 7 de julio de 2020, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña falló en contra de la Resolución del 10 de octubre de 2014, que daba la autorización ambiental porque esta se había realizado claramente de forma defectuosa. Concedió un mes para cerrarlo, pero el complejo ha seguido funcionando hasta la fecha gracias a la Generalitat y al Consorcio de Tratamiento de Residuos.

Pero hay más: fue el señor Artur Mas quien dio la autorización a pesar de que una parte del complejo está en terrenos protegidos. La gestión del complejo la realiza el señor Gustavo Buesa, exsocio, precisamente, de Jordi Pujol en varios negocios del sector de residuos y también persona que donó medio millón de euros a Convergència. Y no solo eso, sino que la fiscalía, incluso, en su día archivó un caso sobre el señor Buesa a cambio de colaborar con la macrocausa *del tres per cent*.

El 28 de julio de 2023, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, mediante auto, ordena el cierre inmediato y urgente de todas las actividades, pero la Generalitat parece ser que no es hasta finales de 2023, septiembre de 2023, que parece que acata el cierre de la planta.

Nosotros, en este sentido, sí que queremos comentarle al Partido Socialistas que no puede ser que se pretendan manipular las sentencias, la ley, a su antojo para su causa política.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Cristina Casol Segué.

Cristina Casol Segué

Gràcies, presidenta Erra. Conseller, diputades, diputats, bon dia a tothom. A Junts per Catalunya agraïm la iniciativa en forma de moció del grup parlamentari del PSC, perquè coincidim plenament en el que diu i, alhora, considerem que és del tot necessari instar el Govern a impulsar i avançar en matèria de residus a Catalunya. I ja els dic ara que els hi donarem suport a la seva proposta.

Per començar, voldria fer una prèvia, sense entrar molt en el fons de la matèria, però sí que em cal raonar i motivar per què, en una línia de temps, el que els acabo de dir. Cito textualment una entrevista feta fa dos anys al director de l'Agència de Residus de Catalunya, el senyor Isaac Peraire, en la revista *Fulls d'Enginyeria* del Col·legi d'Enginyers de Catalunya, on diu textualment: «Com a molt tard la primavera del 2023, Catalunya hauria de tenir vigent la nova llei de prevenció i gestió de residus.» Així ho va anunciar el senyor Peraire i també, en la mateixa entrevista, diu que per elaborar aquest nou marc legal no es parteix de zero, com heu explicat anteriorment, perquè ja fa com a mínim dos anys que es treballa en la tramitació d'aquest text legal i que és un text amb voluntat de generar grans consensos, amb un debat necessari i que, per tirar-lo endavant, justament, aquesta llei és una prioritat del Govern, amb objectius molt alts i ambiciosos.

Bé, doncs, és cert que la legislatura passada ja es va deixar internament un esborrany de poc més de dos-cents articles d'aquesta nova llei de residus catalana, i aquest text articulat..., però avui encara no tenim aquesta llei prioritària per al Govern. Bé, a nosaltres, a Junts per Catalunya, no ens ha arribat el text definitiu, si és que finalment en tenen un, però resulta com a molt impossible pensar que abans d'acabar l'any en tinguem un. I, parlant de consensos, no quadra gaire, vista la trajectòria que hem explicat. I, amb una mica de sort, la nova llei vigent serà, com ha dit abans el company, d'aquí a un any; esperem-ho i creuem els dits per tindre-la. Per tant, d'entrada, que la moció serveixi per promoure l'impuls i acabar de legislar en matèria de residus pel bé del país i de forma eficient i capaç, i de complir amb terminis. Per feixuga que sigui aquesta tasca, sempre és positiu.

Bé, per altre costat, i ja entrant en la matèria, vull destacar sobretot que, a més a més de la llei, també ens cal el pla d'infraestructures, com heu dit, i això significa que hem de planificar, planificar, planificar. I no voldria semblar un disc ratllat per al Govern amb la meua insistència de remarcar sempre que hem de planificar, però és que el Govern no planifica. I és que el Govern ha de dir on es faran els nous abocadors planificant-ho. I ja sabem que ningú, absolutament ningú, vol un abocador al costat de casa seva, i que això té un cost polític molt alt per situar-los. Però, tot i així, hem de governar i hem de planificar.

Els poso com a exemple Girona. Girona és un territori que, com a mínim, necessita dos abocadors: un abocador industrial i un abocador municipal. Industrial perquè, tancat Vacamorta, els residus de les indústries van a Hostalets de Pierola, a Tivissa o a Riba-roja. I el greuge que això comporta a la indústria pel territori..., amb un sobrecost de transport, per no dir també el peatge ambiental que paguem entre tots. I de residus municipals: davant del tancament de Solius i la curta vida que té Lloret, hem de planificar.

I ja sé què em respondran, és a dir, que tots patim una elevada factura d'haver fet les coses malament. Escolti'm, resulta curiós, justament, que l'Agència de Residus anunciï el tancament de Solius, d'aquest abocador, sense dir qui es farà càrrec dels costos i de la planificació corresponent. Perquè fem quilòmetres, però en algun lloc s'han de situar aquestes instal·lacions.

Bé, finalment, i sempre situant a un costat l'emergència climàtica i, en l'altre, que hem de complir les directives europees, estem d'acord que cal fer un pas endavant cert, i parlar dels residus de forma oberta i transparent, com deia el senyor Peraire, també, en aquesta entrevista de fa més de dos anys, com els he dit a l'inici de la meua intervenció, i avançar, sobretot avançar i planificar.

L'Agència de Residus de Catalunya és també per a nosaltres una estructura d'estat. A Junts per Catalunya empenyem, empenyem i empenyem sempre endavant, i empenyerem el Govern perquè tanqui d'una vegada l'esperada llei de residus. Cal legislar, cal planificar. Cal fer-ho per Catalunya, amb consens de país, amb diligència; legislar i planificar per Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, evidentment estem a favor del desenvolupament d'una llei de residus de Catalunya, però com que parla de Solius... El cas de Solius..., volia centrar-m'hi, perquè és exemplar en la deixadesa que hi ha hagut en el tema de la llei de residus; conjunta totes aquelles coses que podem trobar en molts altres espais.

Primer, dificultat de donar resposta a les especificitats d'un territori que durant els mesos d'estiu multiplica la seva població i la generació de residus; instal·lacions amb afectacions serioses al medi ambient, que és el que va motivar la sentència, per cert; sentències judicials de tancament, que, a més a més, ja tenien dubtes sobre com s'havia procedit per crear-lo; deixadesa administrativa en resoldre el problema; sobre costos en haver de traslladar els residus ben lluny, i externalització cap a d'altres territoris, cosa reiterada que passa a Catalunya. I, en el cas dels ajuntaments afectats, la manca de compromís d'algun d'ells en la reducció de la generació de residus i el reciclatge, carregant sobre aquest espai encara i fent que acceleri el seu final.

Els antecedents són clars, quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en va sentenciar ja el 2020 la clausura, i en reiterades interlocutòries. Encara estem parlant d'això. Fa tres anys. I, a més a més, són tres instal·lacions: un abocador, una nau de premsat i una planta de compostatge, que s'ha d'executar. Tot i que l'abocador ja no funciona, actualment segueix sent planta de transferència de deixalles, i això implica que s'han de portar a fora.

Des d'un punt de vista mediambiental, el tancament de Solius és positiu, perquè tenia una afectació al medi ambient, un perill per a l'ecosistema del massís de Cadiretes, que és un espai d'interès natural de Catalunya i Xarxa Natura 2000, i, a més a més, filtrava contaminació a la conca del Ridaura, que és l'origen de la sentència, eh? Per tant, segueix amb aquest problema.

A nivell econòmic, és un problema gros: té una afectació negativa en els costos pel maldecap de traslladar tots aquests residus. Deixin-me dir que..., i aquí faig un esment als ajuntaments, perquè de la zona tots han reduït la seva generació de residus menys un, que és l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols. No només ha augmentat els residus que genera, sinó que, a més, és el que té pitjor taxa de reciclatge de tota la zona i dels que aboquen en aquesta instal·lació. Per tant, aquí s'hauria de picar el crostó a l'equip de govern de Sant Feliu de Guíxols.

Cal indicar, a més, que els costos que suposa la situació vigent són tres: el sobre-cost d'haver de portar el rebuig fins a Vacarisses i l'Anoia; el cost de segellament de l'abocador, que són 3 milions d'euros, i la pèrdua de fracció orgànica, que també cal desplaçar actualment. I, a més a més, que està sobrecarregant altres instal·lacions que estan a punt d'acabar també el seu cicle.

Deixin-me també assenyalar el consell comarcal, que havia de buscar una alternativa, una ubicació per a la nova planta de triatge i encara no l'ha trobada.

I, per últim, el més descoratjador és que en la situació actual no tenim alternativa a l'abocador de Solius. Per tant... (Veus de fons.) Sí, sí, tenim un compromís, però no sabem cap a on ha d'anar. Per això deia que era una metàfora de la situació general sobre la llei de residus a Catalunya, perquè ha faltat proactivitat, perquè mentre el Govern de la Generalitat demana impulsar el reciclatge, no tenim capacitat de resposta amb les instal·lacions necessàries.

I, per últim, deixin-me dir també que aprofitem l'avinentsa i aprofitem aquest exemple per desenvolupar, com es demana a la moció, la llei catalana de residus, que porta anys encallada i que caldria que arribés aviat en aquesta cambra. Perquè tenim un risc: que quedi obsoleta perquè les lleis estatals ens han superat i perquè les directives europees també les han superat.

Així que, endavant, accelerem aquesta llei, que sigui pionera, que tensi els límits competencials per també abordar alguns reptes, no?, com què fem i com ho carreguem a les empreses –per exemple, els bolquers–, si tenim capacitat de prohibir alguns elements que són contaminants.

Valentia i, sobretot, una direcció de l'Agència de Residus de Catalunya amb capacitat de lideratge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, lo decimos siempre que hablamos sobre cuestiones de sostenibilidad, como el cambio climático, y hoy que hablamos de residuos lo vuelvo a repetir, porque es la motivación que está en la base de todas las políticas que defendemos desde Ciutadans en relación con la sostenibilidad y el medio ambiente.

En Ciutadans tenemos un compromiso firme con la igualdad de oportunidades, y ese compromiso, que está en nuestro ADN, se extiende también, por supuesto, a las generaciones futuras. Igual que nuestra libertad, que defendemos hasta la extenuación, no puede menoscabar la libertad de los demás, tampoco nuestras acciones de hoy deben comprometer las condiciones de vida que encontrarán las generaciones futuras.

A partir de ahí, a la hora de definir lo que son medidas concretas, ciencia y racionalidad; fuera apriorismos ideológicos, fuera sectarismos, fuera medidas de postureo. Y atender a los datos y a la evidencia, y después actuar y evaluar. Evaluar también nuestras políticas públicas puestas en marcha; de nuevo, datos. Aprender de la experiencia, de la propia y de la que han realizado otros antes que nosotros. Analizar y seguir actuando en consecuencia.

Hoy, en concreto, hablamos de residuos. Los residuos que generamos y su gestión han sido objeto de especial atención por parte de todas las administraciones en los últimos años. La Unión Europea, que es tan importante para el avance europeo, pero también global en la sostenibilidad de nuestro planeta, continúa apostando por aumentar el nivel de protección del medio ambiente y fomentar la economía circular.

Así lo muestra, por ejemplo, la aprobación de las directivas de 2018 y de 2019 sobre economía circular, que modificaron y superaron las anteriores directivas de residuos y envases. Esas normas tienen como propósito prevenir la creación de residuos y fomentar la reutilización y el reciclaje, garantizando un uso más sostenible de los recursos y un mayor nivel de protección del medio ambiente y la salud humana.

Y en Catalunya hace ya muchos años que tenemos pendiente adaptarnos a estas directivas. De hecho, el primer punto de la moción habla, precisamente, de la ne-

cesidad de esa nueva ley de residuos para adaptarnos a las directivas. Nosotros, desde luego, la apoyaremos, porque ¡y tanto que hace falta esa nueva ley de residuos! En la moción habla, pues, precisamente, de que tiene que servir para adaptarnos a las directivas, pero lo cierto es que la necesidad de una nueva ley de residuos es incluso anterior a aquellas directivas europeas. Miren si llevamos retraso.

Votaremos, como digo, favorablemente, al igual que al resto de la moción, porque no es que estemos de acuerdo hoy, sino que llevamos años también defendiéndolo. Es un debate que en este Parlamento se ha tenido en numerosas ocasiones. El diputado Daniel Cornellà lo recordaba también: esa rueda de hámster en la que nos encontramos con esta ley.

Ya hace años que el actual modelo de gestión de residuos que tenemos en Cataluña –que ha sido exitoso y nos ha permitido llegar hasta donde estamos– está estancado y no conseguimos nuevos avances. Tenemos un modelo que se centra básicamente en qué hacemos con los residuos que generamos, y tenemos que pasar a un modelo integral, que vaya más allá y que ataque la problemática de una forma global en los residuos que generamos y también en todo el proceso de fabricación. Para ello tenemos que apostar por la innovación, por la tecnología, y contar con toda la capacidad de nuestra industria.

Pero este debate, como digo, no es nuevo. No recuerdo ya cuántos *consellers* han empezado sus legislaturas diciendo que, por supuesto, en su mandato el tema quedará zanjado. Pero luego están por otras cosas. Miren si llevamos tiempo sin actuar, decididamente; miren si llevamos retrasos, que recuerdo incluso que el *conseller* Rull respondía, a principios de 2017, a una interpelación que hacía la entonces diputada Hortènsia Grau, algo así como: «¿Una nueva ley de residuos? Sí, sí, por supuesto. Lo estamos comenzando a elaborar, pero es una ley compleja y esta es una legislatura especial y muy corta.» Todos sabemos qué pasaba, lamentablemente, unos meses después.

Y de aquellos barros, estos lodos. El *procés* no sólo se ha cargado nuestras instituciones y nuestra convivencia, sino que ha dejado a nuestra comunidad sumida en una enorme parálisis y sin rumbo alguno. Seis años después de aquellas palabras del conseller Rull sobre una nueva ley de residuos, seguimos exactamente igual y la parálisis se va extendiendo cada vez a más ámbitos.

Así que sí, por supuesto que desde Ciutadans apoyaremos esta moción, pero al grupo proponente también le digo: si de verdad le preocupa la nueva ley de residuos, igual que si de verdad le preocupa la implantación de renovables, igual que si de verdad le preocupa la ronda Nord, igual que si de verdad le preocupa la ampliación del aeropuerto, tienen que saber –y nosotros no nos cansamos de decirlo– que la solución para Cataluña no es volver a la casilla de salida. Porque entonces nos estarán devolviendo, y en peores condiciones, al punto de partida de una historia que ya sabemos cómo acaba.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Sílvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Moltes gràcies. Conseller, no repetiré la intervenció; no amenaço –tampoc tindria temps. En tot cas, per les intervencions sí que sembla que és probable que aquesta moció tiri endavant i que, per tant, tinguem un nou mandat –espero que l'últim– demanant aquesta llei de residus, i sí que havia dit en la meua intervenció primera que esperava que aquest mandat, tot ell, el que fa respecte a Solius també, es pugui tramitar amb la mateixa celeritat que es van tramitar els mandats al respecte de la planificació, la moratòria i planificació de les plantes de valorització energètica; si no, no entendríem la seva insistència en el compliment dels mandats parlamentaris.

En tot cas, respecte a la intervenció de la CUP, del diputat Dani Cornellà, algunes de les esmenes no les hem introduït perquè ens semblava que desvirtuaven l'objectiu fonamental de la moció, respecte a, sobretot, les plantes de compostatge. És cert, això sí, que no tenim la mateixa visió, jo diria que antagònica, respecte a les plantes de valorització. Per tant, aquesta sí que no és perquè es desviés el focus, sinó perquè tenim aquesta... A mi m'agradaria saber algun dia, senyor Cornellà, per això, i específicament parlant de comarques gironines, on..., quina planificació tenen vostès al cap si no hi ha d'haver plantes de valorització i els abocadors, en principi, tot i que a Girona hi van votar a favor, en principi vostès tampoc crec que és una opció que contemplin.

Respecte a la intervenció d'Esquerra Republicana, certament, allargar el termini de la taxa justa fins al 2032 no ens semblava acceptable ni que ho poguéssim acceptar. Malgrat que confiem en que aquests terminis es puguin dur a terme, no voldríem tenir una legislatura perduda en l'aspecte de la gestió de residus. Ho deia el diputat Cornellà i és així: és, mínim, un tràmit d'un any i, per tant, correm el perill que sigui un mandat i una legislatura perduda en aquest sentit.

I, respecte al diputat de comuns (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), molt breument, veig que coneix bé el tema de Solius i, efectivament, alguns ajuntaments, com el de Girona..., es va veure, doncs, molt afectat, perquè les directrius que es donaven des del departament no es van ajustar a les reaccions i a les actuacions posteriors de tancament de l'abocador.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió

302-00335/13

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la, té la paraula el senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Presidenta, conseller, diputades, diputats, delegat, alcaldesses, alcaldes, regidores, regidors, representants de les plataformes que ens acompanyeu, bon dia. Bon dia a tothom. Fa unes setmanes començava la meva interpellació al conseller Mascort recordant que la propera COP28 buscarà un acord per a l'impuls de les energies renovables, l'objectiu de triplicar la potència instal·lada en renovables i doblar l'estalvi energètic el 2030. I abans-d'ahir començava la meva intervenció al debat del monogràfic d'energies renovables recordant l'aposta per aquestes renovables, que la transició energètica no és una anècdota o un caprici, sinó que respon a l'emergència climàtica que vivim i s'emmarca en la necessitat de desenvolupar polítiques per a la mitigació i l'adaptació al canvi climàtic.

Als debats que hem fet aquesta setmana –que l'atzar ha volgut fer coincidir esta moció amb un debat monogràfic sobre energies renovables–, ens hem fixat –i al debat que farem avui–, com és lògic i normal, tots els grups, en el nivell de desplegament de les energies, dels projectes, dels megawatts instal·lats... I això està bé. És normal que ho fem. Però saben que, per nosaltres, amb això no n'hi ha prou. Hem

d'anar més enllà i no hem de parlar només dels megawatts instal·lats, sinó que hem de parlar també del com ho hem de fer.

Hem d'anar més enllà, com deia, i hem de parlar del model. Un model que saben que el volem equilibrat, distribuït, participat, desnuclearitzat i més democràtic; es a dir, amb menys oligopolis. Uns oligopolis que faran –no en tinguin cap dubte– tot el possible i més perquè aquesta transició energètica sigui només això, una transició energètica, i no sigui també un canvi de model energètic. És a dir, faran tot el possible per no perdre el control dels grans centres de producció i de distribució; faran tot el possible per no perdre la quota de mercat i perquè la ciutadania no tingui cap capacitat de control ni decisió sobre l'energia; faran tot el possible perquè res canviï.

I un exemple d'aquesta lluita pel control energètic i del territori el tenim amb les línies de molt alta tensió privades i d'evacuació que Forestalia està preveient al llarg de 338 quilòmetres i amb torres de més de seixanta metres d'alçada al territori català, amb la voluntat de trinxar-lo, afectant més de setanta-quatre municipis i tretze comarques. Uns projectes on l'empresa Forestalia entén el territori com un bé a la seva disposició amb capacitat de comprar, per trinxar el seu valor paisatgístic, agrícola, mediambiental i patrimonial, en benefici només dels seus accionistes. Un projecte que des d'Esquerra Republicana no podem acceptar de cap de les maneres, perquè no respon a l'interès general, perquè no respecta el model energètic català que aquesta cambra ha votat de forma àmplia i majoritària, i perquè no respecta els seus veïns i veïnes organitzades ni la veu dels ajuntaments ni consells comarcals ni de diputacions, on partits de diferents colors hem votat repetidament en contra. Per tot això, des d'Esquerra diem «no» a les MATs privades de Forestalia. (*Aplaudiments perllongats.*)

Fa unes setmanes... Fa unes setmanes, el *ministerio*... Fa unes setmanes, el *ministerio* s'ha posicionat amb relació a les declaracions d'impacte ambiental d'aquestes línies. Un posicionament que ens ha sorprès, perquè són posicionaments caòtics, arbitraris, discrecionals i deslleials amb els informes que la Generalitat de Catalunya ha fet. Per tant, davant d'això, davant d'aquest caos i aquesta contradicció –a més a més, una contradicció amb els anuncis que la pròpia ministra havia fet quan deia que era un projecte difícil d'entendre, tant des de la lògica ambiental com energètica–, no ens podíem posar de perfil i mirar cap a una altra banda i era imprescindible una resposta contundent.

Ho vam fer a l'inici d'aquesta lluita, fent pinya amb la societat civil organitzada, amb el territori, amb els partits polítics, presentant alegacions i aprovant mocions a tots els municipis i consells comarcals, estiguéssim o no a govern. I ho fem ara de nou. Ho hem fet al Senat, on la senadora republicana Sara Bailac ha entrat una bateria de preguntes a la ministra. Ho hem fet aquí al Parlament, preguntant i interpellant el conseller Mascort sobre el posicionament del Govern en aquestes línies i les accions que té previst realitzar. Ho hem fet també aquí al Parlament, anunciant la setmana passada compareixences que hem pogut signar amb els companys de la CUP i dels comuns, sol·licitant la compareixença de la ministra Teresa Ribera, del president de Forestalia i dels ex alts càrrecs dels governs de Convergència i Unió, l'exconseller Felip Puig, l'exconseller Grau i l'exdirector general d'Energia Pere Palacín.

I avui ho fem amb aquesta moció on volem reafirmar el compromís polític d'aquest Parlament, que representa el sentir majoritari del territori davant aquestes agressions contràries al model de transició energètica que defensem.

I acabo, presidenta. Els avanço, respecte a la moció, que hem acceptat l'esmena que ens ha presentat la CUP, una esmena dels comuns i una esmena del PSC. La resta d'esmenes no les hem acceptat –i ho he pogut parlar amb els diferents grups–, d'una banda, perquè clarament contradeïen l'esperit de la nostra moció i no hi podíem estar d'acord, i, de l'altra, perquè el que buscaven era diluir i canviar el focus, l'objectiu d'aquesta moció, que no és altre i únic que és que aquest Parlament es po-

sicioni de nou a favor del model energètic català, en contra de les MATs privades de Forestalia i que faci un front comú i ampli amb el territori, la ciutadania i el Govern de Catalunya en defensa del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

M'agradaria senzillament avisar el públic assistent..., que ja sé que hi han temes passionals i que creen molta emoció, però el públic que assisteix ha d'evitar fer qualsevol tipus de manifestació d'aprovació o desaprovació per a qualsevol tema. Sé que hi han temes sensibles, però m'agradaria seguir les normes del Reglament.

Moltes gràcies.

Passo la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, al senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Alcaldes, alcaldesses, plataforma No a la MAT de Catalunya, benvinguts al Parlament i en aquests debats.

Primer de tot, donar les gràcies a Esquerra Republicana, a l'Eugeni, perquè és veritat que han incorporat l'única esmena que els hi hem fet i, per tant, ja avanço que votarem a favor de la majoria de punts d'aquesta moció.

Però deixeu-me posar en valor la Resolució 635/XIV del Parlament de Catalunya, sobre una transició energètica justa i de proximitat, que es va aprovar a la Comissió d'Acció Climàtica el 15 de març del 2023, que ens va proposar la plataforma No a la MAT Catalunya, i vam adoptar i subscriure els comuns, Junts per Catalunya, Esquerra, PSC i nosaltres, la CUP. Una proposta unitària on ja va quedar molt clar que el Parlament de Catalunya s'oposa a les tres línies de molt alta tensió de Forestalia i on també s'instava el Govern de Catalunya a traslladar al Ministeri de Transició Ecològica i el Repte Demogràfic el rebuig a aquests projectes i, evidentment, l'oposició de tot el territori. Per tant, avui ens trobem davant d'una moció que en part reproduceix aquest consens que ja existeix des de fa mesos per una majoria molt clara parlamentària i que esperem que avui es referendi amb les votacions d'aquesta moció. Nosaltres sí que refermem el nostre compromís acordat des de ja fa mesos i per això votarem que sí a la majoria de punts.

Tot i això, el punt 6, «accelerar la transició energètica a Catalunya amb un model renovable, descarbonitzat i descentralitzat», que nosaltres assumim plenament aquestes paraules, només faltaria, ens preocupa i molt, però no pas el redactat, que ja els hi dic que l'assumim, sinó la realitat. El model que s'està desplegant a Catalunya de macroprojectes no el compartim de cap de les maneres. Saben perfectament que per nosaltres aquest model és contrari a la llei del canvi climàtic. Saben perfectament que s'estan massificant algunes comarques del país i pobles amb macroprojectes i línies MAT sense consens amb el territori –bé, de fet, amb una part important d'oposició del territori. S'estan autoritzant macroprojectes sense encara tenir aprovada una planificació territorial sectorial de renovables a Catalunya; culpa d'aquest Govern, culpa del Govern anterior, culpa de la feina que no s'ha fet durant molt de temps. Un fet inèdit: s'estan autoritzant macroprojectes alhora que s'està redactant aquest Plater per ordenar el territori. Ho repeteixo: un fet inèdit.

No, no compartim aquest model. No s'estan utilitzant els espais alterats o degradats; s'estan omplint camps agraris de plaques fotovoltaïques; s'està omplint el món rural de projectes edílics i fotovoltaïcs; comarques i poblacions estan patint massificació per tot aquest tipus de projectes. I això, en lloc de tenir primer, com nosaltres sempre hem demanat, totes les teulades de Catalunya plenes de fotovoltaïca, d'utilitzar tots els espais antropitzats, polígons abandonats, autopistes, carreteres, milers d'hectàrees no productives, etcètera.

S'està prioritzant lo fàcil, al que l'empresa privada hi veu negoci. I que a aquesta empresa privada –de capital estranger; no ens enganyem, que ens estan fent..., almenys, els macroprojectes, la transició ens l'estan fent des de fora– no els importa pas gens ni el territori ni la gent que hi viu; Els importa el seu benefici, el seu màxim benefici, i poca cosa miren més.

Miren on es poden instal·lar, a on treuen la terra més barata i a on menys gent es pot oposar, perquè menys gent hi ha, normalment, al món rural. Un món rural que després volem defensar, amb tots els problemes que pateix.

Aquests macroprojectes de capital forà no els importa ben res, com ja els hi he dit, ni la seva gent. I, per tant, el que volen, de fet, és continuar amb el mateix model actual de control –de control de preus, de control de la xarxa, de control d'absolutament tot el mercat– perquè res canviï i ells tinguin, doncs..., continuïn tenint aquest monopoli energètic. I amb aquest model saben que ens hi trobaran totalment en contra.

Per tant, avui els hi diem no a les MAT. Renovables sí, però no pas així.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies de nou, presidenta. Conseller, diputades, a tots els que heu vingut de diferents parts de Catalunya representant la defensa del territori contra les MAT, alcaldes i regidors, permetin-me que... Ja l'hi dic, eh?, primer agrair al diputat Villalbí la seva col·laboració per trobar una entesa en un tema tan sensible. I permetin-me que em centri en dos aspectes, perquè ja anunciem el nostre vot favorable a la moció.

El primer és que, amb la qüestió de les línies de molt alta tensió, posa sobre la taula un element que és clar, que és el dèficit de política energètica de Catalunya i la manca de planificació dels darrers deu anys. Tenim un endarreriment de deu anys en el desplegament d'energies renovables a Catalunya, i que mentre a Espanya, a la resta d'Espanya arriben gairebé al cinquanta per cent, a Catalunya no arribem encara al vint. Per tant, això és un dèficit clamorós.

Per tant, podríem dir que hem estat deu anys de paràlisi, el que portem a darre-
ra. Per manca de planificació per part del Govern, dels governs que hi ha hagut, ara no tenim prou energia verda, i hem d'importar energia de la resta d'Espanya, molt singularment i molt significativament de l'Aragó. Però és clar, aquesta importació d'energia no es pot fer de qualsevol manera i de manera interessada a partir dels interessos i conveniència de certes empreses. I això és el que està passant.

Aquesta planificació bàsica, ara mateix, està en mans de la iniciativa privada. Això, en un país que es diu sobirà, que el que pretén és la sobirania, no pot passar. I que el Govern de l'Estat –i aquí també tothom rep, eh?– hi doni permís sense tenir en compte el Govern de Catalunya, tampoc pot passar.

Un escàndol encara més gran, per nosaltres: que aquestes línies de molt alta tensió estiguin impulsades per Forestalia, una empresa privada de capital aragonès que acumula concessions de plantes renovables a l'Aragó, i sense aquestes MATs no podria donar rendiment al seu capital d'inversió; és a dir, aquestes inversions no valen res si no tenen sortida per Catalunya. I, per tant, la seva inversió no seria rendible.

Incideixo en el que el dimarts deia el nostre diputat, en David Cid. Jo he anat pel territori, i específicament recordo unes converses al Pallars... Que els intermediaris al territori amb alcaldes, de Forestalia, per facilitar la seva implementació i que els ajuntaments no hi posin objeccions, siguin dos exconsellers de la Generalitat..., com a mínim aixeca dubtes. I quan un passeja pel Pallars, com deia..., és que no tenim resposta, perquè, a més a més, no són dos consellers qualsevol. És l'exconseller Puig, conseller de Medi Ambient, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Inte-

rior, Empresa i Ocupació, i el conseller Grau, conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Si vostès tenen resposta... Com a mínim, lleig ho és.

Clar, perquè qui havia de planificar i fer les renovables, no ho va fer. I els seus membres ara són representants dels qui venen a fer la feina des del sector privat. Tornem a tenir dubtes. Bé, per tant, molt d'acord en que les línies d'alta tensió d'iniciativa privada han de ser un element que no tingui lloc a Catalunya ni en la planificació.

I deixin-m'ho dir: mirem l'oportunitat. També hi han coses bones. L'oportunitat que ens brinda el moment de redreçar aquesta situació, de fer una planificació adequada, tenir en compte el territori participant-lo, i el gran instrument que tenim a les mans, que és l'energètica pública, que ha de permetre totes les mesures que aquesta tarda podrem debatre adequadament, però que ens ha de donar resposta a una millor planificació; una planificació feta de la mà amb el territori i segons les necessitats de Catalunya i no d'interessos privats externs al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Una salutació a la gent que avui mos vol acompanyar en este debat. Pujo a aquest faristol amb l'ànim i respecte d'aportar rigor –rigor– a un assumpte que ens planteja la moció que ens ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, al temps que intentaré deixar ben clar el nostre posicionament.

Diputats, diputades, el que és ben evident és que Catalunya té un problema claríssim i molt preocupant en matèria de desplegament d'energies renovables, fet que està al darrere d'aquesta moció. Tots els que ens asseiem en aquests escons sabem que el desplegament de les renovables ens portarà a construir parcs eòlics, a ocupar grans superfícies amb instal·lacions fotovoltaïques, que les línies d'evacuació han d'existir i que tot plegat, sense dubtes, tindrà un impacte al territori. Encara que ho fem bé o molt bé. I aquesta és la realitat.

El grup parlamentari no vol esquivar el debat, perquè és un debat necessari i som un grup parlamentari que ens preocupa el futur dels catalans, però hem de dir les coses com són i pel seu nom, i, senyors del Govern, no enganyar. I sense dubte –i això..., molt clar– no ens fem natures l'energia. Aquesta és la base real del debat d'avui. Ens la portaran de fora; en este cas, de l'Aragó. I els recordo també –tots ho sabem– qui ha governat aquests darrers dotze anys i, per tant, qui té la responsabilitat de la situació actual. I potser és el perquè de que avui hi ha empreses privades que plantegen aprofitar aquesta oportunitat.

Si no despleguem, si no fem el que hem de fer –i no ho hem fet fins ara– i seguim pel mateix camí, aquestes MATs es faran necessàries, i serà per la seva inacció i falta de decisió. Avui encara hi som a temps. Hem d'escollar els qui més saben què s'ha de fer, qui coneix el territori i quina implantació tindrien aquestes línies de molt alta tensió. Són, sense cap dubte, els alcaldes. Natures estem al seu costat. No volem que les coses es facin per imposició. Vivim en un estat de dret i tenim el convenciment de que res de tot això es farà si no hi ha consens al territori.

Dit això, voldria clarificar moltes coses de les que hem sentit aquests dies, potser amb la voluntat d'enfargar el debat.

Tots sabem, o hauríem de saber, com es tramita un procediment administratiu. En aquest cas, parlem de la via de la MAT. Tots sabem que qualsevol resolució ha de fonamentar-se en informes jurídics i tècnics –en aquest cas, també ambientals. De no respectar-se, de no tramitar-se segons el que determina la llei, les exigències de la llei, pot comportar responsabilitat patrimonial, com a mínim.

Llavors, si sabem que els informes són i han de ser determinants per a la resolució definitiva, voldria que ens expliquessin clarament: per què la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de la Generalitat no és contundent en el seu informe de 14 d'abril de 2023 aportat a l'expedient i es limita a assenyalar que la viabilitat del projecte quedarà condicionada a la futura aportació de documentació i considera sols insuficient la informació aportada per a l'avaluació precisa de l'impacte del projecte per determinar si és compatible amb la biodiversitat?

També ens haurien d'explicar –i com més clar, millor– per què no es van presentar els informes, encara que se'ls va sol·licitar i són preceptius, segons la Llei 21/2013, per a la tramitació de l'expedient per part de la Secretaria de Salut Pública de la Generalitat, l'Agència Catalana de l'Aigua, Protecció Civil de la Generalitat. A Aragó sí que es va presentar; natres no els vam presentar, conseller.

I com podem entendre que la Direcció General de Patrimoni Cultural determina solament mesures correctores i compensatòries?

Crec que amb aquests antecedents no ens ha d'estranyar..., i crec que hem de reconèixer que el ministeri ha fet el que tocava, de condicionar l'aprovació de la via a la conformitat de la Direcció General de Polítiques Ambientals i Medi Natural de la Generalitat. És el millor que podíem esperar i desitjar, vist el que he explicat.

La decisió de fer l'informe definitiu és de la Generalitat. Llavors, la decisió és de la Generalitat. El conseller Mascort es va comprometre davant els alcaldes dels ajuntaments afectats –jo hi era–, quan encara era secretari general, a fer l'informe de biodiversitat, i a fer-lo negatiu. No sabem a què espera.

En la nostra esmena demanem que es faci amb urgència aquest informe. Esmena que no se'ns ha acceptat. Estrany; no ho veuen vostès així?

Conseller, membres del Govern, decideixin, governin, compleixin el que van prometre i defensin els interessos de tots els catalans.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, alcaldes, alcaldesses, autoritats i públic que ens acompanya... D'entrada, un agraïment al meu grup parlamentari per la confiança en la defensa d'aquesta moció, ja que avui se'm permet parlar des d'aquest faristol no només com a diputada, sinó com a alcaldessa d'Isona i Conca Dellà.

Vagi per endavant que votarem a favor del conjunt de la moció. Evidentment, des de Junts per Catalunya volem mostrar la nostra oposició frontal i sense matisos a les línies de molt alta tensió, model i projecte energètic d'iniciativa privada totalment oposat al nostre. Volem un sistema energètic renovable, de generació distribuïda, sobirà i basat en la participació ciutadana i de les entitats públiques –també dels ajuntaments.

I els hi deia que tenia l'oportunitat de parlar com a alcaldessa. Al meu municipi, actualment ja hi passa una MAT. Una de les tres que debatem avui acaba a Isona i Conca Dellà, i tenim aprovada una subestació elèctrica que ha d'enllaçar totes aquestes dues MATs.

No tenint-ne prou amb això, dimarts es van admetre tres autoritzacions administratives prèvies de parcs fotovoltaics per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, i n'hi ha projectades dos més, dos MATs, una subestació i cinc parcs fotovoltaics que formen part d'un macroparc solar que afecta tot el Pallars Jussà. S'imaginin el que suposa això per a un municipi on el vuitanta per cent de les famílies viu de l'agricultura, la ramaderia i el turisme? Evidentment, lluitarem i esgota-

rem totes les vies administratives i judicials possibles en pro de la defensa del nostre territori, la nostra economia i la nostra gent.

I els hi explico en conjunt MATs i macroprojectes solars perquè guarden cert paral·lisme. És més, si a la moció que avui presenten, senyors d'Esquerra Republicana, en lloc de «Govern central de Madrid» hi fiquéssim «Govern de la Generalitat de Catalunya» i en lloc de «MATs» hi fiquéssim «macroprojectes solars», no caldria canviar gran cosa més.

I això em porta a pensar que estan utilitzant que tots estem en contra de les MAT com a cortina de fum per evitar que es parli dels parcs fotovoltaics sense planificació que vostès estan autoritzant, que, per cert, també són d'iniciativa privada, alguns de la mateixa Forestalia, senyor Villalbí, i que no responen al model d'autoconsum, proximitat i de consens amb el territori que el president Aragonès defensava dimarts des d'aquest faristol i que ha fet en moltes ocasions el conseller Mascort i vostè mateix, diputat. La falta de lleialtat que denunciem avui del Govern d'Espanya conjuntament és la mateixa falta de lleialtat que estan tenint vostès, senyors d'Esquerra Republicana, amb el territori.

I, lluny dels del «no a tot», Junts per Catalunya som els de «la Catalunya del sí», del sí a les renovables, però també del sí a l'equilibri territorial: equilibri territorial en la prestació de serveis, equilibri territorial en infraestructures, però també equilibri territorial a l'hora d'implantar les renovables.

El Pallars Jussà ja ha complert, i amb escreixos, fins i tot hem estat solidaris. Una dada: generem quasi el vint per cent del total de l'energia verda del país, no arribem a l'u per cent de la població i estem força allunyats dels punts de consum. Conseller, planifiquin i reparteixin. Prou excuses del passat, perquè el que és el cert és que van tard.

I torno al tema de les MAT. Parlava de la via administrativa i la via judicial. Lluny de proclames, com a govern, han estudiat la via penal? Perquè el que el 2021 se'ns presentava com un sol projecte, avaluar ambientalment, ens arriba el 2023 fraccionat: d'una banda, Aragó, i, de l'altra, Catalunya. I, aquí al costat, la fiscalia sí que ja està a sobre d'aquest fraccionament i de moltes presumptes irregularitats sobre les quatre MATs privades que hi ha al territori. A més, se'ns presenta un projecte d'una línia d'evacuació quan en realitat, per qüestions tècniques, saben que és una línia de transport. I és que les línies de transport són competència exclusiva de l'Estat; per tant, només les podria impulsar Red Eléctrica. Dir «evacuació» a una línia de transport perquè la pugui impulsar un privat té un nom, i es diu «frau de llei».

I, ho repeteixo, hi votarem a favor perquè no estem d'acord amb les MAT. No vam fer esmenes perquè el cert és que el paper tot ho aguanta, però també notem que intenten defugir la responsabilitat a l'hora d'emetre els informes que calen. Volíem que quedés clar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que és un no a les MATs –acabo, presidenta– sense fissures. Però ara els hi toca a vostès: menys proclamacions i més acció. Plantegin ja els informes d'impacte ambiental.

I acabo. Des de Junts per Catalunya avui diem «no» a les MAT i «sí» a les renovables, però també «sí» a l'equilibri territorial a l'hora de repartir-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidente. Diputados, una estafa es el engaño que se realiza contra alguien con la intención de conseguir un beneficio a costa de su empobrecimiento. Para ello, los estafadores inventan historias diseñadas para crear ilusión, alarmismo, miedo o culpa. Les digo esto porque el cambio climático no es una cosa nueva ni es

algo que hayan descubierto ustedes; el cambio climático ha existido siempre, y ustedes lo han convertido en una herramienta política inventando historias de alarmismo, miedo y culpa.

Tienen que tener claro que su transición energética se basa en una emergencia climática que no existe. Y no solo lo dice VOX, también lo dice una red global de mil quinientos científicos y profesionales, entre ellos el premio nobel de física de 2022, John Clauser. Y estos científicos y profesionales han preparado este mensaje urgente del cual creo que deberían tomar nota, y dice así: «La ciencia climática debería ser menos política, mientras que las políticas climáticas deberían ser más científicas.» (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, su modelo de transición energética son los negocios que cierran porque no pueden levantar la persiana. Su modelo de transición energética son las familias que no pueden calentarse en invierno porque no pueden pagar la factura de la energía. Su modelo de transición energética es la voladura de centrales térmicas y centrales nucleares, mientras que países como Francia y China no solo alargan la vida de sus nucleares, sino que también están apostando por construir nuevos reactores. Su transición energética es un timo que demuestra que, cuando los socialistas, separatistas y comunistas están en el poder, sufren las clases medias y trabajadoras.

En esta moción, el partido del Govern nos habla de afianzar el sistema energético renovable y otras iniciativas, como exigir al Gobierno de España respeto y lealtad a las decisiones de la Generalitat sobre las líneas eléctricas. Señores de Esquerra, ¿ustedes piden respeto y lealtad? ¿En serio? ¿Ustedes, que son unos totalitarios? Miren, aquí, si alguien tiene que tener respeto y lealtad, son ustedes con España.

La energía es fundamental para la prosperidad y el bienestar de la sociedad. Por eso VOX es el único partido que se ha opuesto a todas las leyes climáticas y a los objetivos marcados en la agenda 2030, esa agenda que va en contra de la prosperidad, esa agenda que es la destrucción de presas y embalses, esa agenda que pretende matarnos de sed y de hambre, esa agenda que crea y sube impuestos para bajar temperaturas. La agenda 2030 es la agenda de la dependencia, la sumisión y el totalitarismo. Ustedes, con la agenda 2030, promueven restricciones, limitaciones y prohibiciones que más pronto que tarde acabaran con la soberanía de la nación y con cualquier sector productivo, como pueden ser la agricultura y la ganadería.

VOX fue el primero en apostar por la prolongación de la vida útil de las centrales nucleares, mucho tiempo antes de que Europa las reconociera como energía verde, como al final tendrán que acabar reconociendo todos ustedes.

El sanchismo climático y todos ustedes han renunciado a explorar y a explotar nuestros recursos a pesar de que España solo representa el 0,8 de las emisiones de todo el mundo. Han preferido imponer restricciones y arruinar a familias y empresas. Si de verdad queremos una soberanía energética, tiene que ser nacional, y debemos contemplar cualquier fuente de energía, como pueden ser la hidráulica reversible, todas las renovables y la nuclear.

La crisis energética que hoy sufren los españoles –y, por tanto, los catalanes– solo tiene dos culpables: el sanchismo climático y ustedes. Todos ustedes, que han asumido a pies juntillas el pacto verde europeo, el tratado de París, los objetivos de desarrollo sostenible y el largo etcétera de leyes climáticas y de transición energética que han hipotecado nuestra producción energética y han arruinado a nuestro campo, a nuestra industria, a los hogares catalanes y, por tanto, a los españoles.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas... Bueno, no creo que les sorprenda, pero no cuenten con nosotros para aprobar la mayoría de esta moción. Demasiada parálisis llevamos ya, demasiada inseguridad jurídica, demasiada demagogia, como para sumarnos a una moción que es vivo reflejo de lo que es el actual Govern de la Generalitat: parálisis y enfrentamiento, parálisis y confrontación, muchas veces sin ton ni son.

Lo dejan claro en su último punto. No es que estén en contra de determinada línea porque el trazado no es el idóneo, o de tal otra porque no está justificada; ni siquiera es que consideren que hay un trazado mejor o que en determinado tramo una línea tenga que ir soterrada. No, no es esto; es «no» a todo. Ni disimulan. Dicen: «recurrir las autorizaciones administrativas del Gobierno de España», todas. Ya digo, sin ton ni son. Así es muy difícil pensar que están atendiendo a criterios técnicos o actuando con lealtad institucional o, en resumen, pensando en el interés general o en lo que es mejor para todos los catalanes.

Además, una moción que habla de rechazar las líneas de muy alta tensión, sí, pero que viene promovida precisamente por el grupo que apoya al Gobierno. Un gobierno que se vio claramente el martes en el debate específico sobre energía que tampoco es que nos brinde muchas alternativas. No quiere líneas de muy alta tensión, pero es que tampoco quiere eólica por el territorio, tampoco quiere nuclear, tampoco facilita la eólica marina.

Lo cierto es que las interconexiones eléctricas son la piedra angular del futuro del suministro eléctrico. La necesidad de trabajar unidos y colaborar unos con otros motiva la creación de nuevas infraestructuras, pero la creación de estas interconexiones no es por mera cuestión de capricho. La generación de energías se está descentralizando cada vez más y tiene que llegar a todos los puntos de consumo. Esto hace que la gestión de la red sea cada vez más compleja.

Para hacer frente a todos estos retos, es indispensable disponer de una mayor capacidad de intercambio eléctrico. Las interconexiones aportan una mayor seguridad a la red, un aumento de la eficiencia, y hacen más competitivos los sistemas, de forma que ayudan en realidad a la integración de las energías renovables en el mix energético.

Estas interconexiones permiten, por un lado, generar electricidad de manera más asequible a largo plazo, porque la disponibilidad de fuentes se multiplica; también garantizar un suministro seguro, fiable y de mayor calidad, que permite tener una industria más competitiva; poder aprovechar los suministros más respetuosos con el medio ambiente, que para eso también se necesita interconexión, y, en resumen, ayudar a una transición hacia la descarbonización de nuestro modelo energético para alcanzar el objetivo de reducción de emisiones de gases de efecto invernadero marcado por la Unión Europea.

En otras palabras, las interconexiones eléctricas son el respaldo más significativo a la seguridad del suministro de energía. Pero todo eso parece que no importa. Lo importante es oponerse y sobre todo no dar ninguna alternativa. A la *consellera* Jordà se lo había dicho más de una vez, que la *conselleria* d'Acció Climàtica, ni acción ni climática, que podían haberse puesto el nombre de *conselleria* de moratorias y retroceso, y que al menos así podrían presumir de que ni intentan engañar a nadie ni dejan de cumplir, pues, con su propósito.

Y es que, además, yo estoy prácticamente segura de que no les ofendo cuando digo que ustedes apuestan por volver al pasado, a encerrarnos en nuestras cavernas, con nuestros clanes, que no venga nadie de fuera, que no se construya más, ni líneas de alta tensión, ni ronda Nord, ni aeropuerto, ni nada. Y puede ser una opción, no digo que no, pero si es así deberían defenderla con todas sus consecuencias y dejar de engañar a la gente, que ya no cuela.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Doncs ara, per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado. (*Veus de fons.*) Des de l'escó? (*Veus de fons.*) D'acord.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición a la moción presentada por Esquerra. Un posicionamiento que va a ser contrario, porque consideramos que es una moción que es poco realista. Es poco realista porque pretende sorber y soplar al mismo tiempo, y es que eso es imposible.

Ustedes quieren cumplir con los objetivos en el año 2030 de reducir las emisiones de CO₂ al cincuenta y cinco por ciento respecto a las que había en el año noventa, y que el cincuenta por ciento de la energía que se produzca en el año 30 sea renovable, objetivo que yo creo que podemos compartir casi todos los presentes de la cámara. Pero, claro, al mismo tiempo ustedes no hacen lo que tienen que hacer, que es implementar energías renovables. Ustedes tienen paralizados cientos de proyectos para poder llegar a cumplir con esos objetivos, pero al mismo tiempo no quieren prorrogar la vida de las centrales nucleares de Ascó I, Ascó II y Vandellòs, y al mismo tiempo tampoco quieren que haya líneas de muy alta tensión para poder importar la energía renovable procedente de otras zonas donde sí que se produce para poder la importar a Cataluña. Es que todo al mismo tiempo es imposible –es imposible.

Y es que ustedes, al final, más pronto que tarde, van a tener que decir la verdad. ¿Y cuál es la verdad? Que van a tener que prorrogar la vida de las centrales nucleares de Ascó I, II y Vandellòs, y seguramente también van a tener que implementar alguna línea de muy alta tensión, porque con el calendario que tiene la Generalitat en estos momentos no se va a implementar energía renovable producida en Cataluña para cumplir con esos objetivos, salvo que al final su objetivo último sea no cumplir con los objetivos, que también podría ser.

Pero es que al final tendrán que decir la verdad, porque esta moción no es realista. Insisto, pretende soplar y sorber al mismo tiempo, y eso no es imposible. Por lo tanto, nosotros vamos a votar en contra de ella.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Doncs ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Molt bé. Senyora Abella, jo, només començant..., només dir-li que totes les iniciatives d'energies renovables són privades a Catalunya, totes –totes. Tots els promotors són privats. Per això vam crear l'energètica pública, per tenir iniciativa pública, perquè n'hi hagués una altra. I això ho ha creat aquest Govern. Però la resta, totes –totes– són privades.

Jo entenc la temptació de voler fer oposició també amb aquesta moció, però jo els hi recomano que no hi caiguin. Sé que, molt sovint, en moltes coses..., amb el Partit Socialistes vostès es posen molt sovint, gairebé sempre, d'acord en tot, però en això avui..., avui no. Avui toca defensar el país, defensar el territori –els alcaldes com vostès–, el territori i les entitats que estan fent oposició a això, perquè aquest projecte no respon als interessos del nostre país. Per tant, no caiguin en la temptació de fer partidisme, perquè avui toca estar a l'alçada del que el país segurament ens demana. (*Aplaudiments.*)

Senyor Paladella... Senyor Paladella, jo l'he escoltat molt atentament, però no he acabat d'entendre on són vostès, potser perquè fins i tot no ens han fixat ni el sentit del vot a la moció. Vostès parlen de línies d'evacuació, sí, de més de cent quilòmetres. Vostè ha parlat que això són línies d'evacuació de més de cent quilòmetres.

Vostès hi barregen el desplegament de renovables, aquí, justificant les línies de molt alta tensió. Qui dona els punts de connexió és el *ministerio*. Preguntin a casa seva per què donen aquests punts de connexió amb més de 338 quilòmetres de línies de línies molt alta tensió, que hipoteca fins i tot el futur de l'electrificació de les línies d'interès general del nostre país.

I fan una cosa molt hàbil, no? La millor defensa és un atac. Ataquen els informes de la Generalitat, la qual cosa em porta a dos preguntes: estan atacant l'objectivitat dels tècnics de la Generalitat en aquests informes? O estan afirmant que hi ha biaix polític en aquests informes? Perquè vostè diu: «El *ministerio* ho està fent bé.» Molt bé. Ho condiciona a la línia de Vallmoll i a la de Pallars. I a la dels Hostalets de Pierola, que se salta tots els informes de la Generalitat? Aquí també ho fa bé, el *ministerio*? O és que està aplicant criteris arbitraris?

Miri, jo..., avui no han fixat el punt de posició. No sé si, després de tanta gestió, estaran al costat de la gent o al costat dels interessos del PSOE; al costat de Forestalia i dels oligopolis o al costat del que han votat aquí. Si fan un vot favorable i coherent amb el que hi ha aquí, em pregunto de què serveixen vostès per poder influenciar el model energètic que defensa el PSOE i plantar cara als oligopolis. I, si avui fan un vot contrari a aquesta moció, crec que demostrin que el PSC està entregat a, quan el PSOE truca, fer el que ells els hi diuen, i quan los oligopolis de Forestalia truquen, posar-se als seus peus.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut

302-00336/13

Passem ara al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller... Al Ple anterior, En Comú Podem vam interpellar el conseller Balcells sobre tot un seguit de dèficits vinculats fonamentalment amb tres eixos: atenció primària comunitària, model d'atenció i cartera de serveis, i també condicions laborals i econòmiques de les professionals en el desenvolupament dels seus serveis. Entorn d'aquests tres eixos s'estructura el seguit de propostes que els hi portem a consideració i que passaré a desgranar breument.

En primer lloc, amb relació a l'atenció primària. Fonamental: l'accessibilitat. Cal que partim, doncs, d'un concepte de proximitat, d'un enfocament comunitari que permeti incidir sobre el benestar de les persones com a element imprescindible per a la igualtat de drets i benestar del conjunt de la població.

I precisament per això és imprescindible dotar els CAPs dels recursos necessaris per garantir l'accessibilitat en un termini de cinc dies aquest 2023, però sense per això renunciar a les quaranta-vuit hores d'espera màxima –prioritzant, per tant, l'atenció a les usuàries–, així com dotar de recursos adequats també el servei de guàrdia. I per a això necessitem tenir una dotació pressupostària adequada, que les principals entitats i nosaltres mateixes xifrem en el vint-i-cinc per cent de la despesa total sanitària a l'atenció primària, un objectiu difícilment assolible si no es recu-

peren els horaris d'atenció presencial i els serveis d'atenció primària i comunitària, especialment en algunes especialitats perdudes a causa dels darrers processos de centralització, que trenquen amb la proximitat i també amb l'equitat de caràcter territorial.

D'igual manera que resulta absolutament fonamental mantenir la longitudinalitat pels seus beneficis en la reducció no només de la mortalitat, sinó també de les complicacions de salut, en lloc de crear unitats de caràcter específic que trenquin amb aquests principis.

I per això proposem garantir que els equips d'atenció primària assumeixin l'atenció sanitària dels usuaris de les residències, però sense trencar amb aquest principi i, per tant, amb la creació d'equips de geriatria que serveixin com a recursos de caràcter complementari i dependent d'aquesta atenció primària.

Però deia també que fèiem referència al model i la cartera de serveis, i una de les especialitats clau és la pediatria. Des d'aquesta perspectiva, plantejem la necessitat d'obrir un procés de debat públic i transparent, també amb la ciutadania, sobre el model d'atenció pediàtrica que necessita Catalunya. En aquests moments, s'aplica un model de concentració que no s'ha debatut i que no s'ha consensuat i, per tant, cal dur a terme un debat d'aquest tipus.

Igual que considerem absolutament imprescindible un adequat desenvolupament de la llei de salut bucodental. No m'hi detindré, aquí, perquè, com vostès saben, ahir vam interpellar el conseller respecte a aquesta qüestió i, per tant, a la subsegüent moció tindrem oportunitat per debatre-ho a bastament.

Diverses propostes respecte a una qüestió que considerem que no evoluciona del tot favorablement: la salut mental, amb un enfortiment de l'atenció primària com a eix vertebrador de l'atenció a aquesta, arribant a les ràtios de caràcter europeu, i enfortint també la figura del referent de benestar emocional.

I, en el marc del desplegament de l'agència integrada, doncs, una millora de la cobertura territorial i dels temps d'espera. O també la disposició de recursos d'atenció a la salut mental per a la infància i l'adolescència, especialment algunes dotacions. I, en aquest sentit, com a bona pràctica a generalitzar, l'extensió del programa Konsulta'm, de psicòleg gratuït sense cita prèvia per a menors de vint-i-dos anys amb cobertura a tot Catalunya, però sobretot amb equitat de caràcter territorial.

I, per últim, la necessitat d'elaborar una diagnosi per poder incidir i donar atenció a les persones afectades de trastorns de la conducta alimentària, addicció al joc i dependència de les TIC –després m'hi referiré–, així com les addiccions a fàrmacs associades a la medicalització de la soledat no volguda i al tractament del dolor.

I, de la mateixa manera, també en matèria de condicions laborals i econòmiques del personal en el desenvolupament dels seus serveis. I em centraré en una de les qüestions de caràcter rellevant: l'equiparació salarial del transport sanitari. Vull començar per recordar que avui ens acompanyen treballadors i treballadores del transport sanitari, mobilitzades. Mentre estem aquí, doncs, estan concentrades a les portes per reivindicar just el que planteja aquesta moció, el compliment dels compromisos adquirits amb una vigència de tres anys per a l'equiparació salarial i laboral respecte als treballadors del SEM. Un compromís complert el 2022 però encara no implementat el 2023, malgrat l'augment de dotació pressupostària. D'aquí que la proposta inclogui també la petició d'aquesta dotació per tal de continuar endavant amb aquesta.

Bé, aquesta és la proposta que els hi portem a consideració, junt amb d'altres qüestions que tenen al seu poder, i confiem que obtingui el suport d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, señora presidente. Al leer su moción he tenido un *déjà vu*. ¿No es todo esto lo que habían solicitado ustedes cuando aprobaron los presupuestos de la Generalidad para el 2023?

La verdad, en esta moción no se hace una valoración sobre el primer año de gobierno del consejero de Sanidad; es más bien un «repedir» lo ya solicitado hace un año y a lo que la consejería ha hecho caso omiso. Y esto es lo que tiene ir a rebufo del PSC, el grupo parlamentario servil del Govern: que luego nadie les toma en serio.

Pero no se preocupe, porque en VOX no nos cuesta nada hacer la crítica que ustedes no se atreven. No en vano este último año hemos sido los únicos que hemos reprobado al consejero por la hecatombe que ha provocado en el sistema sanitario, con la terrible repercusión directa sobre la salud de los pacientes catalanes.

¿Tiene toda la culpa el consejero Balcells? Pues no, toda toda, no. Gran parte de la culpa de la situación en la que nos encontramos la tiene el que le ha nombrado consejero y quien le ha aplaudido por hacerlo, es decir, el señor Aragonès y el señor Illa, incluso ustedes mismos, los comunes, que se alzan con el estandarte de ser los palmeros del gran palmero del Govern.

Y es que el nivel de incompetencia del consejero de Sanidad no es ni mayor ni menor que el del consejero de Interior, que hace caso omiso a las alertas de terrorismo islámico que pesan sobre residentes de nuestra región; o que el de la consejera de Feminismos, que pide protección a los violadores de menores; o que el del consejero de Educación, que consiguió que las pruebas PISA bajaran a mínimos históricos. Están todos al mismo nivel de incompetencia. Y esto es consecuencia de la incapacidad de gobierno del presidente de la Generalidad.

Por supuesto que votaremos a favor *otra vez* de que aumenten el presupuesto en atención primaria, de que reabran los CAPs cerrados durante la pandemia, de que se dote de recursos el plan de salud mental. Por supuesto, volveremos a votar a favor, una y otra vez, pero si ustedes creen que esta es la solución de la crisis del sistema sanitario catalán están muy equivocados.

El problema del sistema sanitario es mucho más profundo. Es la infrafinanciación, porque el presupuesto se pierde en altos cargos, dietas extras, embajaditas, feminismos ridículos..., y es que la variación por habitante del 2009 al 2022 en Cataluña es de menos 266,15 euros, cuando la media española ha aumentado en 145,99 euros. Es la dictadura lingüística impuesta en los hospitales y en la que la Generalidad invierte más de 130 millones de euros. Es el maltrato reiterado de los profesionales de la salud y la crispación que ustedes han provocado en nuestra región, que ha obligado a más de 1.300 médicos a abandonar Cataluña desde el 2017, y que hace que los mejores MIR ya ni se planteen venirse a formar aquí.

Es, en resumen, la desidia que presenta el Govern hacia la mejora de la salud de los catalanes. ¿La consecuencia? Que las listas de espera sigan creciendo, que ya no sé si cuando el consejero se autoaplaude miente o de verdad está más perdido que un pulpo en un garaje o..., bueno, la verdad es que no sabemos la dirección que están tomando.

Miren, los catalanes siguen esperando, muchos mueren antes de tener una prueba complementaria o un diagnóstico, y la inversión en sanidad de la Generalidad este 2023 ha sido la segunda por la cola de toda España, con 1.362,50 euros por habitante, cuando la media española es de 1.538,66, doscientos euros más la media española por habitante. Este es el resumen del año de gobierno del consejero de Sanidad.

Miren, la solución no es, pues, votar una y mil veces a favor de proclamas platónicas. La solución es que el señor Aragonès dimita; es que el señor Illa deje de arrodiarse mendigando un voto para que Sánchez sea presidente. Es que alguien que de verdad conozca y a quien le importen los problemas de los catalanes se ponga al frente y así pueda poner un consejero de Sanidad con capacidad de gestión, que es algo de lo que carecemos desde hace años.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; gràcies, presidenta. Conseller... Aquesta, certament, és una moció que, més que un balanç del que ha fet en el seu primer any, és un balanç del compliment de l'acord de pressupostos al que van arribar En Comú Podem amb vostès. I, en certa mesura, sembla que les companyes d'En Comú Podem ens demanin que les ajudem a estirar-li a vostè les orelles perquè els hi han pres el pèl amb l'acord al que van arribar.

Naltros, si mirem el contingut de la moció, hi han molts punts que compartim, però no deixa de ser estrany, doncs, això, que estiguem avaluant el compliment de l'acord al qual vostès van arribar i que naltros vam criticar perquè vam considerar que era insuficient, perquè no abordava aquelles qüestions estructurals que pensàvem que calia moure per tal de gestionar millor els recursos econòmics, insuficients –ho sabem–, en gran part per culpa de l'espoli fiscal que patim, però que es poden gestionar millor i destinar-los al que realment importa, que és tenir cura de la salut de la població.

Naltros hem dit a bastament que cal avançar realment cap a un sistema primarista, perquè ens apropa molt més a la població, perquè ens permet abordar els determinants socials de la salut. Cal millorar de forma real les condicions laborals de les treballadores perquè es quedin en el sistema públic, perquè es quedin a casa nostra, perquè no marxin a la privada ni fora de casa nostra. I cal expulsar de forma decidida els interessos privats del nostre sistema sanitari.

I, per tant, deia, en compartim molts dels punts, però pensem que aquest marc és insuficient. I el que no havíem de fer era venir aquí a presentar el nostre argumentari, perquè pensàvem que tampoc no era l'espai. Per tant, què hem fet? Ens hem limitat a presentar-los quatre esmenes que pensàvem que eren clau.

Com, per exemple, que quan parlem del vint-i-cinc per cent d'atenció primària explicitem que això ha d'anar a enfortir els equips d'atenció primària, perquè ens falten metgesses, ens falten infermeres, a l'atenció primària.

Demànàvem l'atenció en quaranta-vuit hores, que pensem que és el consens que hi ha. Això no s'ha acceptat i, per tant, ens abstindrem en aquest punt, que parla de cinc dies, que pensem que és un retrocés.

Reclamàvem la recuperació de la retallada salarial del 2010 i acabar amb les DPOs, i la gestió directa, per part de l'ICS, de tots aquells centres que tenen els seus concerts caducats.

A la resta de punts hi votarem a favor o bé ens abstindrem, en alguns casos, com en el de debatre el model de pediatria. Pensem que no s'ha de debatre; s'ha de revertir, aquest model de pediatria. Ahir mateix les veïnes del Turó de la Peira sortien al carrer també en contra d'aquest model que ha tret el servei de pediatria de molts dels nostres CAPs.

I hi havia una cinquena esmena que els hi volíem fer, però vam estar dubtant i finalment no els hi hem posat, amb relació al transport sanitari. Per què? Perquè aquí es parla de l'equiparació, i està molt bé, però també hauríem de parlar de la internalització del transport sanitari. El que passa és que, com que ja existeix un acord d'aquest Parlament del passat juliol del 2021, derivat d'una esmena que va presentar el PSC a una moció seva, i que va ser aprovat pel PSC, En Comú Podem, la CUP, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, que demanava iniciar un procés d'internalització dels serveis bàsics en salut, com els serveis del 061 i del transport sanitari, van dir: «Doncs escolta, no cal posar-ho, perquè això ja ho hem acordat. I com que, a més a més, estem debatent la proposició de llei per internalitzar el transport sanitari, allà es visibilitzarà que complim, que els grups parlamentaris complim allò

que votem en aquest Parlament, per no dir-li a la gent que li prenem el pèl amb aquelles coses que votem aquí.»

I jo m'entretinc, en el minut i mig que em queda, parlant de la internalització del transport sanitari, perquè avui precisament tenim protestes a fora del Parlament. Tenim treballadores a fora del Parlament que estan demanant l'equiparació de les condicions laborals i que ens diuen que la internalització és la via per aconseguir-ho.

I, conseller, li volem dir que la gestió directa d'aquest servei és imprescindible per protegir les treballadores, efectivament, dels abusos d'aquestes empreses privades, que de fet avui estan represaliant aquelles treballadores que s'han significat de forma clara per la internalització, i vostè ho sap –i no en tenim ni un cas ni dos, que en tenim uns quants. I, a més a més, la internalització és l'única manera que tenim per garantir que acabem amb aquestes pràctiques mafioses d'unes empreses que, per tal d'incrementar el seu marge de beneficis, deixen de prestar serveis o els presten malament i, per tant, qui ho paguen són les usuàries, esperant hores i hores quan han de ser traslladades dels hospitals cap a casa seva després de que se'ls hi practiqui un tractament.

La internalització és imprescindible, conseller, per foragitar l'interès privat del nostre sistema sanitari. I vostè deia en una compareixença que volen fer canvis estructurals en el sistema de salut, però que el departament és com un gran transatlàntic i que els moviments han de ser suaus perquè, si no, es tomba. Miri, naltros pensem que si aquests moviments són tan tan suaus, a part de no ser perceptibles, hi ha un risc que encara és pitjor, que és que siguin fàcilment reversibles.

Per tant, és ara, en aquesta legislatura, que ens hem d'atrevir a canviar aquelles qüestions per tal de garantir que fem fora tota la corrupció, tota l'opacitat que ha envoltat el nostre sistema sanitari, i que veritablement el posem al servei de la població.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Fàbrega Sabaté. (*Remor de veus.*) Els hi demanaria al públic que s'han d'abstenir de fer qualsevol tipus de manifestacions. Si amaguen les pancartes, si us plau... Els hi agrairia que traguessin aquesta pancarta. (*Pausa.*) Gràcies. Quan vulgui, diputat.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades... Bé, aquesta moció és un llençol de propostes, la majoria poc concretes i precises, que no entren a l'arrel dels problemes, i amb poques solucions. També hi ha alguns temes ideològics que no posen el focus en la qualitat del servei, que per a Junts per Catalunya això és l'important, aquest és el punt clau: la qualitat del servei.

Ja els hi vaig dir alguna vegada: el nostre sistema és tan excel·lent que és capaç de fer els trasplantaments més complicats o els tractaments oncològics més complexos, però al mateix temps és tan fràgil que hi ha pacients –i no són pocs– que s'han d'esperar més de deu dies perquè els visiti el seu metge o metgessa de capçalera.

Aquesta és la paradoxa del sistema, no? Un sistema fruit del consens de la LOSC, un dels millors sistemes sanitaris del món, però que aquest infrafinançament crònic, aquestos 5.000 milions d'euros que cada any ens falten a Salut, doncs, ha posat en risc de fallida. Quan gestionem tots els nostres recursos en una Catalunya independent, això quedarà resolt.

Ja ho va dir ahir a la interpellació la diputada Laïlla: finançament i model, i consens. Anem a pams amb els disset punts de la moció; bé, ara en té dinou. Nosaltres hem presentat dotze esmenes per intentar millorar-la, eh? Aquest és l'ADN de Junts. Agraïm a la diputada Lozano la voluntat d'arribar a acords. Senyor Cid, no s'ho prengui malament, però a Salut hem fet ara un pas endavant; ara podem parlar i negociar.

De fet, de les dotze esmenes se n'han acceptat dos, n'hem transaccionat vuit, cinc d'elles també amb Esquerra i una amb la CUP, eh? No ens hem posat d'acord en

dos. De fet, ens preocuparia, si ens posem d'acord en tot, però potser no estem tan lluny en el pacte nacional de salut, eh? No obstant, hi ha demandes seves que no paren de sorprendre'ns. Demanen un vint-i-cinc per cent del pressupost a l'atenció primària, augmentar 2 i mig milions d'euros en partida de prevenció de suïcidi... Però si van ser vostès, qui van pactar el pressupost... Això no ho podien pensar abans?

A nosaltres aquests mals pressupostos en Salut no ens interpel·len: 12.000 milions pressupostats, quan ja sabem que ens en gastaríem 14.000 –de fet, més de 14.000, ens va dir el director del CatSalut la setmana passada–, i només dedicant aquest divuit per cent a primària. Bé, òbviament estem d'acord a destinar aquest vint-i-cinc per cent a primària, però definint quines partides s'hi inclouen. Ho va voler aclarir el conseller Argimon i malauradament no hi hem avançat, posteriorment, eh? Esperem que aquesta comissió al Parlament hi posi la llum que necessitem.

Sobre l'accessibilitat. Ens hem passat més de vint anys demanant accessibilitat a primària en quaranta-vuit hores, i ara els hi compren el relat dels cinc dies. Conformat-nos amb una accessibilitat a primària amb cinc dies de mitjana ens portarà al col·lapse de les urgències, del CAP, dels hospitals, de tot el sistema.

Sobre l'atenció primària, deixi'm incidir en dos punts: un és la longitudinalitat, que el mateix equip d'atenció primària sigui qui realitza l'atenció continuada; això és clau. Hi han molts estudis que demostren que quinze anys de relació entre l'equip de primària i el pacient proporcionen una disminució d'un vint-i-cinc per cent de mortalitat, d'un vint-i-vuit per cent d'hospitalitzacions, d'un trenta per cent de consultes d'urgències i d'un catorze per cent dels costos. No és un paradigma antic, sinó que és ben actual i l'hem de defensar. I aquesta mateixa longitudinalitat la volem per a les residències, i d'aquí la transacció pactada.

I la pediatria. De fet, a la interpellació el conseller va dir textualment: «El model de pediatria està a punt i el presentarem, i ja els hi avanço que anirà amb equips territorials.» Estem amatents, conseller. Sempre hem defensat els equips territorials de pediatria en base al document de les societats científiques, com la catalana de pediatria, la catalana d'infermeria pediàtrica i altres, eh? Un model que entenem que dona resposta de proximitat, integral, eficient, de qualitat, garanteix la continuïtat des d'una perspectiva comunitària i assegura formació continuada i recerca dels professionals i amb autonomia de gestió –tema molt important.

En aquest sentit anava la nostra esmena. Lamentem que no hagi estat acceptada, però ja ens posarem d'acord, diputada Lozano. Veurà que serà la solució per millorar l'actual model pediàtric. Però, conseller, posi data a l'explicació, que és urgent.

Important, també, desplegar l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària. Per això vam presentar l'avantprojecte de llei, perquè no pot esperar més, perquè ens ho demana el sector i perquè ens ho demanen els usuaris. Esperem que serveixi d'accelerador perquè sigui una realitat com més aviat millor.

Així com enfortir l'atenció de salut mental, tot i que ja saben que el Konsulta'm no és el nostre model. Konsulta'm és un model que vostès demanen ampliar a les ciutats de més de cinquanta mil habitants. I, segons diu la moció, segons En Comú Podem, això donaria cobertura a tota Catalunya, amb equitat territorial. Doncs, segons l'Idescat, això són vint-i-tres ciutats on viuen 4.160.000 habitants. I la resta?

Per Junts per Catalunya, equitat territorial és no abandonar tots els catalans que vivim en ciutats de menys de cinquanta mil habitants, és no abandonar aquests gairebé 4 milions d'habitants, és no abandonar l'Alt Pirineu i l'Aran, és no abandonar les Terres de l'Ebre. El model de Catalunya de Junts per Catalunya inclou tota Catalunya.

I acabo amb el transport sanitari, eh? El conseller també va dir al passat Ple: «La internalització no podrà ser, però sí l'equiparació salarial de forma progressiva, i ho veurem els propers dies» –ho cito textualment. No sembla tampoc que avancem en l'equiparació. Avui tenim els sindicats aquí al Parlament reivindicant-ho. Estem parlant de com i quan fer la internalització, però com a mínim l'equiparació és de justí-

cia, eh? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, presidenta. Menys internalitzar la rehabilitació, que no ho demana ningú, i posin els recursos en l'equiparació del transport sanitari, que ho demana tothom.

Amb la nostra esmena i amb la transacció amb Esquerra i amb comuns, aconseguirem que la taula es reuneixi al novembre. Esperem que serveixi per arribar a un acord. Cuidem el cuidador, si volem que el cuidador ens cuidi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Doncs, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores de la casa. Representants sindicals dels treballadors i treballadores del transport sanitari al nostre país, gràcies. Això és casa vostra, ja ho sabeu. I avui ens sembla que és un dia que tots farem referència al vostre conflicte i que també aportarem diverses visions, però sobretot hi aportarem solucions, perquè no és un conflicte d'ara, sinó que ja fa uns quants anys que dura, i crec que ja tenim tots ganes de poder tancar aquesta carpeta. Molts ànims.

Anem a la moció. De fet, al proper Ple segurament en tindrem alguna altra, si la diputada Laïlla no em contradiu, però ahir va haver-hi una interpellació, i, per tant, anirem fent mocions respecte a l'any de conseller davant del Departament de Salut. Però és bo que ho fem –és bo que ho fem–, perquè així també anem exposant els diferents models. I, d'altra banda, també tenim a l'horitzó els treballs del pacte nacional de salut, que al final també ha d'acabar de definir bona part del que avui estem debatent i de concretar-ho i aconseguir un gran acord de país que permeti també l'evolució de tot el sistema de forma clara i ferma.

Començo pel primer punt, eh?, la planificació del vint-i-cinc per cent respecte a la primària. Ja sabeu que hi ha un debat respecte a la provisió dels serveis, hi havia un debat sobre el total del pressupost. En qualsevol dels casos, tenim una proposta de resolució per crear una comissió d'estudi en aquest Parlament per acabar-ho de definir. Crec que és rellevant poder-ho fer. I, per tant, nosaltres creiem que la transacció a la qual hem arribat incorporant aquest element és un punt favorable també per clarificar-ho, perquè tothom parla del vint-i-cinc per cent, però crec que és important que definim què implica aquest vint-i-cinc per cent, què incorporem dins d'aquest còmput, i, d'aquesta manera, també ser molt més clars.

El que és evidentíssim és que tenim una mirada primarista i tenim una mirada d'enfortiment de l'atenció primària, perquè és la millor inversió que es pot fer també per alleugerir la intermèdia i la terciària, l'hospitalària. Per tant, des d'aquest punt de vista, estem agraïts a la diputada Lozano per haver negociat i per haver pogut acordar aquesta transacció. Una transacció que..., n'hem fet fins a deu –fins a deu. Hem presentat divuit esmenes. Hem arribat a deu transaccions i se'ns n'ha acceptat una, amb la qual cosa creiem que la voluntat negociadora no només s'ha manifestat, sinó que, a més, ha arribat a bon port, amb la qual cosa, doncs, estem contents que així hagi estat.

D'altra banda, també hi ha tota la qüestió de la pediatria, i abans ho ha mencionat el diputat Fàbrega. En l'àmbit de la pediatria sí que entrem en una contradicció en la pròpia moció, perquè en un punt on hem acordat obrir un procés per debatre sobre la pediatria en el nostre país..., però, d'altra banda, hi ha un altre punt, que és el tercer, on es vol fer un retorn al passat i un retorn a un seguit de serveis que, siguem clars, ara mateix no podem abastir; un retorn que ni el sistema creiem nosaltres necessita, però, a més, tampoc econòmicament és possible. I aquí va bé recordar també aquest infrafinançament permanent del país, amb aquests 22.000 milions d'euros de dèficit, que hipotequen, i molt, totes les polítiques que vol desplegar aquest Govern d'Esquerra Republicana.

Per tant, des d'aquest punt de vista, crec que és bo també que focalitzem que el que aprofitem en aquest Parlament ha de ser factible i possible. I, per tant, nosaltres creiem que aquesta contradicció no ajuda gens a obrir aquest debat. Però l'obrirem. És un debat important; és un debat que crec que estem tots d'acord en que cal afrontar-lo.

I, després, l'àmbit dels professionals. L'àmbit dels professionals, transport sanitari... Tenim, per un cantó, la taula d'equiparació, una taula d'equiparació que, en efecte, com hem dit reiterades vegades, ha de donar resultats. Però, d'altra banda, una taula d'equiparació on hi ha una patronal que constantment està incomplint els seus acords; una patronal que està incomplint, per exemple, l'acord de les tarifes i està traient de les butxaques dels treballadors el que legítimament és seu, que és un 0,38 per cent del seu sou.

Doncs bé, davant d'aquesta patronal, cal que blindem, i molt bé, jurídicament, aquest acord de la taula d'equiparació per tal que sigui factible i sigui realment transposable a la millora de les condicions laborals i salarials. I en això estem treballant, i crec que mai com fins ara hi havia hagut una proposta damunt de la taula tan bona com la que hi ha ara mateix. I, per tant, crec que tenim molt recorregut per poder-la fer efectiva.

I, d'altra banda, això ho hem de fer també compatible amb un procés d'internalització (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè, en efecte, precisament per poder millorar la qualitat del servei és necessari que també posem la mirada en aquest procés d'internalització que tenim engegat en aquest Parlament...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Jordi Albert i Caballero

I nosaltres creiem que l'equiparació ens acosta, i molt, a la internalització. Per tant, els dos factors...

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps.

Jordi Albert i Caballero

Ja acabo. (*La presidenta riu.*) Els dos factors són imprescindibles i els dos factors els hem de fer compatibles.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, la diputada Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresidenta. El meu grup parlamentari no ha presentat esmenes a aquesta moció. Compartim... Jo crec que aquesta moció, com algunes de les interpellacions que s'han fet, com moltes de les coses que van sorgint, reflecteix la preocupació de molts grups parlamentaris –que el nostre compartim, també– sobretot per l'estat i la deriva del nostre sistema de salut. També pels incompliments i també per aquesta frase tan famosa de que tot està «en curs».

Només cal recordar, per veure aquesta preocupació, les votacions del debat de política general, on molts dels punts que avui aquí es plantegen estaven en les PRs de salut i on de les propostes del grup que dona suport al Govern d'Esquerra Republicana només en va sortir una, no en va sortir cap més, cosa que és fàcilment interpretable com una reprovació, en tots els sentits, de les polítiques o de la falta de polítiques de salut del Govern.

La moció planteja tres aspectes. Jo crec que aborda tres aspectes bàsics, que són primària, salut mental i professional, per fer-ho senzill i concentrar-ho.

Quan parlem de primària, estem parlant de les quaranta-vuit hores. Aquí coincideixo amb el diputat Fàbrega. No es tracta de..., els cinc dies són un trànsit, eh?, però el nostre objectiu són les quaranta-vuit hores, com ha aprovat moltes vegades aquest Parlament. I estem parlant de recuperar l'atenció presencial, estem parlant del vint-i-cinc per cent del pressupost de salut o estem parlant, també, de processos de centralització de serveis especialitzats.

Si hem de parlar la pediatria, parlem-ne, però el que no es pot fer és, després, donar cobertura amb un programa a una actuació que, *de facto*, ha portat a centralitzar els serveis. Si des del consens científic i ciutadà i d'acord amb els ajuntaments hi han unes propostes a fer i unes propostes a tirar endavant, doncs, discutim el nou model de primària, però no a la brava centralitzant serveis on, possiblement, el model vindrà marcat pel que ja s'ha fet.

Un dels altres aspectes fonamentals és salut mental i benestar emocional. Fa poc hem celebrat el Dia Mundial de la Salut Mental i hem parlat tots de les esfereïdores dades respecte al suïcidi i el suïcidi dels joves i l'intent de suïcidi. Per tant, treballar més en el pla de prevenció del suïcidi, treballar amb una coordinació real dels centres de salut mental infantojuvenil i tots els recursos que formen part, diguéssim, de l'atenció continuada i de l'atenció comunitària. I seguim, de veritat, que no pot ser que en un CSMIJ a un infant el vegin quaranta-cinc minuts cada dos o tres mesos. Així, ni fem prevenció ni millorarem l'atenció que hem de donar.

Trastorns de la conducta alimentària. Vostès ho han incorporat. Recordar que a iniciativa del Grup Socialistes es va elaborar un pla de prevenció, informació i difusió que jo crec que està funcionant i que val la pena que en puguem fer el seguiment.

També parlen de la nova llei d'addiccions. I aquí sí que és veritat que ho hem d'abordar, i d'una vegada per totes la demanem, perquè tot el tema d'addiccions a les TIC, als videojocs... I sobretot també el tema de no curar amb fàrmacs la solitud ni el malestar emocional. No va per aquí, va per l'acompanyament.

Parlem de professionals. Parlem de quantes jubilacions hi hauran i quants professionals necessitarem d'aquí a bastant endavant, però, sobretot, parlem... I avui, com ha dit el diputat Jordi Albert, doncs, tots farem referència al nou i greu incompliment que estan patint els treballadors del transport sanitari. I vull dir-ho així, nou i greu incompliment, que porten més d'un any esperant que es convoqui la taula d'equiparació, que estan esperant resposta de l'aplicació dels recursos que es van incorporar al pressupost i tendir a l'equiparació salarial.

Sí, tenim una patronal que no dona resposta –senyor Jordi Albert, té raó–, però la convocatòria de la taula depèn del CatSalut. I el CatSalut pot convocar-la i, per tant, buscar també la complicitat no només dels treballadors, sinó també dels grups parlamentaris, per marcar una línia que no tingui retorn per a la patronal.

I, per últim, només comentar –estem molt d'acord en els punts que es plantegen– que donarem suport a pràcticament tots els punts de la moció, també a l'equiparació entre Siscat i ICS, però que no els hi votarem les esmenes que s'han incorporat d'addició de la CUP, la 13 bis i la 18, que nosaltres creiem allunyades de la realitat del sistema, per no dir també allunyades a vegades de la discussió que s'està portant a les taules sindicals.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bon dia. Senyora Lozano, vostès s'han carregat d'esmenes, de transaccions, de raó i de raons perquè els votem aquesta moció, formalment assenyada, i que diu

moltes coses que són veritat i reclama moltes coses que realment manquen. El problema és que la moció en si no pot estar més desconnectada de la realitat. Aquí l'única incògnita, amb aquestes mocions, és si s'aproven o no s'aproven, però fins i tot quan s'aproven no es compleixen mai. Em sap greu pels senyors del transport sanitari, eh?, però el més calent, a l'aigüera.

I no es compleixen mai perquè la sanitat pública està podrida de desinversió –retallades–, mala gestió –retallades–, corrupció més d'estar per casa o més sistèmica –retallades–, hipocresia pressupostària –retallades–, mentides pures als pacients i contribuents... He parlat ja de retallades?

Des que la salut pública universal va deixar de ser el que diu que és per esdevenir una loteria on si et toca, et toca, la primera missió d'un conseller de Salut en realitat és aguantar el tipus, és dissimular les carències del sistema, procurar que no es noti gaire. En aquest sentit, conseller Balcells, ja li vaig dir que jo penso que vostè és particularment incompetent, perquè no convenç ni els seus, o els que eren els seus no fa gaire.

Claro que hay que ver cómo está el patio. Ayer vimos al *president* Aragonès y a usted mismo sacar la cara por la *exconsellera* Alba Vergés en el feo asunto de dejar sin vacunar a los policías y guardias civiles en Cataluña. Alegan ustedes que la fiscalía ha pedido que se investigue a la *exconsellera*, pero que, investigada, todavía no está. Bueno, sin perjuicio de la presunción de inocencia a la que absolutamente todo el mundo tiene derecho, resulta que han trascendido unos wasaps nada menos que de su segundo de a bordo y después sucesor, predecesor de usted al frente de la maltrecha sanidad catalana, el *conseller* doctor Argimon.

A mí, el *exconseller* doctor Argimon me merece *a priori* un poquito más de credibilidad que la señora Vergés y que usted juntos, aunque solo sea porque a Argimon una vez yo le pedí que, aparte de *conseller* y doctor, fuera persona, y lo fue. Lo fue en el caso de Laura Escobar, la enferma de cáncer de mama triple negativo metastásico a quien se le negaban fármacos oncológicos que el Ministerio de Sanidad no tenía ninguna prisa en meter en la cartera de servicios de la seguridad social porque eran muy caros, ¿se acuerdan?, y la Generalitat tampoco ninguna prisa tenía en dispensar y pagar, aunque otras comunidades sí lo hicieran. Hace más de dos años de eso y Laura Escobar sigue viva; decían que no, pero sigue viva. Eso sí, lo pasa muy mal.

Aunque con gran esfuerzo y presión política logramos meter en la seguridad social algunos fármacos oncológicos, quedan pendientes más, muchos más, y sobre todo queda pendiente la abominable letra pequeña, repleta de excusas para amagar y no dar medicinas. El cáncer y la metástasis van mucho más rápidos que nuestra lucha contra ustedes, los gestores de la maldita sanidad «coste-efectiva», que así llaman ustedes al triaje administrativo: «a ti te curo, a ti no», «tú te salvas, tú te mueres». ¿Y quién y con qué criterios se decide?

Tengo aquí el parte de ingreso de Laura Escobar en urgencias de Quirón el pasado 29 de septiembre. Acabó allí después de aguardar seis horas en urgencias del Clínic. En la Quirón les decían que no fueran, que llevaran a Laura al Clínic, que allí dan prioridad a los pacientes oncológicos. Y dice Juan Ramón Martín, marido de Laura, que la oncóloga del Clínic les confesó que esto no era verdad, que no hay ningún protocolo especial para pacientes oncológicos, sino el cribaje normal, y ya sabemos lo que significa eso. Laura entró con tiritonas y náuseas espeluznantes, y horas después sufría además una deshidratación severa que exigió ponerle suero y que podría haberse evitado con menos «coste-efectivismo» y más humanidad.

Tengo aquí otro parte, me lo manda Yolanda Delgado, de Sant Vicenç dels Horts, ¿se acuerda? La esposa del paciente de ELA Toni Luque. Recién estrenado usted de *conseller*, su equipo me prometió que la llamarían, y sentada sigue esperando un gesto. Como seguimos nosotros, esperando un gesto para desbloquear la ley ELA en

el Congreso o implementar centros adaptados para los enfermos de ELA en toda Cataluña. Ni caso.

Y, si te pones pesada, aun te puede tocar tener que aguantar que alguien te diga que por qué gastar en los enfermos de ELA, que es tirar el dinero, que total, cuántos son y cuánto van a durar. Pues mire qué tengo aquí, un diagnóstico de que Toni Luque, de Sant Vicenç dels Horts, puede haber entrado en una fase de cierta reversión de su enfermedad. Que se cure del todo parece muy improbable, sobre todo dedicando cero euros a investigarlo. Pero, oiga, que a lo mejor Toni Luque va a aguantar mucho más tiempo del que ustedes se figuran.

Igual sigue vivo y peleando –y nosotros con él– cuando ya nadie recuerde que un día usted fue *conseller* y que su prioridad era expedientar y echar a las enfermeras que no hablaban catalán. ¡Vamos, hombre!

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Vull començar per donar les gràcies als grups que han expressat el suport a la moció, també per saludar les companyes del transport sanitari que ens acompanyen al Ple.

Mirin, jo acostumo a fer servir un to conciliador, però és veritat que si el to de les converses hagués estat com el que heu emprat alguns de vosaltres des del faristol potser m'haguessin trobat menys conciliadora, eh?, també us ho haig de dir. Cal ser més coherent amb el que s'acorda, de vegades.

Una qüestió relacionada amb salut sexual i reproductiva que no voldria deixar de fer-hi referència i a la que abans no m'he referit senzillament per una qüestió estrictament temporal, doncs, que té a veure amb la necessitat de pal·liar el dèficit de professionals fonamentalment per garantir que aquesta salut sexual i reproductiva queda prou garantida de forma homogènia a tot el territori.

Una qüestió important: el tema de l'accessibilitat a l'atenció primària. Nosaltres no renunciem a cap objectiu, però el compromís que tenim en aquest 2023 és de donar compliment als cinc dies. I en aquesta línia ens hi hem pronunciat, sense per això renunciar..., de la mateixa manera que no renunciem a l'objectiu de les internatitzacions. I el fet de que en aquests moments ens estiguem referint a l'equiparació de condicions del transport sanitari té a veure amb uns compromisos concrets adquirits a la taula d'equiparació, que esperem que efectivament es convoqui al novembre, perquè ja vam tenir data reservada el mes de juliol i se'ns va desconvocar, i, per tant, no vam poder dur a la pràctica aquesta tasca que ens havíem marcat.

I, mirin, és saludable debatre sobre model. No sempre hem de tenir el mateix model. I si estiguéssim d'acord en tot no estaríem debatent avui, aquí i ara sobre el que necessiten la salut i el sistema sanitari al nostre país.

I una última cosa –i amb això acabo– que no m'hi puc resistir. Ens han dit que som uns «palmeros», però nosaltres en realitat són més «rumberos» que «palmeros». I, com sap tothom, per ballar la rumba s'ha de seguir el ritme amb les palmes. Així que jo els convido a que comencin a practicar una mica el «ritmillo», perquè veig que van malament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gràcies, presidenta. Consellera... Ui, no hi ha la consellera de Territori. Bé, conseller..., sí, ja em va bé. (*L'oradorariu.*) Comencem molt bé, avui. Diputats i diputades... Bueno, normalmente en este Parlamento las propuestas de vivienda suelen estar enfocadas a poner soluciones a corto plazo para aquellos que viven en una situación muy precaria. Por ello, desde Ciutadans queríamos hacer una propuesta integral, con medidas estructurales, para trascender ese cortoplacismo y que se traduzcan en un beneficio real y duradero para todos los ciudadanos.

¿Qué propone Ciutadans en esta moción? Pues, lo primero, reconocer que no se ha estado haciendo bien y que lo que toca de manera urgente es llegar a un pacto entre todos para que, gobierne quien gobierne, este tema sea prioritario.

Luego, siendo conscientes de que el principal problema del acceso a la vivienda es la falta de ofertas, es decir, de pisos disponibles..., así que proponemos una serie de medidas para aumentar esa oferta. ¿Cómo? Pues dando seguridad a los propietarios para que no saquen sus pisos del mercado del alquiler por miedo a un impago. Lo que proponemos es un aval público para la garantía del cobro del alquiler a aquellos propietarios que alquilen por un precio asequible; proponemos seguros de mantenimiento por si les dejan el piso destrozado y defensa jurídica y mediación.

También proponemos incentivar fiscalmente a los propietarios que firmen contratos de alquiler que sean más estables en el tiempo y con unos precios asequibles.

Proponemos que se aumente la inversión en vivienda social por parte de la Generalitat, como mínimo 1.000 millones de euros anuales, hasta llegar al quince por ciento del total de viviendas, como marca la ley del derecho a la vivienda.

Planteamos que parte de la recaudación de la tasa turística se destine a políticas públicas de vivienda en aquellas zonas donde el turismo provoca que los precios suban.

Presentamos una serie de mecanismos para aumentar la colaboración público-privada, porque hay que reconocer que la Administración por sí sola no conseguirá solucionar el problema de vivienda.

Y creemos que hay que facilitar las operaciones de subdivisión de viviendas y cambios de uso, y ampliar las subvenciones destinadas a rehabilitación de viviendas para sacar al mercado todos esos pisos y edificios antiguos que ahora mismo están cerrados a cal y canto porque se caen a trozos.

Por otro lado, creemos que la política no puede dejar de lado a aquellos que optan por una opción de compra, especialmente a los jóvenes. Por ello, proponemos ayudas en forma de préstamos blandos o a interés cero para poder hacer frente a la entrada de la adquisición de una vivienda de compra. Proponemos mecanismos que permitan a los jóvenes acceder anticipadamente a parte de su pensión para destinarla a la compra de su primera vivienda. Y, mientras no consigamos que se suprima el impuesto de donaciones, lo que proponemos es que las donaciones de hasta ochenta mil euros de padres a hijos para la compra de un piso, en los seis meses siguientes de la donación, estén prácticamente exentas del impuesto de donaciones.

Por otra parte, proponemos algo revolucionario hoy en día, que es dejar de tratar la parte por el todo. Proponemos dejar de criminalizar a todos aquellos que se dedican a este sector. Aprovecho para saludar a las personas que tenemos hoy en el público, porque hay profesionales que lo están haciendo muy bien: empresas, portales inmobiliarios... Y queremos que se cree un distintivo de calidad..., aquellos que ayudan a contener la espiral de subida de precios recomendando los más asequibles

y ayudando a los propietarios y arrendatarios a pactar precios más justos. Es lo que se llama «refuerzo positivo», y que parece ser que funciona.

Y, por último, ¿por qué suben los precios en algunas zonas? Pues porque hay mucha demanda, porque todo el mundo quiere vivir en ellas. Así que proponemos medidas para fomentar la habitabilidad en zonas menos pobladas. Como garantizar que llegue una conexión de internet fiable en todo el territorio para aquellos que, por las características de su trabajo, puedan realizarlo en remoto –lo que llamamos «teletrabajo». Y, por otro lado, pedimos ampliar los horarios del transporte público, especialmente el servicio ferroviario a última hora del día, para poder volver a su casa en transporte público, pudiendo así escapar de las grandes ciudades, donde la vivienda es más cara.

Nuestro estado social y democrático de derecho nos ha brindado décadas de prosperidad, bienestar y convivencia a pesar del intento constante de algunos de socavarlo, pero es cierto que en este tiempo no ha logrado satisfacer las expectativas del derecho constitucional del acceso a la vivienda a varias generaciones. Transformar esta realidad no se logrará buscando culpables, sino poniendo las bases estructurales que nos permitan disponer de un mercado de vivienda funcional, objetivo en el que hemos de trabajar todos, alcanzando consensos racionales y ambiciosos a largo plazo.

Desde Ciudadanos hacemos todo lo que está en nuestra mano para lograrlo, pero tenemos que poner todos de nuestra parte para conseguirlo.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. El primer de tot és que volem agrair a la diputada Noemí de la Calle la facilitat per arribar a acords i transaccions, perquè a partir de la moció nosaltres estàvem molt alineats..., la vèiem ideològicament molt allunyada i, fins i tot, alguns àmbits tècnics, difícils de donar-los suport.

Per tant, cal valorar l'esforç que ha fet la diputada, i l'esforç també que hem fet nosaltres en intentar fer esmenes en tots els punts que poguéssim per intentar arribar a acords. Perquè quan un grup parlamentari fa l'esforç de fer una moció d'aquest tipus, amb vint-i-cinc punts i deu subpunts, que intenta anar a polítiques concretes, hem d'intentar fer l'esforç també, especialment el grup de suport de govern, d'intentar que part d'aquestes propostes es transformin en propostes que puguin ser aplicables en la vida real. I li agraïm que aquest esforç que nosaltres també hem fet ens l'hagi retornat amb algunes transaccions.

Val a dir que hi ha elements que no podem compartir. I especialment em centraré només en un bloc, que és el bloc de fiscalitat i mesures econòmiques, perquè estem afrontant un mercat de l'habitatge que és una nèmese, és un monstre que és capaç de fagocitar tots els diners que hi aboquem quan plantegem atendre'l com a mercat privat. Tot incentiu fiscal, tota ajuda..., el mercat el que fa és..., s'ho menja, ho regira i ho transforma en increment de preus.

Per tant, un munt de mesures que vostès proposen s'han provat a tot el món. De fet, a Catalunya i a Espanya durant els darrers vint anys s'han deixat de recaptar més de 100.000 milions d'euros en incentius fiscals que per a l'únic que han servit és per apujar el preu de l'habitatge. De fet, vostès en la moció ens demanaven 1.000 milions d'euros anuals d'inversió en l'habitatge; imaginin-se què podríem fer en un segle d'inversió d'habitatge com cal. Doncs, saben que, tot i semblar molt positives, no les acabem de compartir, i, de fet, l'objectiu hauria de ser deixar d'alimentar aquesta bèstia.

Perquè es parla molt del fracàs de les polítiques d'habitatge, però el que ha fracassat arreu d'Europa i arreu d'Occident és el mercat privat d'habitatge. Només als pocs països on s'ha creat un mercat públic d'habitatge que pugui compensar, pugui mirar a la cara aquest mercat, cara a cara, i dir-li: «Jo soc lo suficientment gran com per poder condicionar-te els preus»..., els preus de l'habitatge no es mengen una part important de la renda del nostre país. I no estic parlant de Veneçuela –perquè les cares que esteu posant...–, sinó d'Àustria. I, per tant, nosaltres hem d'anar a crear aquest parc públic d'habitatge que pugui mirar cara a cara el mercat privat i dir-li: «Vostès han d'abaixar els preus perquè jo puc competir amb vostès.»

I em centraré també en un altre tema. Sembla, a vegades, que alguns punts siguin molt difícils de lligar, com poden ser la mobilitat i el preu de l'habitatge. Dius: «Hòstia, com és que pot anar...?» Doncs sí. Sí, i en aquest sentit hem fet un esforç molt gran, i segurament és l'àmbit on més hem coincidit.

Perquè és veritat que l'urbanisme acaba condicionant la mobilitat. És a dir, on vivim, on hi ha l'activitat econòmica, condiciona com ens hem de moure, però també a la inversa: on hi ha bones infraestructures de mobilitat, on hi ha bon transport públic, s'acaben generant incentius per on viure i també s'afecta el preu de l'habitatge.

Per tant, en aquest àmbit que està correlacionat, tot i que sempre ho mirem de costat..., quan ho mires des del punt de vista de la mobilitat o ho mires des del punt de vista de l'urbanisme, doncs, sí, hem arribat a acords, tot i semblar, a vegades, que són punts molt allunyats l'un de l'altre. I li agraiem que s'hagi enfocat en aquest punt, perquè aquí ens han trobat alineats.

Però, en definitiva, tot i els acords, que ens han costat i li reconeixem l'esforç, hi ha molts elements..., perquè estem diametralment en posicions ideològiques, però li agraeixo que l'enfocament de la moció hagi sigut així, perquè ens ha permès anar a debatre les polítiques –no els grans temes, la gran política, sinó les polítiques concretes– i poder confrontar models i després votar-los.

I, per tant, li agraeixo aquest enfocament. Li agraeixo també que el debat hagi sigut en aquesta línia. I vostè ja sap quins punts li votarem a favor, quins punts no. I molt agraït de que el debat sigui en aquesta línia.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, consellers... Agraiem aquesta moció que avui presenta Ciutadans. El que sí que..., deixi'm dir-li una cosa, eh?: seguim apedaçant la nina. Necessitem ser valents i posar els llums llargs i fer polítiques de llarg recorregut. I cada vegada, ho sabem, són més les famílies que pateixen per pagar el lloguer, cada vegada són més llargues les llistes d'emergència i cada vegada és més difícil que els joves marxin de casa.

No sé si han pogut veure l'informe de l'OCDE que diu que Espanya és la cinquena economia de la Unió Europea, però els joves no es poden emancipar, i això resta potencial de país. I, per tant, cal, evidentment, com vostès plantegen, un gran pacte de país.

Però és evident que aquest Govern, sol i en minoria i sense buscar consensos, no trobarà la solució, i, per tant, ens hi hem de posar a treballar tots. I també és evident que amb una moció tampoc ho resoldrem tot. I, per tant, ja li avanço que hi hauran nos de part de Junts per Catalunya, en el sentit que molts dels temes, si bé són correctes, creiem que s'han de treballar més a bastament.

En el tema que ens ocupa hem de ser molt clars: l'única diferència entre nosaltres i tota la resta de països europeus és la inversió pública. Estem parlant de que l'Admi-

nistració pública té una inversió sostinguda en el temps a la resta de països avançats europeus i han pogut crear amb això un fort parc d'habitatge públic.

Mirin el model vienès d'habitatge. Viena ha entès que l'habitatge és allò que les famílies necessiten que tingui uns costos suportables i una garantia de seguretat al llarg del temps. I què han fet? Doncs l'han fet l'eix vertebrador de les polítiques urbanístiques per poder dur a terme aquest tipus de polítiques. Van optar per l'adquisició pública del sòl al llarg dels anys com a via per garantir la cohesió social i l'equilibri entre barris.

I encara hi som a temps. Siguem valents, per això. I per a això cal un canvi de mentalitat, claríssim. Cal deixar d'apedaçar aquesta nina, cal que la bandera del populisme que se'ns ha emportat durant anys deixi d'existir. Hem perdut el nord parlant de bons i de dolents, que sempre són els propietaris i els llogaters, obviant sempre parlar de l'esforç públic en la creació d'habitatge social, perquè estem parlant de que el percentatge d'oferta pública a Europa és al voltant d'una mitjana del quinze per cent, mentre que a Espanya és del dos i mig per cent, i a Catalunya de l'u i mig per cent.

Per tant, és evident que alguns, no?, per no quedar en evidència, generen un conflicte a una altra banda. I és que fins i tot Alemanya reconeix per llei els drets dels propietaris a la mateixa alçada que els drets dels llogaters. Però aquí, en canvi, amb el Govern patim aquest populisme que ens arrossega aquests darrers anys i que comença amb accions més petites que no inclouen la gran, com ara, doncs, la regulació dels pisos d'ús turístic. No diem que no s'hagin de regular, eh?, però és realment aquesta, la prioritat? Una dada de Barcelona: 808.751 habitatges; d'ús turístic actiu: 6.234, 0,77 per cent del parc d'habitatge. Hi pot ajudar, però seguim parlant de pedaços a la nina.

I trobo a faltar que no ens faci menció del pla territorial d'habitatge que el Govern es va comprometre a presentar. I avui ja fa un mes d'aquest debat de política general on es va votar que en un mes es presentaria. Ha passat el mes i seguim sense tenir-lo.

Trobem a faltar l'exigència de compliment dels 1.000 milions d'euros d'inversió anuals als que ens vam comprometre a inici de legislatura. Això es va posar en els pressupostos del conseller Giró, no així el darrer any.

Agraïm, per cert, les referències a la col·laboració publicoprivada. Ja sap que des de Junts per Catalunya creiem que sense això no es pot avançar, i així ho fan la resta de països europeus.

I, dit el que trobem a faltar, doncs, quan parla de bancs, que no vulgui fer menció de la Sareb i que no parli d'aquest anunci del Govern de les cinquanta mil «vivendes» de la Sareb que havien d'arribar, que nosaltres volíem que arribessin per fer polítiques d'habitatge jove, i seguim sense saber on són. I em sembla increïble que em parli d'apostar pel tram autonòmic de l'IRPF per invertir, perquè amb el dèficit fiscal que ja patim els catalans crec que haurien d'anar a demanar a una altra banda.

I ja acabo. No votarem a favor de la seva proposta del pacte per l'habitatge perquè, com ha estat sempre i en tots els àmbits, es tracta d'un pacte nacional de l'habitatge, i vostès tenen al·lèrgia a la paraula «nacional» quan es parla de Catalunya. Els hi recordo, però, que «nacional» és com es defineix a Catalunya en la nostra carta magna. No és cap terme negatiu, el nacionalisme. És adonar-te que la teva nació és diferent, és única. I això ens diferencia del feixisme, que és pensar que la teva nació és superior i que en nom seu pots esclafar també els altres.

El nostre nacionalisme –l'hi tornem a recordar– és pacífic, incliusiu i representa una identitat, un reconeixement i la nostra dignitat. Ho deia Hegel: la lluita pel reconeixement és el que impulsa la història humana.

I ja acabo, presidenta. Nosaltres, doncs, i sense fer cap mal, defensarem un pacte nacional per l'habitatge. I si la paraula «nacional» els deixa fora, nosaltres seguirem treballant.

Bon dia.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... Diputada De la Calle, sí, certament, aquesta moció que avui es debat en aquest Ple tracta d'un tema de màxima importància: l'habitatge. I, com vostè deia en la interpellació de la moció al Ple passat, és un tema que cal abordar d'una manera integral, i els darrers anys s'ha anat legislant a pessigades i, sobretot, legislant l'emergència. Evidentment que cal afrontar l'emergència, però és imprescindible abordar en tota la seva magnitud l'habitatge. I «en tota la seva magnitud» vol dir des de les diverses vessants, des de diferents línies d'actuació que han de reconèixer la realitat que tenim, una realitat, a més, molt canviant.

I aquestes diverses vessants són moltíssimes, des de les reserves de sòl per a la promoció d'habitatge protegit a la mobilitat, al parc públic d'habitatges, a la remodelació dels barris que requereixen transformacions, a la rehabilitació —la rehabilitació d'edificis i d'habitatges per millorar les seves condicions d'habitabilitat, de seguretat i de la seva eficiència energètica.

També l'infrahabitatge i l'accessibilitat, i el mercat de l'habitatge, i els habitatges buits, i l'accés a l'habitatge dels joves, i l'allotjament de gent gran, i el sector de la construcció i el sensellarisme i el manteniment, per enumerar alguns de la multitud de temes que afecten la problemàtica de l'habitatge.

I cal una planificació decidida i amb una coordinació capaç on s'englobin tots els aspectes. Així, i només així, es podran portar a terme unes polítiques actives d'habitatge que tinguin capacitat d'incidir; sí, capacitat d'incidir.

I vull recordar alguns aspectes importants que tenim pendents. Tenim un avantprojecte de la llei de territori que no avança, que no veu la llum. Una llei que ha de donar un marc normatiu integral, coherent i estable en matèria d'ordenació del territori, de l'urbanisme i, per tant, amb molta incidència en l'habitatge, en una societat que, com dèiem, a més, és canviant. Una llei que garanteixi la cohesió social i la cohesió territorial.

Amb un pla territorial sectorial d'habitatge que tampoc acaba d'avançar, i és imprescindible, perquè es tracta d'un instrument de planificació de les polítiques d'habitatge en la seva programació temporal i econòmica. I amb un pacte nacional per a l'habitatge que tampoc cristallitza.

Diputades i diputats, sense la participació i el consens de tots els agents implicats, no serem capaços de garantir el dret a l'habitatge de la nostra ciutadania. I, sí, hem sentit darrerament la consellera explicar les línies d'actuació des que és al Govern de la Generalitat en les que està actuant. I li diem, consellera, que no és suficient. Manca aquest abordatge integral: on som, on volem anar i com ho farem. I aquí, la veritat, no serveix escudar-se en el Govern d'Espanya ni en l'espòli fiscal ni en que fa pocs mesos que s'està al càrrec del departament, ni en si en una Catalunya independent ho podríem fer tot. Aquí el que cal és decisió; cal coratge i capacitat d'arribar a consensos.

Bé, diputats i diputades, quant a la moció presentada per Ciutadans, agraïm aquesta presentació. Ha suposat un esforç gran, fer una moció amb tants punts, i, a més, s'ha hagut de transaccionar en molts punts amb Esquerra i Junts.

Nosaltres donarem suport a molts dels punts de la moció, i en alguns el nostre vot serà d'abstenció, i ho serà principalment perquè considerem que són qüestions que no és prudent abordar-les amb una moció i que quedarien descontextualitzades dins d'un marc més ampli que d'un plantejament global. I es tracta, sobretot, de les mesures que proposen..., fiscals. Aquestes mesures pensem que cal tractar-les en un altre context.

També li he de dir, diputada De la Calle, que algunes de les qüestions que avui aquí es proposen i que de ben segur estic segura que quedaran aprovades ja s'han aprovat en més d'una ocasió. I el que vull dir-li és que encara estem així. Haurem de tenir paciència i tornar-ne a parlar.

Finalment, vull aprofitar aquests segons que em queden per dirigir-me al Govern. Tant de bo la pròxima vegada que debatem en aquest Parlament sobre habitatge haguem avançat significativament per situar-lo com una prioritat des de tota la seva magnitud, com deia a l'inici de la intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Bien. Buenos días, presidenta. Señora *consellera*, señores diputados... Pues volvemos una vez más a hablar de vivienda en este Parlamento. En esta ocasión, una iniciativa de Ciudadanos, que en su punto primero nos decía...; bueno, lo han cambiado ligeramente aceptando una enmienda. Nos decía: «El Parlamento de Cataluña constata que existe una falta evidente de oferta de vivienda pública fruto de décadas de dejadez a la hora de priorizar el aumento del parque público de vivienda por parte del Gobierno de la Generalitat.» Estamos de acuerdo.

Estamos de acuerdo, y desde VOX señalamos al Gobierno de la Generalitat como el culpable del grave problema de la vivienda que existe en Cataluña en este momento; a este y a todos los gobiernos separatistas que han gobernado Cataluña de forma ininterrumpida durante los últimos cuarenta años.

Todos somos conscientes de que sus prioridades políticas y de gasto público han ido orientadas a implantar su ideología separatista y poco o nada les han importado las necesidades y problemas reales de los ciudadanos catalanes. Resultado de aquellas políticas de la Generalitat son los gravísimos problemas para el acceso a una vivienda digna que sufre una gran parte de los ciudadanos catalanes y que en gran medida les dificulta poder formar una familia.

En VOX ya hemos repetido en innumerables ocasiones que la solución al problema de la vivienda pasa por cambiar radicalmente de políticas, abandonar las nefastas medidas intervencionistas de la izquierda y apostar por la creación de riqueza, que debe venir no solo de los presupuestos públicos, sino también de la inversión privada, a la que la izquierda demoniza continuamente.

La moción que nos presenta hoy Ciudadanos, aunque contiene algunos puntos que no guardan relación con el tema que nos ocupa, en general nos parece acertada, por lo que anuncio que desde VOX votaremos afirmativamente a la mayoría de ellos.

Contiene aspectos que nos parecen fundamentales, como garantizar la seguridad jurídica. ¿Quién se va a atrever a invertir en construir o rehabilitar viviendas cuando la legislación está cambiando continuamente? Además, siempre lo hace para perjudicar a aquellos que crean riqueza. Lo mismo podemos decir de los propietarios que tienen intención de alquilar una vivienda y que ven cómo la legislación también cambia constantemente, y siempre en perjuicio de los propietarios. Los frutos de esta ausencia de seguridad jurídica son la falta de viviendas para compra o alquiler o que las pocas que hay, pues, son cada vez más caras.

Nos hablan también de medidas fiscales de apoyo al sector de la vivienda, pero en este caso creemos que se quedan cortas. Desde VOX defendemos rebajas más contundentes de los tributos que soportan las viviendas, como por ejemplo las aprobadas últimamente en gobiernos en los que VOX participa, como en Baleares para eliminar el impuesto de compra de la primera vivienda para menores de treinta años o la rebaja del impuesto de construcciones en Alicante y Elche –que, además, tam-

bién ha rebajado el IBI—, o la supresión del impuesto de las viviendas vacías en Extremadura.

Por último, la moción no menciona uno de los principales problemas del sector de la vivienda en Cataluña, que es la okupación. Años y años de comprensión, de disculpa o incluso de apoyo directo a la okupación por parte de las administraciones públicas gobernadas por la izquierda han tenido un efecto demoledor en el sector de la vivienda, y especialmente en el alquiler. Para VOX acabar con la okupación debe ser una prioridad.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, algunes consideracions sobre aquesta moció sobre habitatge que ens presenta Ciutadans, que ens sembla que vol garantir..., en accedir al dret a construir el dret a l'habitatge, però que el que amaga sobretot és continuar amb un model que és el model que hem tingut fins ara i que ha resultat absolutament inoperant, que és considerar l'habitatge com un bé d'inversió i no com un bé d'ús, que és el que entenem nosaltres que ha de ser la premissa inicial. I vostè, quan presentava la moció, deia: «Calen mesures estructurals.» Doncs precisament la mesura més estructural que podríem haver implementat o haver posat a la moció, aquesta no hi és.

Tot i això, li haig de dir que hi ha coses que ens sonen bé, de la moció. Tenia aquí tres idees. N'hi afegeixo una a la vista de la intervenció de VOX, que és —primera cosa positiva de la moció—: vostè no parla d'ocupació a la moció —molt bé—, no relaciona ocupació amb problemàtiques en l'accés a l'habitatge. Això està bé que ho digui Ciutadans.

En segon lloc, molt d'acord en l'ampliació dels horaris de rodalies. Està molt bé aquesta interacció entre mobilitat i habitatge. Per què volem fer el Quart Cinturó? El Quart Cinturó el volem fer o..., nosaltres no, però qui el vol fer és perquè passen molts cotxes. Per què passen molts cotxes? Doncs perquè la gent no pot viure a les grans ciutats: a Barcelona, se'n veu expulsada i se n'ha d'anar a viure al Vallès. Si solucionem el tema de l'habitatge, la gent no haurà d'anar a viure al Vallès i constantment desplaçar-se amunt i avall. Per tant, molt ben vista —molt ben vista—, aquesta necessitat d'incrementar horaris de trens de rodalies.

També estem d'acord en la reflexió que fan vostès que es constata que no existeix parc públic d'habitatge, que hi ha hagut una deixadesa durant dècades. És així, compartim aquest plantejament, i ens sumem a les reflexions que es feien des de Junts per Catalunya, que es posava l'exemple de Viena. Ens agrada que Junts reivindiqui aquesta Viena roja que en el seu moment va construir aquest parc públic d'habitatge tan potent. (*Remor de veus.*) Efectivament, és així, i hem de treballar per construir aquest parc públic d'habitatge, que, com també s'ha dit, avui en dia no arriba ni al dos per cent. I ens agrada que Ciutadans reivindiqui la necessitat d'aquest parc públic d'habitatge. Això està molt bé.

També aquesta llei del 2007 que vostès també posen a la seva moció. Nosaltres ho hem dit moltes vegades: la llei del 2007, feta pel tripartit en el seu moment, és una bona llei; el que passa, que el problema és que no s'ha acabat desplegant. Despleguem en tot el que ens sigui possible aquesta llei del 2007 i dotem-la de contingut; com a mínim també aquests 1.000 milions d'euros que vostès també posen a la seva moció, evidentment. Avui en dia, nosaltres, amb la CUP, en el seu moment vam batallar molt, no?, per aquests 1.000 milions d'euros com a mínim en el pressupost. Nosaltres teníem una prioritat pressupostària més elevada —al final va quedar en aquests 1.000 milions d'euros—, i el resultat és que avui en dia els pressupostos de la

Generalitat només arriben fins als 500 i una mica més milions. Per tant, no arribem mai a aquest objectiu dels mínim 1.000 milions.

Què no ens agrada? Ja he dit lo que ens agradava; evidentment, hi ha coses que no ens agraden, de la seva moció. Què no ens agrada? Sobretot aquesta idea que posen vostès sobre la taula d'impulsar aquest pacte català per l'habitatge, no per la inclusió d'inversors –que també, evidentment; no ens sembla bé que vostès, en aquest pacte de l'habitatge, hi posin els inversors i els promotors–, sinó perquè és que, a aquestes alçades de la pel·lícula, què hem de discutir? Vull dir, quina diagnosi s'ha de fer? Si crec que ja hi ha unanimitat en aquest Parlament que existeix un problema i que anem molt malament. Per tant, és que no podem anar reescrivint o rediscutint coses que ja se saben.

En segon lloc, vostès introdueixen un concepte, que és el concepte «inversors socials». Per nosaltres, aquesta categoria és per ella mateixa un oxímoron com una casa de pagès, perquè són dos paraules que tenen un significat contraposat i que vostès enganxen en una mateixa frase. A mi m'agradaria saber què és un inversor social. Un inversor social és un fons voltor que munta una exposició parlant dels lloguers en una sala del Macba? Això és un inversor social? Perquè, com que vostès situen la categoria d'inversió social i després ens parlen de cooperativa, d'entitats sense ànim de lucre i d'entitats amb lucre limitat, entenc que aquesta categoria d'inversors socials és una categoria, un *tertium genus* que no sé ben bé què engloba, i que vostès focalitzen en que a aquests els hi hem de donar titularitat de terrenys per construir.

Vostès estan aquí obrint les portes a un sistema que és construir per dedicar-se al negoci del lloguer, que ja ens hi hem mostrat desfavorables moltes vegades.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari En Comú Podem, la senyora Susanna Segovia Sánchez. (*Remor de veus.*) Sí que els hi demanaria, diputats i diputades, una mica més de silenci, que se senti... Ho dic pel que està en el faristol. Gràcies.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera... Nosaltres també ens felicitem tots plegats i volem felicitar el Grup de Ciutadans per aquesta moció, perquè realment han canviat molt el to del que fins ara han sigut les seves intervencions i les seves mocions sobre el tema d'habitatge. I ens alegra que per una vegada hàgim pogut tenir una moció que sigui sobretot constructiva i amb propostes concretes, sense entrar en la polarització i en la demonització de l'ocupació com a principal problema de l'accés a l'habitatge. Per tant, en aquest sentit, crec que es nota la mà de la diputada De la Calle en aquesta moció.

I nosaltres ens alegrem de poder parlar de coses concretes, més enllà de que no compartim moltes de les coses... Crec que no compartim bona part del diagnòstic i no compartim bona part de les mesures que vostès proposen, perquè nosaltres apostaríem per un altre model, però sí que coincidim en el que es fa –i que crec que és una evidència– a tot arreu, i és que el gran problema de la manca d'accés a l'habitatge en aquest país és que s'ha considerat més un bé de mercat que un dret, i, sobretot, que hi ha hagut zero inversió pública suficient per constituir un parc d'habitatge públic que estigui al nivell de la Unió Europea.

Però no només no s'hi ha invertit prou, sinó que, a més, el poc que s'hi ha invertit s'ha invertit sobretot per l'habitatge de protecció oficial de compravenda, que llavors, quan passaven uns anys des que s'havia fet aquest habitatge, caducava la protecció oficial i llavors passaven al mercat de compravenda, cosa que suposava una privatització dels diners que s'hi havien invertit. Per tant, tenim aquest problema de manca d'un parc públic que ajudi realment a tenir una política efectiva del control dels preus. I *de estos polvos, estos lodos*, és a dir, estem al 2023 encara, com es deia, en un 1,5.

Crec que tenim diferències en la responsabilitat dels propietaris. Hi han moltes mesures que vostès enfoquen a garantir la seguretat jurídica dels propietaris. Nosaltres creiem que sí que ha d'haver-hi una distinció molt clara en el sentit de la propietat de l'habitatge: no és el mateix –i ho hem dit moltes vegades– un petit propietari que potser sí que necessita un acompanyament i unes garanties per, per exemple, acomplir la regulació dels lloguers, incentivar que no el lloguin per sobre dels índexs de referència –és una de les coses que ja fa la llei estatal de l'habitatge.

I creiem que totes aquestes propostes que fa Ciutadans en aquesta moció en aquest sentit són interessants i s'han d'estudiar. Algunes les votarem a favor; a d'altres farem una abstenció, perquè creiem que tècnicament s'han d'estudiar més, com l'aval per impagament. Perquè un aval públic per impagament tècnicament seria una complicació molt gran, perquè suposaria blindar una quantitat de recursos que haurien d'estar en una mena de calaix per veure si s'han d'executar en cas d'un impagament. En canvi, sí que hi han borses de lloguer social d'alguns ajuntaments que estan apostant per la contractació d'assegurances per a aquells propietaris que decideixen posar el seu habitatge a la borsa de lloguer social municipal, en aquest cas. Per tant, hi han mesures que entenem i que podem compartir, però que creiem que tècnicament s'han d'afinar més.

No compartim les propostes fiscals. No creiem que reduir la fiscalitat de les donacions realment hagi de garantir un major accés a l'habitatge, perquè, com s'ha dit, el problema el tenim sobretot en l'augment de preus i en l'augment dels tipus d'interès. Llavors, potser, més que treure l'impost de donacions, el que hauríem de fer és apostar per l'impost a la banca, dels beneficis exagerats de la banca, que amb la pujada dels tipus d'interès ara hem vist que s'anuncien, del Banc de Santander, 8.000 milions de beneficis. Potser el problema no el tenim en la gravació de les donacions; potser el tenim justament en uns tipus d'interès que estan pujant escalonadament, que els bancs no estan donant curiosament el mateix tipus d'interès a aquells que tenen els seus estalvis dipositats, i, en canvi, estan tenint els beneficis més grans de la seva història.

Per tant, distingim entre propietaris, distingim entre polítiques fiscals que vagin a incentivar el petit propietari, no que vagin a incentivar les donacions i les herències a nivell fiscal.

Però sobretot crec que..., siguem tots una mica responsables en aquest famós pacte que també fa molt que n'anem parlant, sigui català, sigui nacional, i que mai s'acaba de posar en marxa. Això s'ha votat i s'ha defensat moltes vegades aquí. Benvinguts al «no serveixen de res les mocions que s'aproven al Parlament». No parla gaire a favor ni dels diputats ni de les diputades, ni sobretot dels governs de torn, ni dels partits que hi han estat, en aquests governs.

Llavors, deixi'm que acabi fent una reflexió sobre aquesta faceta doctor Jekyll i *mister Hyde* de Junts quan està al Govern i quan està a l'oposició (*remor de veus*), perquè, clar, la intervenció de la senyora Glòria Freixa ara i fa un any no hagués estat la mateixa. Aquests 1.000 milions en el pressupost del pressupost Giró, jo que porto negociant tres pressupostos no els he vist mai. Mai hi han hagut aquests 1.000 milions en cap proposta de pressupost. Tampoc en la que vostès van sortir del Govern convenientment. No hi han estat mai.

Per tant, tampoc fem trampes ara i, «com que estic a l'oposició, diré el que no s'ha fet», perquè el pla territorial sectorial de l'habitatge des del 2007 fins ara... Vostès han estat dotze anys amb la responsabilitat d'habitatge i no s'ha fet, el pla territorial sectorial de l'habitatge. Per tant, menys doctor Jekyll i *mister Hyde* i més responsabilitat.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Bueno, en primer lugar, quiero agradecer las intervenciones de todos los diputados que me han precedido por las aportaciones. La verdad es que ha disfrutado mucho de un debate parlamentario. Hacía tiempo que no lo disfrutaba. En especial, quiero dar las gracias al diputado Rodríguez y la diputada Freixa por las enmiendas presentadas y por su voluntad para llegar a acuerdos.

Son treinta y cinco enmiendas. Es imposible hablar de todas, así que voy a coger unas poquitas.

Por ejemplo, hemos llegado a acuerdos con Esquerra para la posibilidad de mejorar el servicio ferroviario a última hora para las personas que viven, por ejemplo, en Santa Perpètua y «plegan» a las doce de la noche de un trabajo en Barcelona; pues, que puedan llegar en transporte público a sus casas y no tengan que buscar piso en zonas como Barcelona, que son bastante caras.

O cómo garantizar el acceso fiable a internet. Hemos incorporado la reclamación al Gobierno de España para que permita el paso de la fibra óptica por el subsuelo de sus infraestructuras, porque cuando tienen razón, pues, la tienen, y no se nos caen los anillos a la hora de reconocerlo. Pero esto es lo mismo que si nos hubieran pedido en una enmienda mejorar la financiación de cercanías. Nosotros hubiéramos podido llegar a un acuerdo; lo que pasa, que nos pedían el traspaso de cercanías. Entonces, el problema que tenemos con el traspaso de las competencias es que si ya lo hemos visto este verano, que fue un desastre la gestión de los Ferrocarrils de la Generalitat, que teníamos trenes que iban a Terrassa y terminaban en Sabadell..., en este caso no hemos podido aceptar la enmienda.

Decir al diputado de VOX que la mejor forma de acabar con la okupación es dar seguridad jurídica a los propietarios, que es lo que estamos pidiendo en esta moción.

Y, para terminar, también hemos llegado a alguna enmienda con Junts. Lo que pasa, que como soy, como dice aquí, una *nouvinguda*, aún no me he terminado de acostumbrar a ver a Junts haciendo oposición, hablando como si su partido acabase de llegar al Gobierno (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y no hubiera ostentado las competencias en vivienda durante décadas.

La presidenta

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

Es una lástima que no hayamos podido llegar al pacto por la vivienda, porque parece ser que para Junts la nación siempre va por encima del derecho de la vivienda. Es una lástima, pero lo bueno es que todos los grupos hoy han manifestado que tenían puntos en común y quizás este es el punto de inicio. A partir de ahora solo hay que ponerse.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 17 a 22 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a Israel i la Franja de Gaza

401-00040/13

Doncs, diputats i diputades, abans d'iniciar les votacions farem la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a Israel i la Franja de Gaza. I per fer la seva lectura..., ho farà la secretària segona, la senyora Aurora Madaula Jiménez.

La secretària segona

«Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a Israel i... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Diputada, un moment, si us plau. Si volen abandonar... Els hi demanaria, per això, a la resta, que potser per una declaració que ha estat aprovada per la majoria dels grups parlamentaris a la Junta de Portaveus es mostrés respecte. I els hi demanaria que no fessin aquestes manifestacions. Els hi demanaria..., abans de fer la lectura, si és possible. *(Remor de veus.)* Gràcies. *(Remor de veus.)* Sí? Els hi demano...? No? Molt bé, doncs, que consti. Gràcies.

Secretària, quan vulgui.

La secretària segona

«Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre els esdeveniments a Israel i la Franja de Gaza.

»El Parlament de Catalunya s'ha mostrat en diverses ocasions majoritàriament favorable a la solució dels dos estats com a opció de resolució pacífica del conflicte entre Israel i Palestina. La solució dels dos estats preveu una Palestina independent, veïna de l'Estat israelià. Una solució que té el suport de les Nacions Unides i de la majoria de la comunitat internacional.

»El 7 d'octubre de 2023, l'organització terrorista Hamas va dur a terme un atac massiu contra objectius civils i militars a Israel que ha provocat un gran nombre de víctimes mortals i ferits tant a Israel com a Gaza. Aquest conflicte ha adquirit dimensions difícils de mesurar i ha tingut repercussions a tot l'Orient Mitjà, amb un alt risc de desestabilització regional i, àdhuc, global.

»L'impacte humanitari d'aquesta situació és profundament preocupant per l'atac indiscriminat a civils innocents i la necessitat urgent de subministrar ajuda humanitària a la Franja de Gaza.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya:

»Condemna l'atac terrorista de Hamas perpetrat en territori israelià el propassat 7 d'octubre i se solidaritza amb totes i cadascuna de les víctimes que va provocar.

»Fa una crida urgent a un alto el foc que garanteixi la protecció de la població civil; l'alliberament de tots els ostatges; el cessament dels atacs armats, dels talls de subministraments i dels bombardejos a Gaza, i l'obertura de corredors humanitaris segurs que permetin l'arribada immediata d'ajuda humanitària.

»Reconeix el dret d'Israel a defensar-se d'aquests atacs indiscriminats dins dels límits que marquen el dret humanitari i els tractats internacionals.

»Alerta de les conseqüències regionals que pot tenir una espiral de violència i exhorta totes les parts i els organismes internacionals pertinents a treballar amb urgència per impedir una escalada regional del conflicte.

»Exhorta les parts a garantir l'accés a l'atenció mèdica, l'assistència humanitària i el desenvolupament necessari per cobrir les necessitats bàsiques i respectar els drets de la població civil.

»Constata que en els conflictes armats l'ús de la força contra la població civil mai no és acceptable, vingui d'on vingui, i que tots els atacs contra la població civil han d'ésser condemnats i llurs responsables han de retre comptes d'acord amb les normes del dret internacional humanitari.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reitera el seu compromís amb el coneixement i el reconeixement dels drets humans arreu del món i, amb un èmfasi especial, en aquests moments, als territoris israelians i palestins, alhora que condemna la conculcació d'aquests drets en qualsevol d'aquests territoris.

»Palau del Parlament, 25 d'octubre de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Si demanen a la resta de diputats per venir a votar, si volen votar...
(Pausa.)

Iniciem, doncs, ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu (continuació)

302-00332/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el risc i la crisi del sistema esportiu.

Votem punt 1 i punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 90 vots a favor, 31 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 89 vots a favor, 31 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 81 vots a favor, 31 en contra i 17 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 75 vots a favor, 31 en contra i 23 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació de la votació són 105 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme (continuació)

302-00334/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la crisi institucional que ha provocat el separatisme.

Votem els punts 1, 2, 3 i 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 12 vots a favor, 111 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 15 vots a favor, 113 en contra i 1 abstenció.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

Els resultat de la votació són 19 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació de la gestió dels residus (continuació)

302-00333/13

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació de la gestió de residus.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Els resultat de la votació són 120 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Els resultat de la votació són 112 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Passem al punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem a votar el punt 5.

Comença la votació.

Els resultat de la votació són 87 vots a favor, 11 en contra i 31 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió (continuació)

302-00335/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre una transició energètica justa i de proximitat i de rebuig de les línies de molt alta tensió.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 84 vots a favor, 12 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 78 vots a favor, 18 en contra i 33 abstencions.

Votem els punts 3 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 71 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions.

I votem el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut (continuació)

302-00336/13

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del primer any del conseller de Salut.

Comencem votant el punt 2 i el punt 6.

Comença la votació.

Els resultats són 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.
Votem ara el punt 3.
Comença la votació.
Els resultat de la votació són 66 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.
Passem ara a la votació del punt 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 127 vots a favor, cap en contra i dues abstencions.
Passem a votar el punt 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 112 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.
Votem el punt 9.
Comença la votació.
Els resultats són 112 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.
Votem ara el punt 10.
Comença la votació.
Els resultats són 57 vots a favor, 63 en contra i 9 abstencions.
Votem els punts 12 i 17.
Comença la votació.
Els resultats són 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.
Votem el punt 13.
Comença la votació.
El resultat són 114 vots a favor, 9 en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 13 bis.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 26 vots a favor, 65 en contra i 38 abstencions.
Votem el punt 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 119 vots a favor, 9 en contra i 1 abstenció.
Votem el punt 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 89 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions.
Votem ara el punt 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 15 vots a favor, 83 en contra i 31 abstencions.
I votem la resta de punts.
El resultat són 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a l'habitatge
(continuació)**

302-00337/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a l'habitatge.

I comencem votant el punt 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 65 vots a favor, 31 en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 43 vots a favor, 40 en contra i 46 abstencions.
Passem a votar el punt 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 65 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.
Passem a votar el punt 4.

Comença la votació.
El resultat de la votació són 51 vots a favor, 39 en contra i 39 abstencions.
Passem ara al punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 90 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.
Passem al punt 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 96 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.
Passem a votar el punt 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 49 vots a favor, 32 en contra i 48 abstencions.
Passem a votar el punt 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 87 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.
Passem a votar el punt 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.
Passem a votar el punt 10.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 41 vots a favor, 71 en contra, 16 abstencions i una persona que no ha votat.
Votem ara el punt 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 8 vots a favor, 71 en contra i 50 abstencions.
Votem ara el punt 12, totes les lletres, llevat del punt 12.e.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 58 vots a favor, 31 en contra i 40 abstencions.
Votem ara el punt 12.e.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.
Votem el punt 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 18 vots a favor, 78 en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 9 vots a favor, 46 en contra i 74 abstencions.
Votem ara els punts 15, 18 i 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 18 vots a favor, 71 en contra i 40 abstencions.
Votem el punt 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 21 vots a favor, 75 en contra i 33 abstencions.
Votem tot el punt 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 43 en contra i 65 abstencions i una persona que no ha votat.
Votem ara el punt 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 6 vots a favor, 81 en contra i 42 abstencions.
Votem ara el punt 21.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 50 vots a favor, 46 en contra i 33 abstencions.
Votem ara el punt 22.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 65 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Va, que només en queden dues. (*Rialles.*)

Votem ara els punts 23 i 24.

Comença la votació.

El resultat són 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I l'últim punt, punt 25.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Suspenem el Ple fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori i el conseller de Salut.

La presidenta

Diputats i diputades, reprenem el Ple amb el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius

302-00338/13

I per exposar-la té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Gràcies, companyes, majoritàriament companyes diputades, (*rialles*) curiosament, casualment. Parlem de drets sexuals i reproductius.

En aquest Parlament existeix..., partim de la premissa que existeix un consens ampli al voltant de la necessitat de garantir els drets sexuals i reproductius, i, a més a més, partim de la premissa que el Govern –o així ho ha expressat– considera que aquest és un dels seus eixos estratègics principals. I per nosaltres, per la CUP, això és importantíssim, perquè estem parlant de la possibilitat de gaudir, de decidir sobre els nostres cossos, estem parlant de la possibilitat de gaudir i decidir sobre les nostres sexualitats, de permetre, doncs, que puguem gaudir i puguem tenir accés o dret al plaer, lliures de tot tipus de discriminacions i de violències. I això ho emmarquem en el paradigma dels drets humans, no perquè ho diguem naltros, sinó perquè així està recollit en moltíssims tractats internacionals –consellera, no l'he saludat, bona tarda.

Per tant, nosaltres partim de la premissa que s'han de preservar aquests drets sexuals i reproductius. I no només els hem de preservar, sinó que en l'actual context d'ofensiva global contra l'avortament i contra tots els nostres drets sexuals i reproductius per part d'una ultradreta que no només és masclista, misògina, LGTBI-fòbica, sinó també racista i xenòfoba, davant d'aquesta ofensiva, naltros hem de respondre amb més feminisme, i a aquells bastions que tenim, com és el cas del Principat, el que hem de fer és encara anar molt més enllà.

I per això els hi plantegem aquesta moció, tots aquests punts, catorze punts –són molts, ho sabem–, i d'això anava l'anterior interpellació; va d'esdevenir referents en la garantia de drets sexuals i reproductius. I nosaltres partim de la premissa que això ho hem de fer desplegant al màxim les competències que tenim, tant en matèria de salut com en matèria d'educació, però també en altres àmbits, com poden ser els drets socials per tal de tallar l'aixeta ja a aquests recursos que estan derivant a entitats fonamentalistes com és Provida, desplegant, per tant, totes aquestes competències i millorant tot el que és l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs, millorant tot el que és l'educació sexual i afectiva, millorant tot el que és l'accés a una atenció sanitària en clau de salut sexual i reproductiva –tot això ho tenen aquí, no ho reproduïrem perquè tampoc no tinc temps de fer-ho– i anant més enllà.

Portem tota la legislatura, i especialment les darreres setmanes, reclamant la necessitat de recuperar la iniciativa legislativa per garantir drets. Nosaltres entenem la independència com això, com una eina de revolució social i com una eina per garantir drets. I pensem que no podem esperar a ser independents per garantir aquests drets, sinó que els hem de garantir ja. I això requereix, com deia, desplegar al màxim les competències i anar un pas més enllà –ahir ho recordava la companya Vinyets en la seva interpellació, en la nostra interpellació.

I naltros això també ho apliquem en l'àmbit dels drets sexuals i reproductius quan els hi llancem la proposta de desplegar, de redactar i aprovar una llei catalana de l'avortament, una llei catalana que sigui capaç d'anar més enllà de la que hi ha ara mateix a l'Estat espanyol, que, malgrat els avenços, continua mantenint aquests terminis, continua mantenint la penalització en tant que l'avortament continua al Codi penal. I, per tant, nosaltres entenem que això va totalment en contra del dret a la reproducció i a la maternitat lliurement decidida. Si posem terminis, no estem respectant la maternitat lliurement decidida. Però és que, a més a més, ho defensen l'evidència i l'OMS. Des del 2012, ha estat ratificat a les darreres guies de l'avortament del 2022, i les limitacions quant a l'edat gestacional precisament estan relacionades amb l'augment de les taxes de mortalitat materna i mals resultats sanitaris.

I, a més a més, defensem la necessitat de despenalitzar l'avortament i d'acabar amb els terminis, perquè existeixen exemples d'èxit des de fa més de trenta anys, com és el cas del Canadà. La legislació canadenc contempla l'avortament com un dret i no planteja terminis temporals per accedir-hi, i demostra que l'accés d'aquesta manera a la interrupció voluntària de l'embaràs es pot regular de manera segura i efectiva com un component normal del que és l'atenció mèdica habitual. I aquest marc canadenc ens demostra, precisament, que legislar sense terminis temporals no implica majors taxes d'avortament i, a més a més, l'edat gestacional mitjana en el moment de l'avortament disminueix a mesura que augmenta l'accés al servei.

Per tant, naltros els emplacem avui a votar a favor de tots aquests punts que contemplen implementar al màxim les competències que tenim i a anar més enllà i aprovar aquesta llei o comprometre'ns a aprovar aquesta llei catalana de l'avortament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, com deia ara la companya Estrada, aquesta moció que parla de drets sexuals i reproductius és molt àmplia. A mi m'agradaria destacar-ne quatre punts concrets. I començaré ampliant una miqueta més aquesta llei catalana «a la canadenc», que deia la diputada de la CUP, perquè, en realitat, del que estem parlant és d'una llei pròpia, explorant aquest sostre auto-

nòmic. Jo crec que si ens preguntem com volem que sigui, com ha de ser una llei catalana de despenalització total de l'avortament, del que estem parlant és de dret a la informació, estem parlant d'una llei sense biaixos, estem parlant d'una informació precisa, una informació completa, una informació que ajudi a prendre decisions contemplant totes les opcions possibles, amb una autonomia total.

Estem parlant també d'eliminar els requisits de, com diu el punt, «condicionants i terminis que no respecten el dret al propi cos» i, en definitiva, estem parlant de lliure elecció. Parlem d'eliminar obstacles, com l'edat mínima o la inequitat per accedir als serveis públics. I, en realitat, del que parlem també és d'un front, d'un front democràtic, d'un front que té la seva expressió política en l'independentisme i, per tant, que els drets no ens estan esperant, que no venen sols, que els hem d'anar a conquerir, que els hem d'anar consolidant i, per tant, que la llei catalana per la despenalització total de l'avortament no ens caurà del cel i, per tant, l'hem de fer. I nosaltres votarem a favor d'aquest punt per poder-la fer.

El segon punt que volia tractar és l'objecció de consciència, que és un dels temes també que crec que és important, perquè un dels grans reptes mundials és l'objecció de consciència. Fins i tot en països que no són tan restrictius amb la criminalització i la penalització de l'avortament tenim un problema amb l'objecció de consciència. I el que cal, en primer lloc, és claredat. I com s'ha de regular l'objecció? Doncs, en primer lloc, sens falta, amb dades. Sabem que l'objecció com a dret ha de ser garantit –aquí no hi ha el dilema–, però en nom de l'objecció no es poden vulnerar altres drets fonamentals –que estàvem parlant ara de drets humans. Per tant, i en aquest sentit, votem a favor també del punt que demana un mapa de centres que practiquen IVEs per tenir evidència per poder fer aquesta incidència. I, en segon lloc, també votarem a favor d'un registre individual de metges que siguin objectors a Catalunya, com, per altra banda, reclama la legislació vigent, que no ens estem inventant re.

La resta de punts van una mica en la línia. Farem un vot afirmatiu a la majoria, amb dues excepcions que no són ideològiques, que són unes qüestions més tècniques que una altra cosa. Però parlem de prevenció, educació integral en sexualitats, que és el darrer punt. Seguim parlant de garantir drets, i la gran garantia de drets sexuals i reproductius passa per l'educació integral en sexualitats, no com un bolet, no com un taller, no com una nota al marge en l'educació obligatòria. En aquest sentit, es volia anar un pas més enllà del Coeduca't. I, per tant, hem fet una esmena en aquest sentit, perquè parlem de prevenció: prevenció de la violència sexual, de la discriminació; prevenció de la vulneració de drets fonamentals; prevenció de la violència obstètrica, i prevenció de l'estigma. Parlem del dret de drets, que és tenir la informació per tenir ben clars quins són els nostres drets i, per tant, millorar la salut, la seguretat, l'autonomia, la llibertat de decisió i la igualtat.

El segon punt d'aquesta moció vol expressar la solidaritat de la cambra amb les nostres companyes d'Andorra. (*La diputada ensenya el mocador que porta lligat al canell.*) Porto un mocador de Stop Violències Andorra. (*Aplaudiments.*) Aquí ben a la vora, l'avortament està criminalitzat i perseguit. I voldria ampliar aquesta solidaritat amb totes les nostres companyes arreu del món. Permeteu-me també que fa algunes setmanes vaig ser a El Salvador –vull posar noms: el *caso* Manuela, el *caso* Beatriz–, que com a membre de l'intergrup d'aquesta cambra vaig tenir l'oportunitat de fer un viatge d'estudi a Panamà i a El Salvador per poder parlar amb les nostres companyes salvadorenques que s'hi estan deixant la vida per defensar-nos a totes.

Per tant, davant de l'ofensiva antigènere dels grups fonamentalistes finançats i representats també en aquesta cambra, tota la solidaritat i tota la voluntat de passar a l'acció. Per les nostres companyes a Andorra o per les nostres companyes a l'Amèrica Llatina i al Carib o per les nostres companyes a Polònia, per les nostres companyes arreu del món i també a casa nostra, les defensores que ens defensen i que també són perseguides; per totes elles, avui el nostre vot contundent.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. El 2024 farà trenta anys de la declaració del Caire, la Conferència Internacional sobre Poblament i Desenvolupament de les Nacions Unides, que reconeixia per primera vegada els drets sexuals i reproductius com a drets humans, com un dret individual i, per tant, un dret humà. Era un gran avenç i, en una situació mundial on la geopolítica tenia com a gran novetat que s'acabava el món dividit en dos blocs i hi havia una certa estabilitat econòmica que feia preveure un augment de la població mundial, era absolutament necessari que es fes una aproximació al poblament, al desenvolupament i a la població no només des dels números, sinó des de la dignitat i els drets humans.

Trenta anys després i cada quinze anys, la comunitat internacional es reuneix per analitzar la situació de la declaració del Caire. I és per aquest motiu que la setmana passada el Parlament de Catalunya va ser present a les Nacions Unides, a la seu de Ginebra. Jo mateixa, com a representant de l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius, vaig participar en les reunions regionals per actualitzar la declaració del Caire, on en matèria de drets sexuals i reproductius ens vam centrar, vam centrar la feina en dues realitats: per una banda, el retrocés dels drets sexuals i reproductius per l'amenaça dels moviments antigènere i antidrets, i, per una altra banda, i molt preocupant, el creixent conservadorisme i les visions violentes i restrictives dels drets per part dels joves.

És per aquest motiu que necessitem que, més que mai, aquesta moció que avui ens presenta la CUP..., a la que donarem absolutament suport perquè ja el títol resumeix la necessitat –«moció sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius». Estan garantits els drets sexuals i reproductius trenta anys després del seu reconeixement? Doncs la resposta és que no. I és ben cert que els drets costen molt de guanyar i és molt fàcil perdre'ls. Però, a més, si parlem dels drets sexuals i reproductius, aquests drets d'aquesta minoria planetària que se'n diu «dona», no és que només no es garanteixin, sinó que retrocedeixen i es perden, i s'estan perdent. Per això centro la meva intervenció d'avui sobretot en la primera part de la moció, amb els seus tres punts, tot i que, com ja he dit, donarem absolut suport a tota la moció.

Focalitzo en els tres punts primers, que es centren en el Parlament de Catalunya i en la feina que podem i hem de fer des del Parlament per garantir els drets i per impedir el seu retrocés. Sempre hem estat molt orgulloses, des del moviment feminista català, de ser una societat avançada i que ha estat capaç d'avançar-se amb lleis molt més progressistes i protectores dels drets de les dones a Catalunya que no pas a altres punts d'Europa. Els Països Catalans han de lluitar per seguir sent aquest referent en defensa dels drets humans, dels drets de les dones.

És per aquest motiu que no podem retrocedir davant l'amenaça dels moviments antigènere, que, organitzats des de l'extremisme religiós, des de l'extremisme religiós de l'extrema dreta, des del moviment per tota Europa, persegueixen les dones, amenacen les defensores de drets i coaccionen governs i legisladors.

Aquests dies a Ginebra vam assistir a la presentació de l'informe *Restoring the Natural Order* (l'oradora el mostra) –aquest informe d'aquí; si el volen, en tinc exemplars–, que vol dir «restaurant l'ordre natural», que explica com els moviments fonamentalistes antigènere i antidrets s'organitzen al voltant de fundacions molt catalanes i es financen a través d'empreses *españolas y mucho españolas* per acabar amb els nostres drets.

Però per buscar extremismisme religiosos no cal anar a Polònia, no cal anar gaire lluny de casa. I és per això que donem total i absolut suport a les companyes represaliades per defensar drets sexuals i reproductius a Andorra. Andorra, el país

dels Pirineus i la mantega, on no només s'hi amaguen youtubers i *influencers* evasors d'impostos, sinó que també s'hi amaguen els drets de les dones, on l'avortament està penalitzat i perseguit perquè un dels seus caps d'estat és un bisbe que defensa un model anacrònic d'estat nació i unes idees ultraconservadores que ni el mateix papa de Roma defensa avui en dia.

Davant aquesta ofensiva organitzada i propera contra els nostres drets, és absolutament necessari tornar a prendre la iniciativa com a moviment feminista, català i d'avantguarda i presentar al Parlament una proposició de llei de despenalització de l'avortament que acabi amb els terminis i els condicionants que són aliens a la voluntat de la dona.

I, mentre treballem en aquesta proposició de llei que esperem poder presentar a l'inici de l'any que ve, ho farem seguint treballant, combatent l'ofensiva antidrets. I ho farem com sempre (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ara ja acabo, presidenta– amb la jornada que l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius celebrarà el proper dilluns 30 d'octubre al Parlament, que es titula «Què fem per aturar l'onada reaccionària contra els drets sexuals i reproductius?». I espero que tots els diputats i els que falten hi siguin presents. Hi són tots convidats.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, conseller, diputades, diputats. La moció que avui ens presenta la CUP sobre drets sexuals i reproductius ens sembla correcta. El Grup Socialistes, doncs, votarem a favor de la majoria de punts.

Troblem que està bé que demanin que els Països Catalans esdevinguin referents en aquests drets, tot i que volem recordar que aquest on som ara és el Parlament català i, per tant, no té jurisdicció fora de Catalunya. També ens agradaria dir-los que, posats a ser referents, ens agradaria més ser referents en Salut amb majúscules: dret a l'accessibilitat i a no tenir unes llistes d'espera que empitjoren dia a dia la salut i la qualitat de vida de les persones.

També estem d'acord, d'altra banda –ja s'ha votat diverses vegades en aquest Parlament–, que es garanteixi en tot el territori poder triar entre la interrupció voluntària de l'embaràs farmacològica o la instrumental. Ara bé, aquesta tria, que ha de correspondre a la dona, no es pot fer sense una escrupolosa informació, perquè la instrumental, la interrupció voluntària instrumental, es fa sota supervisió mèdica, mentre que la farmacològica es fa a casa, sense supervisió. I, per tant, cal que les dones tinguin molt clares les circumstàncies davant de les quals es poden trobar perquè després no se sentin sobrepassades per aquestes circumstàncies.

Volem remarcar que nosaltres estem a favor de tenir avaluacions de qualsevol qüestió en salut, sigui aquesta de la interrupció voluntària de l'embaràs farmacològica o qualsevol altra, sempre que estigui basada en l'evidència científica. També estem d'acord a desplegar un programa que doni suport a les noies embarassades i que vetlli per la higiene dels lactants vulnerables.

Alguns punts de la moció ens semblen una mica redundants amb la Llei orgànica 1/2023; per exemple, el registre individual de tots els metges –suposem que les metgesses també– que siguin objectors de consciència, que ja ho indica com a obligació la pròpia llei.

Només votarem en contra del punt 3, perquè es refereix a una competència de l'Estat. I, de fet, si vostès volen introduir modificacions a la Llei orgànica 1/2023, només cal que presentin una iniciativa en aquest Parlament.

Pel que fa al punt 10, ens abstindrem. Cal tenir en compte que estem parlant de centres públics i, per tant, les obligacions estan molt clares, però també cal ser respectuosos amb l'objecció de consciència i no criminalitzar cap centre, perquè correm el risc de perjudicar, una vegada més, les dones, de desprotegir-les. És a dir, ens cal saber-ho, però no cal publicar-ho.

Per últim, pel que fa al punt 14, ens abstindrem també. Estem totalment d'acord amb vostès en el fet que es necessita coeducació en tots els nivells educatius. Però l'enunciat inicial, que diu que hem d'anar més enllà del programa Coeduca't, no el compartim. No el compartim perquè nosaltres creiem que el programa Coeduca't s'ha de revisar i s'ha de reformar. Si volem de debò fomentar la igualtat entre homes i dones i entre nenes i nens, necessitem un programa on es mirin de superar els estereotips de gènere, és a dir, on les criatures aprenguin que poden desenvolupar la seva personalitat, els rols del que volen ser, com volen anar vestides, com volen moure's, tot això al marge de formes estereotipades, que sempre s'han consagrat per a homes o per a dones. Si un nen vol jugar a nines està en el seu dret, i si una nena vol jugar a futbol està en el seu dret.

Necessitem un programa on els referents no siguin sempre els homes i els fets protagonitzats per homes. Necessitem dones referents a les aules i en els llibres de text perquè les nenes puguin fer-se representacions mentals de futur tan lliures com se les fan els nens. Necessitem un programa on la mirada no sigui androcèntrica i deixi de banda la meitat de la població –les dones. Necessitem una mirada plural. Si, a més, volen que el programa parli de diversitat, endavant, sempre que no esborri l'objectiu primordial: aquesta igualtat entre homes i dones.

I tots els punts que venen a continuació d'aquest enunciat fan referència al programa d'educació afectivosexual, i nosaltres compartim molts d'aquests punts. Per exemple, una construcció de relacions afectivosexuals saludables o informació sobre el propi cos. Però d'altres no els compartim. Per exemple, vostès parlen de la construcció del plaer com un element fonamental, quan el cert és que el plaer no cal ni construir-lo, ni ensenyar-lo, ni potenciar-lo. El cervell humà –el cervell humà– té uns centres neuronals que estan preparats per sentir i experimentar desig i plaer, sempre que reben uns determinats estímuls, de manera que qualsevol persona està preparada per sentir aquest plaer. I l'únic és si té els centres del plaer embotats, que això pot passar en el cas de les addiccions, que se saturin. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) En canvi, el que sí que cal fomentar –vaig acabant, presidenta– és el respecte. La qüestió que ens separa de vostès no és el què, sinó el com.

Vull afegir que el diputat d'Units per Avançar farà un vot diferenciat.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Esta moción trata de aborto, no de IVE, de AVE, de EVE; de aborto. Y el aborto es acabar con la vida de un ser humano, se mire por donde se mire, sea quirúrgico o farmacológico. Y es una desgracia tanto para la vida con la que se acaba como para la vida de la madre.

En VOX nunca hemos entrado en su juego de frivolarizar con el primero de todos los derechos, que es el derecho a la vida, como se pretende en esta moción, y no lo haremos ahora. No es mi intención hacer una intervención técnica, dando datos escalofriantes sobre la cantidad de abortos que se practican en Cataluña, ni justificarles, una vez más, por qué el aborto es el mayor atentado contra la libertad de las

personas, frente a las mentiras que ustedes venden envueltas en publicidad institucional.

Pero sí hay un par de cosas en las que me gustaría que reparasen, cosas que se han dicho y cosas que no se han dicho. Lo primero es que no puedo guardar silencio ante el alegato de la interpelación de la diputada de la CUP, atacando y persiguiendo la objeción de conciencia de los profesionales. Es mi deber aclararle, con el fin de que entienda o al menos respete esta posición, que hablamos de una vida humana, que los médicos estudiamos para mejorar la calidad de vida de las personas y no para acabar con ella.

Verán, antes de anestesiólogo me dedicaba a la cirugía vascular. Esta especialidad, entre otras cosas, se ocupa de los problemas que acarrea la mala circulación de la sangre y que, por desgracia, en algunos casos acaba en amputación. Muchas veces, el dolor que sufren estas personas, generalmente en extremidades inferiores, es insoportable. En más de una ocasión, algún paciente, ante la imposibilidad de controlar el dolor, me ha pedido deshacerse de la pierna. Como cirujano vascular, era muy consciente de los problemas físicos y psicológicos que acompañan a una amputación. Pero lo peor es que esto no solucionaba el problema. Tras la amputación, muchísimos pacientes hacen una cosa que se llama «miembro fantasma». La pierna que no tienen les continúa doliendo, incluso más que cuando la tenían. Y el dolor es muchísimo más difícil de controlar. Mi trabajo como cirujano vascular era salvar piernas, en concreto, esa pierna que estaba mal. Y, si no podía controlar todo el dolor, mi trabajo era acompañar al paciente.

Guardando las distancias, porque un embarazo se trata de una vida humana, que no es propiedad de nadie, en el aborto se da una paradoja similar. Los médicos conocemos los problemas físicos, pero también los psicológicos que acarrea acabar con la vida de tu hijo, y sabemos que eliminar al bebé no elimina el problema y que a la mayoría de las madres les seguirá doliendo su hijo, aunque ya no esté ahí.

Así que mi trabajo como médico ante una mujer embarazada que lo ve como un problema, que se siente agobiada, es acompañarla, consolarla y ayudarla para evitar que no tome una decisión que la arrastre a un dolor que le va a durar toda la vida.

Y esto es lo que no se ha dicho. Ninguno de ustedes ha bajado aquí a este atril y ha hablado de ayudar y de acompañar a las mujeres. Ninguno de ustedes ha bajado a este atril y ha hablado de proteger y ofrecer alternativas a las mujeres para evitar que pasen por la desgracia que supone un aborto. Se han olvidado de apoyar a esas mujeres embarazadas que se sienten solas o que son demasiado jóvenes, o que tienen trabajos que consideran inestables.

¿Quiénes son los que atacan las libertades? ¿Quiénes son? Desde luego, no es VOX, que es el único grupo que ofrece alternativas. Los que atacan la libertad de la mujer son ustedes, los que ante un problema *obligan* a un camino, solo un camino, que es el aborto. Si no dan posibilidades de elección, no hay libertad, y eso es lo que ofrecen: ausencia de libertad o, lo que es lo mismo, la dictadura de la muerte.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades... Jo vull començar explicant què volen dir les sigles IVE, que és interrupció voluntària de l'embaràs –interrupció voluntària de l'embaràs. Per tant, no s'obliga a ningú; és voluntària.

Jo no sé si existeix la interrupció voluntària d'una..., l'amputació voluntària d'un membre. Jo no ho he sentit mai. O sigui, la comparació entre el fet de decidir, una dona, voluntàriament, interrompre el seu embaràs i el d'una persona que, malauradament, per motius de salut, es veu abocada a l'amputació d'un membre és que ja su-

pera totes les... O sigui, és que hauríem de fer un rànquing de les barbaritats que pot arribar a dir VOX al Parlament i puntuar tots. Potser hauríem de fer un Kahoot! entre tots plegats. És que sempre resulta molt difícil parlar després de VOX de segons quins temes, llavors, em m'hauran de perdonar, però acaba una...

L'objecció de consciència. L'objecció de consciència evidentment que és un dret de tot el personal sanitari que el requereixi, però ara mateix, segons la llei, també és un deure informar d'aquesta objecció de consciència. I això és una de les coses que reclama aquesta moció, que agraim al Grup de la CUP que hagi presentat, i que efectivament està recollida a la llei. Si està recollida... No és redundant perquè és que no s'ha fet, és a dir, no està fet; per tant, redundant no és. En tot cas, seria que fem ja el pas de que, a més d'aprovar lleis, les despleguem i posem els mecanismes que necessitem.

Quan parlem amb molts dels professionals sanitaris, ens diuen que moltes vegades l'objecció de consciència està darrere també del desconeixement i de la desinformació del propi personal sanitari, perquè jo no sé a quantes especialitats mèdiques es parla de la interrupció voluntària de l'embaràs, pros i contres dels diferents mètodes d'intervenció. Una de les coses que ens expliquen és que no hi ha, no existeix aquesta formació, no existeix aquest coneixement. Per tant, pot passar també que molta d'aquesta objecció de consciència en realitat estigui provocada per un desconeixement i per una prudència. Potser si formem millor i més el personal sanitari en perspectiva feminista i en drets sexuals i reproductius, ens trobarem —oh, sorpresa— que hi han menys objectors de consciència en el personal sanitari del que sembla.

I, a banda, l'objecció de consciència individual és un dret; la institucional no. I una de les coses que demana la moció és que hi hagi un registre de quants centres quants anys fa que no en fan cap, perquè que hi hagi una coincidència de que absolutament tot el personal d'aquest centre de salut és objector de consciència..., si en tinguéssim un registre, ho podríem comprovar. I, a més a més, podríem veure si el que hi ha darrere és una objecció de consciència institucional, que això sí que és illegal.

Parlem de l'ofensiva de la ultradreta. I l'ofensiva de la ultradreta està arribant a les portes de les clíniques d'interrupció voluntària de l'embaràs. I hem vist com assetgen les persones, les dones, que van allà a fer-se la seva interrupció voluntària de l'embaràs i les sotmeten a una pressió que això sí que segurament té un impacte psicològic en elles, més enllà de la decisió que hagin pres sobre el seu propi cos.

Però és que una de les maneres amb què podríem combatre això és si garantim que aquestes interrupcions es fan en els hospitals públics, dintre d'on es fan totes les altres intervencions quirúrgiques. Perquè llavors una dona entrarà a l'Hospital Clínic i ningú no sabrà on va, a on s'adreça, o entrarà a la Vall d'Hebron i ningú no sabrà on s'adreça, o entrarà al Trueta i ningú no sabrà on s'adreça. Ara el que passa és que, com que està externalitzada gran part de les interrupcions quirúrgiques de l'embaràs en clíniques privades que estan molt identificades per la ultradreta, és molt més fàcil convertir-les en blanc.

Per tant, garantim que, des de tots els centres sanitaris públics, s'ofereix la interrupció voluntària quirúrgica de l'embaràs; també la farmacològica, perquè a nosaltres ens preocupa una mica el que s'ha comentat. El Govern està apostant claríssimament per promoure el farmacològic per sobre del quirúrgic. I el farmacològic no és només que sigui més barat i t'ho fas a casa i ja està. Necessita aquest acompanyament, perquè hi ha un procés per fer aquesta interrupció voluntària de l'embaràs. Un procés psicològic i mèdic, que s'ha d'acompanyar. No és només «et dono unes pastilles i ves-te'n a casa».

I ja en concret sobre la llei que proposa la moció i que sabem que té el suport dels grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya, nosaltres estem molt d'acord amb el concepte de la despenalització i acabar amb els terminis. El que ja no ens agrada tant és aquesta idea d'«anem fent lleis sense desplegar les que tenim i sense posar els recursos que tenim per fer veure, cara enfora, que som molt avançats a Ca-

talunya». Perquè ser avançats a Catalunya és posar els recursos per desplegar les lleis que també tenim. I la conselleria ja ha anunciat una llei trans que no ha arribat, ja ha anunciat una llei d'immigració que no ha arribat, i és una conselleria que claríssimament està demostrant que no té la capacitat de fer tot el que diu que ha de fer.

Llavors, potser que se centrin en el que han de fer. I, si volen fer una llei que s'adreci al Codi penal, tenim un mecanisme, que és la iniciativa legislativa autonòmica al Congrés, que l'estem fent servir per la investigació de la pederàstia a l'Església, que la mateixa CUP ha fet servir per declarar l'ecocidi dintre del Codi penal i que podríem fer servir per la despenalització de l'avortament. Fem servir eines que ens serveixen a nosaltres, però també a la ciutadania i sense generar confusió.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Buenas tardes. Lo primero que quiero hacer es anunciar que mi grupo parlamentario va a votar a favor de gran parte de los puntos de esta moción. Esta intervención no va a ser una moción al uso. Como mujer, quiero agradecer el contenido de la moción y el planteamiento de la mayor parte de sus puntos, porque realmente se percibe que la han redactado buscando el consenso.

Espero que reciban este agradecimiento de buen grado, porque estoy siendo francamente sincera, y más en un escenario político en el que parece que si tienes algún punto en común con tu adversario político, pues, eres sumamente penalizado. Lo digo porque en este arranque de sinceridad no puedo obviar que ustedes son la CUP, yo soy de Ciutadans, y deberíamos estar en desacuerdo en todo. Y yo creo que es bueno a veces hacer pedagogía de que..., explicar que en política hasta con la opción ideológica más alejada puedes llegar a tener algún punto en común. Y son esos puntos los que hay que potenciar para que todo lo que se decida aquí tenga un efecto positivo en la ciudadanía, que son los que nos pagan el sueldo, ¿no?

Pero, como decía, que, como son ustedes de la CUP y yo soy de Ciutadans, difícilmente podíamos estar de acuerdo en todo. Y, además, que está bien no coincidir de vez en cuando porque, si no, esto sería muy aburrido. Así que me voy a centrar en dos puntos de la moción que han captado especialmente mi atención, y eso que en uno coincidimos.

Los puntos que nos han llamado especialmente la atención, por lo llamativos, serían, primero, el punto 1, en el que expresan... Y lo voy a leer literalmente porque incluye una palabra preciosa, para que luego digan que los de Ciutadans no *gaudim de la llengua catalana*, y no lo digo con pitorreo, porque la palabra «*conjumina*» me parece maravillosa. Voy a ello. Expresan ustedes la «*voluntat de conjuminar totes les accions polítiques necessàries per tal que els Països Catalans esdevinguin referents en garantia de drets sexuals i reproductius*». Bien, sabiendo lo que entienden ustedes por «Països Catalans», me resulta muy interesante que la CUP quiera aunar las políticas necesarias con los gobiernos autonómicos de la Comunidad Valenciana y de les Illes Balears, gobernados actualmente por el PP y VOX. Y me sorprende que la CUP quiera *conjuminar*, aunar, ponerse de acuerdo con VOX en temas de derechos sexuales y reproductivos.

Yo reconozco que a mí o a mi grupo parlamentario nos costaría mucho *conjuminar* con VOX en estos temas, porque nosotros estamos realmente a favor de la libertad de las mujeres, especialmente en lo relativo a tomar decisiones sobre su propio cuerpo. Pero si la CUP se ve capaz de aunar, de *conjuminar* con ellos, adelante, porque esa sí que sería una *taula de diàleg* que yo pagaría por ver.

Y el siguiente punto que me ha llamado la atención es el número 12, en el que proponen que ninguna entidad fundamentalista que ataca derechos humanos, como

son los derechos sexuales y reproductivos, pueda beneficiarse de dinero público. Totalmente a favor, votaremos a favor con las dos manos si hace falta, a favor de que ni un solo euro público termine en manos de aquellos que niegan los derechos de las mujeres, ya sean fundamentalistas en contra del aborto o fundamentalistas como la organización terrorista de Hamás o quienes les apoyan, en cuyo modelo de sociedad no caben las mujeres libres.

Así que, si se aprueba este punto, mi grupo parlamentario velará porque se cumpla la literalidad de lo que estamos votando, porque nosotros no tenemos una doble vara de medir. Nosotros defendemos los derechos de las mujeres en Cataluña o los de las mujeres que organizaciones terroristas como Hamás usan como escudos humanos o rehenes en Oriente Medio, y de las mujeres en cuyos países no pueden ni pasear tranquilas.

Ciudadans es un partido que defiende a las mujeres libres sin adversativas, que está en contra de los que las acosan en las clínicas de aborto y en contra de los que les niegan prácticamente la existencia. Así que, si este era el verdadero sentido de este punto de la moción, bienvenida sea la CUP. La defensa de la libertad de las mujeres en todo el mundo, la votaremos a favor con mucho gusto, sea ese el sentido, ¿no?, porque votamos la literalidad.

Y quiero aprovechar para reivindicar el espacio político que representa Ciudadanos, que es el liberalismo, ¿no?, o el liberalismo progresista. Porque el papel de los liberales en Europa es una garantía de los derechos sexuales y reproductivos de las mujeres, y el ejemplo más reciente es el de Polonia, donde los liberales han parado a los ultraconservadores, como pasó anteriormente en Alemania o en Holanda, porque el extremismo no se puede parar desde el extremismo, sino desde posiciones centradas y liberales.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, VOX afirma que li preocupa la vida, però, en canvi, no li preocupa la vida de les quaranta mil dones que moren a causa d'avortaments clandestins o que es produeixen en condicions no segures. (*Alguns aplaudiments.*)

Al PSC: vostès ens diuen que modifiquem la llei espanyola. No, és que no volem modificar la llei espanyola. En tot cas, si volen, la modifiquen vostès, però és que en realitat el problema és que ni volen que es modifiqui aquesta llei espanyola, perquè ja els hi està bé tal com està, ni tampoc volen que naltros actuem amb sobirania. Aquest és el tema. Naltros volem una llei catalana de despenalització i volem actuar amb sobirania per tenir-la.

I, ja centrant-me en les esmenes, hem acceptat transaccionar esmenes amb Esquerra Republicana i amb Junts per Catalunya, perquè, bàsicament, estàvem parlant dels terminis, a banda de la qüestió importantíssima de posar el focus en el Parlament. Estem totalment d'acord amb posar el focus en el Parlament i que siguem naltros qui portem la iniciativa d'aquesta proposició de llei, però amb els terminis, doncs, ens hem posat d'acord perquè ens semblaven raonables i perquè, sobretot, es manté el fons d'aquesta moció, que és garantir l'accés a la interrupció voluntària de l'embaràs de forma equitativa arreu del territori i abordar els greuges que encara s'estan produint, abordar la problemàtica de l'objecció de consciència per tal de detectar i depurar responsabilitats en cas que detectem objeccions de consciència institucionals, per tant, que les estan desplegant des dels propis patronats. I, a més a més, demanem que es desplegui aquesta formació a què obliga la llei per tal de veure què hi ha darrere de totes aquestes objeccions de consciència.

El tema de les subvencions a Provida. Pensem que ja això s'ha d'acabar amb aquesta història. I el desplegament d'una educació sexual i afectiva també pensem que és imprescindible. Les esmenes, per tant, no alteraven en absolut el fons.

Naltros estem contents de veure que hi ha aquest consens amplíssim al voltant de la garantia i defensa dels drets sexuals i reproductius. I, per tant, avui és un dia important per a l'agenda feminista i per a l'agenda sobiranista, però encara ho serà més quan vegem que es despleguen, que s'implementen els acords que molt probablement avui s'aprovaran.

I acabo, presidenta. Nosaltres volem que els Països Catalans siguin referents en la garantia dels drets sexuals i reproductius, i això significa que aquí comencem a ser punta de llança.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca

302-00340/13

I passem ara al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Antoni Castellà Clavé.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades... Tots sabem en aquest Parlament que, quan estem discutint mocions, hi han dos tipus de mocions i una condició. Hi han mocions que serveixen per fiscalitzar i contradir el Govern o bé per impulsar-lo; hi han mocions que, a la vegada d'això, serveixen per tractar temes conjunturals i/o urgents o temes estratègics i de model de país, i la condició, evidentment, és si prosperen i amb quina força i amb quin consens en aquest Parlament.

Avui, des del nostre Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, els presento una moció sobre política de recerca que és d'impuls del Govern, clarament, que aborda un tema per nosaltres principal i estratègic de model de país, i que, gràcies a les aportacions del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del Grup Parlamentari del Partit Socialistes, tindrem una majoria robusta, així mateix com la receptivitat del Govern en un tema que no pot ser d'una altra manera perquè és de país.

Catalunya vostès saben que és el pol de coneixement més important del sud d'Europa, i això és gràcies, bàsicament, a tenir un sistema molt robust d'universitats i de centres de recerca. Però és un model propi i singular.

Aquest fet, per nosaltres, és la condició necessària per incorporar Catalunya plenament a la quarta revolució industrial, i així assolir un model competitiu basat en el valor afegit. I això, per què? Perquè és la garantia, al final, de tenir una societat del benestar justa i sostenible.

Assolir aquesta fita en els propers anys és una prioritat absoluta per al nostre grup parlamentari, i per fer-ho possible és necessari que preservem aquest model singular, aquest model propi. No és amb allò de «no som ni millors ni pitjors, diferents». No, en aquest cas sí, som millors, i cal preservar-ho.

Què acordem avui aquí? Primer, i molt important –assignatura pendent compartida per la majoria d'aquest Parlament i que es va consagrar amb la llei de la ciència–, preservar el model de centres de recerca. I la llei de la ciència l'aprovem.

I, malgrat tot, la maquinària administrativa masses vegades pretén interpretar la voluntat del legislador des d'un punt de vista d'homogeneïtat i conservadorisme.

Avui, el legislador –avui–, aquí, amb aportació de tots els grups, defineix clarament la voluntat del propi legislador. I, de fet, això es resumeix en els principis d'autonomia, singularitat, excepció i prevalença de la llei de la ciència.

El segon –és evident– és el talent. I, per tant, reforcem la iniciativa, que ja deu portar uns quinze anys del model Serra Húnter, amb l'objectiu de la contractació de personal docent i investigador qualificat i fortament internacionalitzat. Això diferencia també el nostre model.

La tercera és eliminar, demanar que l'Estat d'una vegada..., o almenys que no ens apliqui a Catalunya aquella –perdonin l'expressió– bestiesa de la taxa de *reposición*. Al PDI n'hi diuen *efectivos*. Això va en contra del model català, i probablement és fruit d'un model conservador, rígid, endogàmic; no va amb el nostre model d'èxit.

El quart punt és garantir les necessàries infraestructures en universitats i recerca. Dic en universitats..., i aquí agraïm l'aportació del Partit Socialista. Era una moció sobre infraestructures en recerca, però sí, sí, li reconec, a la diputada Alícia Romero, que és pertinent que parlem de les infraestructures del PIU i, a més, marcar un compromís pressupostari que estic convençut –i així em consta– que el conseller i el Govern acceptaran, perquè és del tot raonable.

I el cinquè i sisè punt. Aquest és el gran repte. Hem estat durant vint-i-tres anys construint un model de recerca amb un èxit en referència arreu d'Europa. Hem posat diners per generar coneixement. El coneixement ens ha de generar prosperitat. I aquest és el repte de la transferència. El nostre grup va portar una prova pilot. Acceptem l'esmena també del Partit Socialista, que, de fet, és el repte de l'obligatorietat per part del Govern de presentar el pla estratègic de la innovació i la transferència de tot el sistema. Però crec que és compatible –i ho hem fet en moltes coses, des d'indústria del coneixement a doctorats industrials– que això sigui paral·lel amb començar proves pilot que definitivament ens facin aquest salt, perquè tenim les condicions de poder-nos incorporar a la quarta revolució industrial.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, *señores diputados*, molt bona tarda. Aquesta moció de Junts presenta dues premisses falses. La primera: «Tots els governs de la Generalitat han tingut com a prioritat la recerca, el desenvolupament i la innovació.» I segona: «Catalunya és el pol de coneixement més important del sud d'Europa; cal consolidar-lo.» Parlem-ne.

Bé, si bé és cert que la recerca a Catalunya ha assolit uns alts nivells de competència, un bon nivell, no és així, no passa el mateix amb la innovació, que és molt mediocre. Catalunya inverteix un 1,6 per cent del PIB en innovació. La mitjana europea és un 2,2 per cent. I Catalunya ocupa el vuitanta-un lloc, vuitanta-una posició, en el rànquing de regions europees en la innovació.

Junts, en un arravatament de supremacisme típic del nacionalisme, diu que Catalunya és el pol de coneixement del sud d'Europa. Senyor Castellà, si us plau, deixi de fer volar coloms i exigeixi al Govern de la Generalitat que inverteixi un tres per cent en innovació, que és el que sí que fan veritablement els països que són líders en innovació a Europa. I això penso que vostè ho sap. Bé, aquesta ha estat la nostra esmena, que ha estat rebutjada per vostès. M'estranya bastant perquè els senyors de Junts tenen molta traça en això de que oloren sempre el tres per cent. Però, bé, què hi farem.

Junts no aborda el principal problema que impedeix el nostre avanç, el nostre progrés econòmic i social, que és la falta d'una excel·lència en innovació. Excepte en el punt cinquè, els altres punts tracten quasi exclusivament de la recerca. I, a més, una recerca que està focalitzada, està centrada en els centres Cerca, obviament pràcticament la universitat. Desconeixen vostès la importància, la potència que tenen els grups de recerca de la universitat? Els grups de recerca de la universitat tenen un alt nivell d'especialització, tenen una solvència excel·lent, tenen una versatilitat insuperable, es poden unir entre ells per tal de ser més competitius. I tampoc han d'oblidar-se que la universitat té una envergadura molt molt gran. Té recursos i té eines i té equipaments molt més potents, molt més enormes que qualsevol centre Cerca. Els grups de recerca universitaris són eines que col·laboren molt activament amb les empreses amb projectes com projectes competitius.

Bé, aposten vostès veritablement per la recerca? Doncs, escolti, donin més poder i més finançament als grups de recerca universitaris. Per què només aquest binomi exclusiu centres Cerca - recerca obviament la universitat? Jo l'hi diré. Perquè la Generalitat vol controlar tot el que es fa en recerca a Catalunya per tal d'imposar la col·laboració amb les empreses –empreses amigues– en l'àmbit de la transferència del coneixement.

Li posaré un exemple. La Sindicatura de Comptes l'any 2020 –la Sindicatura de Comptes l'any 2020– va denunciar l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya perquè no tenia un procediment de selecció i estava tenint, diguéssim, a les seves mans 2 milions d'euros en cost de personal. Bé, recolzament del pla Serra Húnter? Sí, clar, és veritat. Però el problema del pla Serra Húnter és que el seu consell assessor és una eina de politització separatista de la universitat. N'hi poso un exemple també. A tall d'exemple, el senyor Jaume Bertranpetit és membre actual del Consell Assessor del Pla Serra Húnter, i l'any 2015 va signar un manifest demanant el vot directament a Junts. Bé, el que ha de prevaldre en tot això de la investigació i de la professionalitat és la pura aritmètica del millor projecte, no el criteri polític.

I acabo. Taxa de reposició que s'ha d'eliminar? Sí, l'actual s'ha d'eliminar. Acompanyament de pressupost que no contempla la LOSU? Sí, però vostès no estan legítims, perquè amb el seu vot van fer possible la promulgació de la LOSU.

I, finalment, acabo amb una digressió. A *Ars Rhetorica*, d'Aristòtil –a *Ars Rhetorica*, d'Aristòtil–, el filòsof ens deia que tres característiques havia de tenir un bon discurs: la primera, el *logos*; la segona, el *pathos*; la tercera és el que li falta a la moció de Junts i que poden saber quina és si llegeixen *Ars Rhetorica*, d'Aristòtil, o, si no, el que va dir l'altre dia el senyor Tremosa. A la setena carta de Plató també trobaran la solució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari Partit Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Àlicia Romero Llano.

Àlicia Romero Llano

Bé; bona tarda a tothom. Conseller, consellera, diputats i diputades... Bé, vull agrair al diputat Toni Castellà que ens hagi portat a debatre en el Ple sobre la recerca, que és un tema, una matèria de la que parlem poc, segurament, en aquest hemicle. I, per tant, només per això ja val la pena aquesta moció, i, a més a més, pel contingut d'aquesta.

És veritat que és una moció molt centrada en la recerca que fan els centres Cerca, i aquesta és la realitat. I crec que, volgudament, el senyor Castellà ha volgut que fos així. Nosaltres hem intentat introduir també la universitat perquè no se'ns oblidés que..., no vull coincidir, ni molt menys, amb el diputat que m'ha precedit en la paraula, però és veritat, el seixanta per cent de la recerca a Catalunya es fa a la universitat i, per tant, la universitat és també una gran catedral del coneixement, no?

I, per tant, hem volgut, com a mínim quan parlàvem d'infraestructures, que també poguéssim parlar de les universitàries, perquè en aquests moments hi ha una deficiència molt important en equipaments universitaris, en laboratoris, que és on es fa recerca, i també en altres espais. I, per tant, creïem que valia la pena afegir-ho, ja que en el fons estem parlant de la millora de la recerca al nostre país.

És veritat que aquesta matèria ens ha portat grans alegries, no?, i ens en dona encara. Sempre ho hem dit: el 0,1 per cent de la població, que produïm l'u per cent en matèria científica. I, per tant, és molt important. En vint anys s'ha apostat per un model –a mi m'agradaria dir «model»–, hem apostat per un model que s'ha consolidat, perquè tots els governs que hi ha hagut de diferents partits l'han mantingut. Després no han mantingut tots el mateix pressupost, eh? Això també és veritat. I val a dir que, per exemple, per tornar a recuperar els recursos que havíem dedicat el 2010 a l'àmbit universitari, hem tardat tretze anys. És a dir, que, en fi, hem mantingut el model, no sempre els recursos.

Tant de bo aquí ens conjuréssim tots –aquest verb també és molt maco– a que, en fi, al proper pressupost li donéssim la prioritat que mereix el coneixement. Perquè estic d'acord amb el senyor Castellà que, si no som capaços de generar coneixement, i aquest coneixement després no el transferim, el localitzem en el territori, no podrem generar riquesa ni prosperitat. I això és obvi. És a dir, en aquest Ple, que hem parlat molt d'energies renovables i energies netes, bé, doncs, és que és una gran energia per nosaltres, el coneixement, no? Ha de ser la font que estructuri la nostra economia i el nostre progrés, i, per tant, hi hem de fer una aposta.

No tinc clar que la prioritat, en general, sigui aquesta. Tant de bo, conseller, vostè fos capaç de convèncer el seu Govern de que ha de ser una prioritat. Però en tinc els meus dubtes, entre altres coses perquè vam aprovar la llei de la ciència al desembre de l'any 2022 i hem aconseguit posar en el pressupost per al 2023, que és el d'enguany, 20 milions d'euros per al desplegament de la llei, que no està malament, però que, en fi, si fos una prioritat n'haurien d'haver posat bastants més, perquè al final hem repartit unes quantes engrunes, que és lo que és, però realment no l'hem dotada, hem dotat aquesta llei dels recursos que necessita si volem fer un salt endavant.

I és veritat, no només en recerca, sinó en innovació. El que no pot ser és que trenquem la cadena de valor del coneixement i que, per tant, aquesta recerca que fem després no tingui una translació. I és veritat –i estic totalment d'acord amb el senyor Castellà–, vint anys a recerca; és el moment de la innovació. Això ho vam dir molt a la ponència de llei, parlàvem molt d'innovació, vam portar molts experts a parlar d'innovació. No vam poder aconseguir que la llei fos de la ciència i de la innovació, que nosaltres, el nostre grup és el que volia que fos. Però, en tot cas, vam arribar a alguns compromisos, com, per exemple, que en sis mesos –conseller, en sis mesos– el Govern presentés un pla estratègic de la innovació i la transferència, que no tenim, que han passat els sis mesos, perquè això es va aprovar al desembre, va entrar al gener... *(Pausa.)* Home, i tant! Però, bé, és igual, ja li donem una mica de marge fins a finals d'any. Però també ens agradaria que ens en fes partícips, al Parlament, perquè la llei volia parlar d'innovació i d'alguna manera no se'ns va deixar, perquè interessava aprovar la llei com més aviat millor.

Però ens n'haurien de fer més partícips. A nosaltres ens agradaria saber qui està formant part d'aquest grup de treball que està treballant aquest pla estratègic, qui hi ha, quins agents del sistema. No em serveix que hi hagin els Cerca i les universitats. I els centres tecnològics? I les empreses, que també innoven i que volem que innovin, amb les universitats i els centres?

En fi, en aquest sentit, hem posat una esmena que ens ha acceptat el senyor Castellà –que ens les ha acceptat quasi totes i l'hi agraeixo molt–, però crec que aquí també és un crit d'alerta, eh?, perquè vostè ho escolti i potser faci més partícips aquest Parlament d'un tema que és veritat que és molt estratègic, que n'hem parlat des de fa molt de temps i que al final l'únic que estem demanant és un sistema que

incorpori instruments i recursos. I el senyor Castellà deia: «Hem fet algunes coses.» Sí, miri, vam poder posar també, en el pressupost del 2023, 1 milió d'euros per als grups Tecnio. No és molt, ens hagués agradat més, però és que estava a zero, i fan innovació, i tenen un pressupost de 50 milions d'euros, que treuen de les empreses, per transferir. Per tant, aquest hauria de ser ara el segon repte, el camí. I m'agradaria que realment, això sí, fos una prioritat per a l'any que ve i ho veiéssim també reflectit en el pressupost.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Avanço, d'entrada, que estem d'acord amb els temes plantejats en aquesta moció i celebrem el consens, el consens en aquest marc d'excel·lència del sistema universitari de recerca del nostre país, del qual estem molt orgullosos. Un marc d'excel·lència, fins i tot tenint en compte que el tenim infrafinançat. Perquè no hem d'oblidar que quan l'Estat ens va transferir aquestes competències de recerca no ens va transferir tampoc tots els recursos necessaris per fer-lo funcionar, no? Si amb infrafinançament obtenim els resultats de primer nivell que obtenim, imaginin-se els resultats que podríem obtenir amb un finançament en condicions.

Celebrem el consens, com deia, en el dia d'avui, però també deixin-me dir-los que no entenem molt bé per què aquest consens que existeix avui no era possible fa un mes, en el marc del debat de política general, quan molts dels punts que avui aprovarem en aquesta moció, fins i tot abans de ser esmenats o transaccionats pel meu grup, són pràcticament idèntics als que va presentar en aquell moment Esquerra Republicana i van ser tombats, no? Per tant, aquell dia no vam veure un consens potser en l'àmbit de la recerca i la universitat; potser sí un consens en l'àmbit del tacticisme i de desgastar el Govern, que avui celebrem que torni el consens. (*Aplaudiments.*) Avui celebrem que torni el consens en l'àmbit purament de la recerca a la universitat i, per tant, que tornin a la política per projectar i reforçar aquesta excel·lència, de la qual, com deia, estem tan orgullosos.

Perquè el nostre sistema de recerca és punter a Europa, amb iniciatives com el MareNostrum 6 o el sincrotró Alba, un sistema que per cada euro invertit en produeix fins a tres més; un sistema que és líder en la captació de recursos, de recursos europeus. Perquè quan les regles són cares i depenen d'Europa captem recursos; quan els recursos aquests depenen d'Espanya sempre estem infrafinançats i sempre en manquen. Per això és clau que entre tots plegats acompanyem aquest sistema, l'acompanyem aprovant mocions com les que aprovarem avui, per descomptat, però sobretot en el dia a dia desplegant la llei de la ciència. Una llei que també –i ho celebrem– va produir un ampli consens en aquesta cambra. Una llei que ha de permetre, per exemple, el compliment del principi de garantia d'autonomia dels centres Cerca, com bé demana la moció que plantejava el diputat Castellà. Un principi d'autonomia que ha de facilitar que els centres Cerca puguin desenvolupar les seves activitats tenint en compte les circumstàncies diferencials que els envolten.

També una llei que ha de crear els contextos per atraure i per retenir talent. I aquí la importància –també ho anomenava el diputat Castellà– del pla Serra Húnter, també mencionat en la moció, no? I deixi'm destacar aquí la convocatòria per part del Govern del pla Serra Húnter sènior, amb aquestes deu places destinades a atraure talent que ve de països estrangers. I, per tant, també hem d'incidir en aquest punt de la internacionalització.

Una llei que és una gran eina per a tots nosaltres, sobretot per al país, i que segueix el desplegament amb el calendari previst. Per molt que la senyora Romero

digui que no anem del tot bé, la llei segueix amb el calendari previst i tindrà el pla estratègic abans d'acabar l'any. De fet, aquest pla ja està aprovat per la CIRI, i abans d'acabar l'any serà aprovat pel Govern.

No cal oblidar, per això, que tenim reptes pendents. Tenim reptes històrics estructurals i de finançament, no?, com reclamar al Govern espanyol aquesta eliminació de la taxa de reposició o reclamar-li que assumeixi els costos addicionals que suposarà l'aplicació de la LOSU a les universitats i centres de recerca del nostre país. I també reptes que tenen més fàcil solució i que depenen de grups d'aquesta cambra, com pot ser la designació dels membres del Coricat, aquest Consell de Recerca i la Innovació, que ja fa un temps que esperen acabar de ser designats, els seus membres, per part d'alguns grups d'aquest Parlament per tal de començar a caminar. El Grup d'Esquerra Republicana ja ha fet la feina, ja ha posat els seus noms sobre la taula; per tant, estem pendents de que els altres també ho facin.

Acabo, presidenta, agraint al diputat Castellà que hagi acceptat la majoria de les esmenes presentades pel nostre grup; celebrant el consens que crearà aquesta moció en favor del sistema universitari de recerca del nostre país, i anunciant el nostre vot favorable, com no podia ser d'una altra manera, en la majoria dels punts d'aquesta moció..., disculpin, en tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda, presidenta. Consellers, consellera, diputats, diputades... Volíem començar amb una reflexió general. A nosaltres ens sembla que és fonamental no desvincular la qualitat en la recerca de la qualitat en la docència i no desvincular tampoc el finançament a la recerca del finançament a les universitats públiques, que també fan recerca. Ens sembla que és una qüestió fonamental. Abordant-ho des d'aquí, ens sembla que és clau abordar que hi ha una manca de finançament estructural al nostre sistema universitari, al nostre sistema de recerca, i que, malgrat les noves lleis, malgrat els diferents elements que s'han anat introduint, l'estructura i dinàmiques tant de falta de finançament com de poder dins les universitats no han canviat. I a nosaltres aquí ens sembla que aquesta és una de les claus per tenir una excel·lència també en la recerca.

Un altre element general que ens sembla important destacar és que, en el context actual, aquesta dinàmica de repartiments de recursos sembla que més aviat pot portar a uns jocs de la fam en els quals podria acabar comptant més allò que impedeixes que facin els altres que allò que realment estàs fent i estàs investigant. Dit això, podem discutir si es destinen o es reparteixen millor els fons i com es fa, però difícilment aconseguirem millores claus i importants si no acabem amb aquesta dinàmica endèmica de precarietat laboral, de precarietat de recursos i de precarietat d'espais a les universitats públiques catalanes.

Sobre els centres Cerca, ens sembla que cal tenir present una qüestió fonamental, que és que l'autonomia en la recerca, com està passant també a les universitats, no pot trepitjar els drets dels treballadors i treballadores, no pot generar relacions d'autònoms o de falsos autònoms i no pot servir per no fixar o no controlar qüestions com l'assetjament laboral o la temporalitat.

Per això també volem destacar que ens sembla oportuna, ens sembla rellevant l'esmena que s'ha introduït per parlar també del finançament de les universitats. Perquè l'altra qüestió que ens preocupa és això: no es pot centrar tot el finançament en aquells espais de recerca que millor van, perquè, si no, estem començant a obrir dobles vies, estem començant, per tant, a generar vies de primera i vies de segona. I, per tant, ens sembla que, perquè els Cerca realment ajudin a fer créixer els projec-

tes fronterers, el mínim que han de fer és oferir, per exemple, pel mateix preu que fan els seus propis serveis, que tots els grups de recerca de les universitats públiques els puguin utilitzar com a centres propis, per posar una proposta damunt la taula.

Respecte al pla Serra Húnter, ens sembla essencial, o ens sembla que és interessant l'aposta per aquest pla, però ens sembla que és essencial també no deixar pel camí tots aquells i aquelles recercadors i recercadores que han estat sostenint les universitats, que han estat sostenint els centres de recerca de les universitats i que ho han fet molts cops, per exemple, com a falsos associats. Per tant, ens sembla que és important atraure talent internacional, ens sembla que és important que hi hagi una part destinada a aquests plans, però ens sembla que és igual o més important prioritzar també el propi personal, que està fent, segurament, aquesta mateixa tasca, en molts casos, amb la mateixa qualitat que les persones que es pretenen atreure amb aquests plans, però que ho està fent en condicions precàries, i que segurament es podran acollir a aquests plans posteriorment perquè, si no estan marxant ara mateix, ho faran en les properes setmanes degut a la situació de precarietat. Bé, altres consideracions que podríem fer també a aquest pla respecte a la falta d'agilitat, etcètera.

Pel que fa a la qüestió de les taxes de reposició, estem completament d'acord amb que cal eliminar-les, i fins i tot podríem anar una mica més enllà, i és que es pogués demanar una reposició superior a la del cent per cent per tota aquesta falta de reposició que hi ha hagut durant aquests darrers anys.

I, finalment, els punts finals que es plantejaven sobre els plans d'inversions. Com deia abans, ens sembla que és interessant i adequada l'esmena que s'ha introduït per parlar de centres públics, però ens sembla que és una contradicció prioritzar només els centres punters en recerca, deixant de banda tota la resta de centres de recerca, i més quan veiem que hi ha qüestions superbàsiques o claus o mínimes a les universitats públiques que no estan cobertes, que no arriben a cobrir els mínims i que qual-sevol material que es faci malbé no pot ser ni tan sols reparat o arreglat, no?

Per tant, també ens sembla bé parlar del Mercat del Peix, ens sembla bé anar a visitar i participar de les fotos i inauguracions d'aquest tipus de centres, però potser també estaria bé que totes i tots féssim una passejada per les nostres universitats públiques i veiéssim la situació de precarietat en la que es troben a nivell de condicions laborals, a nivell d'infraestructures, a nivell de materials.

El que ens sembla que cal destacar i el que pensem que no pot passar és que passi com en altres àmbits, com ha pogut passar en sanitat o educació, que es creïn dobles línies, dobles vies, no sapiguem ben bé què és públic, ben bé què és privat, ben bé què és concertat i, com sempre, allò públic sigui el que quedi pitjor finançat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... En aquesta moció teníem dubtes, perquè fins que no s'ha introduït la part de referència explícita a les universitats –i, per tant, agrair al Partit Socialista que ho hagi fet–, doncs, teníem dubtes.

Bé, ho farem perquè estem a favor..., és a dir, ja aviso, votarem a favor de tots els punts. Ho farem perquè estem a favor de la recerca i l'excel·lència d'aquesta al nostre país. Però, com deia, també perquè s'han fet aportacions dels diferents grups que han canviat una cosa important; han inclòs la universitat. I aquest oblit, però, no era menor, perquè està darrere de moltes coses que s'han fet a Catalunya i una manera d'entendre el país, eh? Amb el que tots estem d'acord és que volem més recerca; amb el que no estem d'acord és amb el com.

Els governs de Convergència –que ara representa Junts– van apostar per un model alternatiu, quan ja existia una estructura de recerca, que són les universitats.

Recordem que les missions de la universitat són la docència, la recerca i la transparència. Així, en l'època del conseller Mas-Colell es van crear els centres Cerca, amb dotació d'una part econòmica pública, però essencial per poder romandre pretesament al marge de certes normes que constrengien, no?, amb la idea d'«hem de crear una cosa que pugui ser autònoma».

Amb el temps, atès el seu finançament públic, essencialment creixent, han hagut de passar pels criteris de contractació i procedimentals propis de l'Administració pública, però sense recursos humans que en sabessin, d'administració pública. I això és un handicap. És a dir, teníem les estructures i el personal, i van optar per fer una estructura paral·lela demostrant –permetin-me que ho digui– una certa manca de confiança en les universitats. I, arribats a aquest punt, demanen que es redueixi l'obligat control propi quan hi ha finançament majoritàriament públic i que s'equipari al de les universitats, punt en el que ja érem, i van voler fer una altra cosa. I està bé, però no només els centres Cerca necessitarien aquestes excepcions; tants altres organismes podrien demanar els mateixos criteris pels mateixos beneficis suposats.

I parlem sobre el pla Serra Húnter. No ens sembla malament la seva continuïtat per a la contractació de projectes de recerca rellevants, però ha d'anar aparellada a la necessària millora de les condicions laborals del personal docent i investigador de les nostres universitats. Perquè, si no, seguim aquest model dual d'una elit i la resta.

La LOSU ja feia un esforç en aquesta línia i que han de continuar el Govern de Catalunya en una competència pròpia de la Generalitat. I aquí hi ha una discrepància de soca-rel entre Junts i nosaltres: la recerca no pot ser només cosa de quatre estrelles, sinó que és un projecte de país que només funciona si es basa en un planter. I no pot ser que el personal investigador nostre hagi de marxar mentre contracten estrelles. I li ho dic perquè tinc una germana que treballa fora del país, en un dels principals centres de supercomputació d'Europa. Sé de què parlo, eh? Volem comprar a fora allò que no som capaços de cultivar i mantenir a casa nostra.

I sobre la taxa de reposició, que venia d'època Rajoy, perfecte que no continuï i que es negociï entre les administracions per trobar el seu finançament. La Generalitat hauria de fer una aposta per mantenir i fomentar les estructures dels serveis científicotècnics entre les universitats i els centres Cerca, que reconeixem que són d'alta qualitat i que si els cuidem, garantint un finançament específic, sense duplicitats de serveis, apostant per aliances i mancomunar serveis, hauríem de garantir, com deia, el seu finançament, procurar un ús eficient per al millor dels recursos en recerca, que ja de per si són escassos.

I, com a exemple de que estem a favor de la recerca puntera, posem l'antic Mercat del Peix, que el nostre grup ha impulsat des del Govern de la ciutat de Barcelona i per dedicar una zona de la ciutat en mans del turisme i el lleure nocturn a un espai de recerca i divulgació que confiem que l'actual Govern de la ciutat de Barcelona, en mans del Partit Socialista, no aturi, com en algun moment va amenaçar el senyor Collboni, perquè volia mantenir el bar Opium. És així; espero que hagi canviat d'opinió.

I celebrem, més enllà de crear un fons específic per a la recerca de frontera, que hi hagin inclòs, com deia, un punt que parla de la innovació a través de tots els agents del sistema i que, per tant, inclogui també la universitat. Però la recerca de frontera també es pot fer més enllà d'aquests centres específics i d'elit.

I, per finalitzar, la recerca és la base de qualsevol societat desenvolupada. I, coincidint amb els objectius, amb el com, com deia..., no coincidim amb el com, perquè aquesta proposta o el seu esperit, que han tingut sempre, d'un model tendent a l'elitisme..., que tendeix a separar-lo de la principal estructura de recerca del nostre país, que són les universitats. Nosaltres creiem en un model que contempli la igualtat d'oportunitats en la recerca, dotar de recursos les universitats públiques, atendre la recerca amb impacte social. I això passa per no deixar de banda, com deia, el principal planter de la recerca del nostre país, que són les universitats públiques catalanes.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies. Diputats, diputades, consellers i presidenta... Sempre que escolto el senyor Castellà aquí, a aquest faristol, doncs, em venen a la memòria alguns altres moments parlamentaris que hem viscut ja i que, de fet, jo crec que el senyor Castellà, el vuitanta, noranta per cent de les seves intervencions han anat sempre molt relacionades amb tot el model de recerca, també universitari, de Catalunya. I, de fet, ell va tenir al seu moment, és evident, un cert protagonisme en la seva fundació i creació.

I jo he participat, de fet, d'alguns d'aquests debats durant algunes legislatures prèvies, i sempre hem arribat a algunes definicions de consens que crec que són vàlides i que nosaltres compartim. Una és que a mi no m'agrada mai parlar de models d'èxit perquè ens porta a la falta de crítica, la falta d'autocrítica, però és cert que el model de recerca que es va crear al seu moment –i en això no coincideixo amb el diputat dels comuns, perquè l'he viscut– crec que sí que ha sigut un model, com a mínim, d'èxit, ha funcionat –ha funcionat. I ara diré per què. Perquè a la recerca hi han diferents nivells de recerca, és a dir, no és incompatible, de cap de les maneres, la recerca universitària amb la recerca dels centres Cerca, els centres de recerca, desenvolupament i innovació que tenim a Catalunya, com tampoc ho és amb la recerca que fan les pròpies empreses, o sigui, el que és el món empresarial, el teixit industrial, el món privat, que tampoc se n'ha parlat perquè aquí s'ha parlat molt de la recerca. Evidentment, està molt circumscrita, aquesta moció, al model, evidentment, on té més influència l'Administració, que és el model Cerca, però també n'hem parlat moltes vegades, de la investigació, de la recerca i del desenvolupament que tenen un fons privat. Per tant, tot és un món i hi han diferents nivells, i amb això hi estem d'acord.

Estem totalment d'acord amb que aquest model només pot existir si té autonomia i té autonomia d'acció, i crec que això ho deixa molt clar la llei de la ciència. I el primer punt que es defensa en aquesta moció és reivindicar el que ja hem aprovat. Bé, passa molt en aquest Parlament; tenim mocions que..., bé, és igual, l'ambició en aquest Parlament tampoc ens porta a res, perquè no s'acaben complint aquestes mocions; per tant, ens és igual. Almenys remarquen una cosa que nosaltres ja hem aprovat; ho tornem a remarcar i està molt bé.

El pla Serra Húnter –també hem parlat d'ell moltes vegades– crec que és un bon pla, creiem que és un bon pla, des de Ciutadans. De fet, ho hem treballat i ho hem exportat a altres comunitats autònomes quan hem governat, i ho hem fet sense cap tipus de problema, dient que és un model sorgit a Catalunya. Ha funcionat, està funcionant a alguns llocs on ja no governem, però que hem deixat almenys aquest treball allà, com pot ser Andalusia. I crec que el talent com a tal i tractar bé el talent i portar el talent, importar talent a Catalunya, i crec que portar-lo a les universitats –aquí sí que es parla del model universitari–, doncs, és bo. I, per tant, totalment d'acord amb que aquest model autonomia-talent –dues opcions– és totalment vàlid.

Altres punts on volem entrar més detalladament. Doncs es parla de les infraestructures. Al final, les nostres infraestructures són compartides, és una relació crec que, en aquest cas, de convivència amb altres institucions. En moltes d'aquestes també hi participa l'Estat, al final, el Govern d'Espanya, i crec que és important que sigui així –també a Europa. I, per tant, crec que en aquest punt nosaltres també voldríem fer aquesta petita esmena de que només parlem, sí, de les infraestructures, grans infraestructures, però també de les petites infraestructures, els petits laboratoris. Tot allò que es necessita a altres àmbits com la universitat, doncs, crec que és important.

I l'últim punt, el sisè –li volia deixar una mica de temps, perquè per nosaltres és molt important–, és la transferència tecnològica. Està molt bé que tinguem un model de recerca magnífic o que funcioni, però si això no ho traslладem al teixit empresarial, si això no es transforma en riquesa, si això no transforma el nostre mercat laboral... Parlem moltes vegades del mercat laboral i també parlem moltes vegades de tenir un mercat laboral, de llocs de treball de qualitat. Doncs aquí està, aquest és l'origen, és aquest, precisament, on hem de treballar per tenir aquestes modificacions, que aquestes cadenes de valor, que aquesta capacitat que té la recerca es porti a la indústria i altres àmbits per precisament poder fer que el nostre sistema industrial, el nostre teixit empresarial funcioni.

Crec que hem de fer-lo evolucionar i també hem de caminar més cap a la innovació. No es parla tant aquí de la innovació. La innovació per nosaltres és bàsica. La innovació ha d'arribar també a les petites empreses. El nostre teixit empresarial és el que és, i crec –i aquí crec que coincidim amb el senyor Castellà, i, si no, ens ho pot dir– que no arriba als autònoms, no arriba a les petites empreses, però és que el no-ranta-nou per cent del nostre teixit empresarial és aquest.

Per tant, queda molt per fer. Espero que... Podríem estar parlant molta estona sobre aquest tema. Crec que, tot i que no ho sembli, és apassionant; no ho sembla, però és apassionant. I crec que podríem avançar molt. Però hem arribat a alguns consensos, i nosaltres votarem pràcticament a tot a favor.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Antoni Castellà i Clavé.

Antoni Castellà i Clavé

Sí; gràcies, presidenta. Agraeixo el to i les aportacions amb les esmenes i, avançat, algun posicionament. Ara bé, jo la veritat sempre he pensat que no es troba ni a l'esquerra, ni a la dreta, ni al centre; la veritat es troba on es troba. I una de dos: o jo m'he explicat malament, o alguns grups –alguns grups– tenen un profund desconeixement del sistema, però profund. I, com que en això probablement no tinc raó, deu ser que jo m'he explicat molt malament.

Barrejar recerca i innovació. Si ningú l'ha barrejat Una cosa és la recerca, i l'altra és la innovació, i per això el cinquè i el sisè punt. Barrejar i dir que «vostès han obviat les universitats». No. Si l'únic que hem establert és què hem de preservar del model. I en els centres Cerca el que necessitem és la mateixa autonomia que les universitats. Si només estem dient això! Serra Húnter. Però si això és només universitats!

I, per tant, el que voldria dir és que, en qualsevol dels casos, avui és una decisió important. El diputat Guevara em diu: «Per què no teníem aquest mateix nivell de consens?» Home, no m'ho preguntis a mi, preguntis-ho al Govern. És que és un debat de política general en el qual aquest Govern està en franca minoria –minoria, senyor Guevara, no passa res. I vostè es queixa de que el meu grup parlamentari ha aconseguit més consens que el seu grup parlamentari del Govern? Escolti, no és culpa meua, en tot cas.

I, en qualsevol dels casos, jo agraeixo les aportacions –ho torno a dir– del Grup Parlamentari d'Esquerra, agraeixo les aportacions del Partit Socialista, l'actitud del Govern. Aprofiti-ho, conseller; aprofiti aquest consens que ara sí que hi ha, ampli. És a dir, aquesta majoria que no té en el dia a dia del Govern, avui la pot aprofitar per tirar endavant quelcom que és estratègic per al país i quelcom que ha de preservar en un model que ens ha de garantir una societat més rica, més justa i més sostenible.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 23 i 24 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara, doncs, les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. I, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius (continuació)

302-00338/13

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets sexuals i reproductius.

Votem els punts 1 i 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 106 vots a favor, 20 en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 68 vots a favor, 45 en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, 11 en contra, 3 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 115 vots a favor, 11 en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Passem ara a votar el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 14 en contra, 4 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara els punts 10 i 14.f.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 76 vots a favor, 15 en contra, 35 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 85 vots a favor, 11 en contra, 30 abstencions i una persona que no ha votat.

(Remor de veus.)

Diputats, una mica de silenci per votar. Gràcies.

Passem a votar el punt 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 82 vots a favor, 11 en contra i 33 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 14, totes les lletres, excepte el 14.f.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 81 vots a favor, 14 en contra, 30 abstencions i dues persones que no han votat.

I ara votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, 14 en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca (continuació)

302-00340/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la recerca.

I comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Passem a votar el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 107 vots a favor, 16 en contra i 4 abstencions.

Passem a votar ara el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 118 vots a favor, 1 en contra i 8 abstencions.

Passem a votar el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.

I passem ara a votar el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Debats (continuació)

255-00008/13 i 255-00012/13

Acabades les votacions, passarem ara al debat sobre el grau d'implantació de les energies renovables i el compliment dels objectius per al 2030 i el 2050 en matèria energètica; debat sobre les polítiques energètiques.

A continuació, procedirem a la presentació i posicionament de les propostes de resolució subsegüents al debat sobre el grau d'implantació de les energies renovables i el compliment dels objectius per al 2030 i el 2050 en matèria energètica, i el debat sobre les polítiques energètiques, que s'han substanciat conjuntament.

Per a la defensa de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris (*remor de veus*) –si us plau– i per expressar el posicionament sobre la resta de propostes, seguirem l'ordre de presentació al registre, tal com s'estableix a l'article 155.2 del Reglament. El torn d'intervenció serà per un temps màxim de deu minuts per a cada grup parlamentari. Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidente. Diputados... Como les decía esta mañana, el cambio climático ha existido mucho antes de que ustedes hablaran de él. El problema es que su totalitarismo no admite discrepancia científica ni técnica sobre si hay o no influencia determinante del hombre sobre ese cambio climático, si las medidas que están adoptando son realmente útiles o no sirven para nada.

Cataluña no necesita políticas de fanatismo climático, necesita políticas inspiradas en el conservacionismo, el cuidado y la protección de nuestro entorno natural y

el rechazo de los postulados ideológicos globales inducidos por la agenda 2030. Un claro ejemplo de su histerismo climático es la Ley 16/2017, que obedece a criterios netamente ideológicos y que llevan a una mala gestión de los recursos naturales.

Su modelo energético de solo renovables es totalmente ineficiente. La producción bruta de energía eléctrica en Cataluña en el año 2022 fue de un 56,2 por ciento nuclear, un 18,6 por ciento de ciclos combinados, un 15,6 de renovables, un 8,3 por ciento de cogeneración y un 1,3 de otras no renovables. Sin duda, es necesario el desarrollo de las energías renovables, pero contando con el *mix* energético de la energía nuclear. No es viable prescindir de los combustibles fósiles ni nucleares, entre otras causas, por la naturaleza intermitente de las fuentes renovables.

Señores diputados, vivimos una grave crisis energética en un contexto de incertidumbre socioeconómica a nivel nacional y europeo. Debemos asegurar, con todos los medios a nuestro alcance, la soberanía energética y la reindustrialización. La industria catalana representa el 23,6 por ciento de la española; en la última década ha perdido peso, pero hay que ir y recuperarlo. Los diferentes sectores han evolucionado de forma desigual. En el año 2022 los productos farmacéuticos y la maquinaria mecánica tuvieron un incremento del 11,3 por ciento y el 9,1 por ciento. Sin embargo, los sectores de más peso del tejido industrial mostraron un retroceso de la producción. Por ejemplo, un menos 0,4 por ciento en alimentación y bebidas, un menos 1,6 por ciento en la química y un menos 4,5 por ciento en el material de transporte.

Es necesario revertir la tendencia de deslocalización y afrontar la coyuntura económico-energética actual de la industria, la empresa y el sector productivo, con medidas de reducir, bonificar y eliminar los impuestos verdes. Lo contrario llevará a las familias y empresas a la ruina social, económica y medioambiental.

Para alcanzar nuestros objetivos es imprescindible, como les decía antes, un *mix* energético que incluya energía fotovoltaica, eólica, hidráulica y nuclear, con una planificación ordenada. Tampoco nos podemos olvidar de que Cataluña se encuentra en una situación excepcional por la sequía que sufrimos desde hace más de dos años. Una de las causas de la situación actual de la sequía es la falta de lluvia y las altas temperaturas. Pero la gravedad de la situación actual de no disponer de agua tiene su origen en la falta de gestión de los recursos naturales, la inacción del Govern y la dejación de sus funciones.

El estado de reserva de los embalses en las cuencas internas de Cataluña es consecuencia de la escasez de inversiones. El agua es un recurso escaso en determinadas regiones de España. Su escasez es un problema de primera magnitud. No así en otras donde hay abundancia, por lo que es imprescindible establecer la interconexión de cuencas y establecer las infraestructuras necesarias para hacer llegar el agua a los lugares que se precise. Necesitamos un plan hidrológico nacional bajo los principios de solidaridad y el bien común. No hay que olvidar que las centrales hidroeléctricas reversibles pueden ser claves en la transición a las renovables. De hecho, ya hay cinco proyectos que avanzan en su tramitación ante el Gobierno de España.

Como ya dije en mi intervención del martes, la pobreza en Cataluña sigue siendo una lacra a día de hoy. La Administración debe dar pasos valientes para acabar con ella. Si hablamos de la pobreza energética, el problema es aún mayor. El veinte por ciento de los catalanes no ha podido, en el año 2022, mantener su vivienda a una temperatura adecuada. Las familias más humildes ven día a día cómo se despilfarra su dinero, mientras ellos no pueden mantener su hogar en una condición digna para sus hijos.

Por todo ello, nuestro grupo parlamentario ha presentado cinco propuestas. En la propuesta 1, por el impulso de las energías renovables sin imposiciones globalistas. Quiero destacar la iniciativa para combatir la pobreza energética mediante planes de acción, estrategias que apuesten por la soberanía energética nacional y un incremento de la partida presupuestaria del bono social térmico, incrementando el número de ayudas y simplificando la burocracia para facilitar su acceso.

En la propuesta 2 quiero pararme en la iniciativa de promover la modificación y derogación de todas las barreras legislativas que imposibilitan el aprovechamiento de nuestros recursos minerales y energéticos. En particular, iniciar inmediatamente las acciones pertinentes para derogar la Ley 16/2017, de 1 de agosto, del cambio climático en Cataluña, y potenciar la inversión en energía nuclear como fuente verde y limpia.

En la propuesta 3 quiero destacar la iniciativa de hacer compatible la política energética de Cataluña con la reindustrialización. Y, sobre todo, en la situación de crisis actual es necesario realizar los trámites legislativos necesarios para acabar con la fiscalidad verde en Cataluña, empezando por la supresión de todos los impuestos propios de carácter medioambiental.

En la número 4, como vengo diciendo desde hace mucho tiempo, es urgente impulsar la modernización y la extensión de los regadíos defendiendo su valor económico y ecológico como sumideros de CO₂ frente a la criminalización de los *lobbys* de la religión climática. Urge impulsar un plan nacional del agua que permitirá una gestión más eficiente que reactive económicamente a nuestro sector primario.

Y la última propuesta, la defensa del campo, empieza con la protección de zonas que tengan un especial interés estratégico para el sector primario, como suelos fértiles o zonas pesqueras, así como aquellas que, por su valor paisajístico, puedan tener un especial interés de conservación y promuevan la actividad turística, trasladando los posibles proyectos a suelos infértiles o sin interés o valor paisajístico.

Señores diputados, solo podremos avanzar en el desarrollo de las energías renovables cuando los recursos públicos vayan destinados a ello, y no a la implementación de la agenda 2030, la agenda impuesta por las élites globalistas, que solo busca enriquecerse e imponer una nueva religión climática.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, diputats i diputades... Bé, avui finalitzem aquest monogràfic sobre polítiques energètiques, i molt de nou no s'ha dit. Han quedat molt clares les posicions de cada un dels partits, des del negacionisme fins a les diferents vessants més liberals. I, de fet, el que ha posat de manifest és això, no?, novament, les contradiccions que veiem nosaltres entre el que diuen uns partits i el que després acaben fent i passa en aquest nostre país.

Tenim una llei catalana del canvi climàtic que deixa molt clar quin és el model de transició energètica. I alhora tenim uns decrets –el darrer, del 2021, amb modificacions incloses *a posteriori*– que avalen, al nostre entendre, un model que es contradiu totalment amb la llei del canvi climàtic.

Tot i això, Catalunya té en aquests moments l'oportunitat de redreçar la transició energètica i començar a fer-la de forma correcta, basada en els valors clau de proximitat, respecte al territori, participació social, sostenibilitat real i orientar-la al servei de la ciutadania. Aquesta és la nostra aposta: la de la llei del canvi climàtic que vam aprovar en aquest Parlament. Aquesta és la nostra aposta: la sobirania energètica de veritat.

Saben que des del 2021 demanem una moratòria de macroprojectes. Saben que ho fem perquè no hem entès mai com un país sense una planificació territorial pot anar autoritzant macroprojectes especulatius arreu del territori i, en alguns territoris en concret, massificant-los. Saben perfectament que, quan tinguem aquesta planificació feta –d'aquí més d'un any–, moltíssims d'aquests projectes ja estaran construïts o autoritzats i ja no els podrem tirar enrere. Però sembla que això no importa. Sembla que els hi és igual.

De fet, per la majoria de partits el debat no és aquest; el debat és si s'està fent una bona o mala transició energètica. Per nosaltres, el debat és en mans de qui l'estem deixant o per què volem l'energia com a país. El debat va molt més enllà de si s'està fent una bona o mala transició energètica, que saben perfectament que per nosaltres s'està fent malament.

El seu debat, el de diferents partits aquí, és si cal simplificar la documentació als macroprojectes i fins i tot si les pròpies empreses, els, bàsicament, oligopolis energètics, es facin les seves pròpies declaracions d'impacte ambiental i tirin pel dret aquests macroprojectes. Això ja és increïble. És a dir, posar en mans d'aquestes empreses, d'aquests oligopolis, que ells mateixos facin la declaració d'impacte ambiental. Bé, després no s'atreueixin alguns o algunes a parlar aquí que lluiten contra els oligopolis energètics i que no els hi donin suport, perquè aquestes propostes de simplificació i de donar tot el pes a les mateixes empreses és una vergonya.

I, per altre costat, els demano, els demanem que parin de culpabilitzar les entitats ecologistes, les entitats en defensa del territori i la ciutadania, i també els ajuntaments, que diuen: «Renovables sí, però no pas així.» Parin ja de culpabilitzar-los de la seva mala gestió, de les seves males maneres de fer política. La responsabilitat la tenen els governs, els diferents governs que han anat passant i que tenim ara i que no han fet suficient.

Per què no van planificar el desplegament de les renovables? Vostès són perfectament conscients que, per exemple, un municipi necessita un planejament urbanístic que indiqui on van els equipaments, on van les zones residencials, etcètera. Però a Catalunya a vostès aquesta planificació de renovables sembla que no els ha importat des del 2019 fins fa poc.

I, davant dels conflictes territorials, no se'ls acudeix res més que continuar amb aquesta *turra* de responsabilitzar la gent que diu «renovables sí, però no així», els veïns i les veïnes que estan defensant el territori, que estan defensant els municipis, que estan defensant l'agricultura; en definitiva, que defensen un model correcte, un model per a tothom. Els estan criminalitzant per culpa que tots han fet les coses malament.

I no; com saben, nosaltres no compartim aquest model –els hi he explicat aquest matí. No s'estan utilitzant els espais alterats o degradats. S'estan omplint camps agraris de plaques fotovoltaïques. S'està omplint el món rural de projectes edílics i fotovoltaïcs, en lloc de primer omplir totes les teulades de Catalunya, d'utilitzar tots aquests espais antropitzats, polígons abandonats, autopistes, carreteres, milers d'hectàrees no productives. S'està prioritzant lo fàcil. No els importa el territori ni la seva gent. Els interessa una transició ràpida i que quedi en mans dels de sempre, d'Endesa, Iberdrola i d'altres.

PSC, Junts i Esquerra discuteixen constantment de qui és culpa i si arribarem als objectius 2030 i 2050. I alhora tots són grans defensors de la transició energètica per lluitar contra el canvi climàtic –tots. Però, a l'hora de la veritat, uns o altres defensen projectes negacionistes, com l'ampliació de l'aeroport, el Hard Rock, el Quart Cinturó o com n'hi vulguin dir; més carreteres, més macroprojectes de renovables, i més, i més, i més. Això s'acosta més al negacionisme climàtic que no pas res més. Diguin la veritat.

I PSC i Junts avui ens presenten, entre les seves propostes, aquestes que paraven de simplificar tràmits per instal·lar projectes. Volen més rapidesa. I alhora sentim els seus alcaldes i alcaldesses queixant-se que s'installeu als seus pobles macroprojectes, i en culpabilitzen el Govern, quan aquí, fa dos anys, era Junts per Catalunya qui ho autoritzava. Es van canviant els papers, però al final són tots que estan participant d'aquest joc. Evidentment, sempre amb l'aval del PSC, que comparteixen model tots els grups.

A qui volen enganyar? Fan un doble discurs, com ja hem vist en molts altres temes. Als ajuntaments diuen una cosa... De fet, podríem dir que vostès, als ajunta-

ments, són els del «no a tot». Com vostès mateixos diuen aquí –ens diuen a nosaltres–: «Vostès són els del “no a tot”». I aquí al Parlament fan defenses aferrissades dels macroprojectes, perquè diuen que són necessaris i que, si no, ens els faran de fora, i des dels ajuntaments ens diuen que no els volen. Clarifiquin-se; facin com nosaltres: el que defensem al territori –que és «renovables, sí, però no així»– és el que defensem aquí des del primer dia. *(Alguns aplaudiments.)*

I, per cert, no saben que més del noranta per cent dels macroprojectes autoritzats ja són de capital de fora? No veuen que la seva transició ens l'estan fent «els de fora», com vostès diuen? Vostès estan deixant la transició energètica en mans dels de sempre. No enganyin més. Nosaltres apostem per una transició energètica justa, que reverteixi anys i anys de màfies i corrupteles, que lluiti contra la privatització que es va fer al seu moment d'Endesa fins a l'actualitat. Una privatització d'un servei bàsic que va servir per omplir les butxaques d'alguns i obtenir càrrecs als consells d'administració; no va servir per a res més. I això no ho volem per a Catalunya.

Per això nosaltres vam proposar una energètica pública, perquè entenem que un servei bàsic ha d'estar sota control públic, per evitar l'especulació en un servei vital, per no haver de lamentar mai més morts per pobresa energètica o famílies que passen fred perquè no poden pagar les factures.

I avui presentem una moció de mínims, conjuntament amb Esquerra i els comuns, que parla sobre l'energètica pública. I l'hem signat i la compartim. Però és de mínims. A partir d'aquí també presentem la nostra pròpia proposta, molt més ambiciosa, perquè volem que confronti amb els oligopolis, que els arraconi i que l'energètica pública controli la producció, la distribució i la comercialització, per garantir drets a tota la ciutadania d'aquest país.

Saben que som fermes al territori. Saben que defensarem amb ungles i dents cada pam de la nostra terra, al costat de les entitats, els ajuntaments, els veïns i les veïnes. Prou ja de trinxar el territori. Renovables, sí; de proximitat, distribuïdes i democràtiques.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyors, senyores diputats i diputades... Primer que res, volem deixar ben clar que la primera conclusió que traïem del debat que hem tingut és que a Catalunya tenim un problema molt greu, i és que el retard i la manca d'ambició i de decisió d'aquest Govern en l'àmbit de les energies renovables és tan evident com preocupant, i s'han de canviar moltes coses per donar-li l'impuls necessari que ens faci encarar el problema en la dimensió real que té.

Ha estat també conclusió clara i pràcticament compartida per tots els grups que al ritme que portem d'implantació de renovables a Catalunya no arribem, ni de lluny, a complir els objectius que tant hem repetit i ens hem marcat. I les conseqüències poden ser molt desastroses en tots els àmbits: social, econòmic, de competitivitat, ambiental.

La meua companya Sílvia va donar dades clares i objectives que reflectien la realitat actual, dades que no repetiré, però que ens han de fer obrir els ulls a tothom, sobretot al Govern.

És absurd fer-se trampes, utilitzar dades distorsionades per amagar la situació real, o felicitar-se per la millora sensible en autoconsum. Tots sabem que això és insuficient, molt insuficient. No ens podem permetre polítiques que siguin amb mirada curta. S'ha de ser ambiciós, encarar els problemes i buscar solucions.

L'objectiu del nostre grup parlamentari és i ha de ser revertir una situació que no ens podem permetre. Estem a la cua a Espanya, quan per potencial científic, social

i econòmic hauríem de ser capdavanter i, sobretot, hauríem d'afrontar un problema tan real com preocupant.

Durant tots aquests dies de ple, en el debat ha sobrevolat el tema de les MATs, i creiem necessari fer algun aclariment. Avui ens deia el diputat senyor Villalbí que no sabia quina postura era la del nostre grup. I per això em veig en l'obligació d'aclarir-la.

Mire, jo soc alcalde d'un poble afectat. De fet, a lo meu poble, l'afecten les renovables uns quinze mil metres o més. Una línia, i, probablement, en passaran dos, i en passa una de Red Eléctrica. Per això és molt important que hagi pogut sortir aquí, no?, i el grup parlamentari m'hagi ficat aquí. És rellevant, no? Perquè natures, al nostre ajuntament, conjuntament amb tots los altres ajuntaments –conjuntament amb los altres ajuntaments–, hem fet mocions, hem fet recursos, sempre junts, sempre amb altres ajuntaments de la comarca –sempre junts. I el que he viscut avui i estic vivint estos dies és que vostès mos volen separar. Volen anar pel seu costat. (*Aplaudiments.*) Sí, senyor.

I, a més, voldria aclarir-li alguna cosa més. Voldria deixar-li alguna cosa més. Miri, voldrà comprendre –i molt sensiblement ho entendrà fàcilment– que natures ja sabem, com he dit abans, que dubtava que si sabíem lo que era una línia de transport, una d'evacuació.

Lo primer argument, lo principal argument que natures hem ficat als recursos que han fet tots los ajuntaments és que són línies d'evacuació, no de transport, d'acord? Que quedi ben clar que natures, el nostre grup parlamentari ho sap i ho recolza, i que quedi molt ben clar encara que natures, al debat de política general, vam votar en contra de les MATs, este matí hem votat en contra de les MATs i esta tarda tornarem a votar en contra de les MATs. (*Aplaudiments.*) Perquè el Grup Parlamentari Socialistes està en contra de les MATs. I això que quedi ben clar i emmarcat. (*Veus de fons.*)

Bé, senyor Villalbí, quan...

La vicepresidenta primera

La intervenció s'ha de fer des del faristol, diputats i diputades.
Gràcies.

Joaquim Paladella Curto

Bé, senyor Villalbí, si em deixa parlar, doncs, parlarem i continuarem, i anirem seguint, no? Sí que esperaria que m'ho canvien. Miri, lo que és evident també –i l'hi deixaré ben clar, i vull que quedi ben clar també– és que vostès no han fet los deures, el Govern no ha fet los deures. De fet, van fer –i ho torno a repetir, i ho he dit este matí– uns informes que no eren contundents, i vostès ho saben, i ho sap vostè, no? I estos informes..., los que han fet, perquè n'hi ha molts que no han fet. Per tant, això és determinant. Sí, senyor Villalbí, és determinant. Senzillament és determinant. I este matí l'hi he dit jo, perquè lo que està claríssim és que lo que són los tràmits burocràtics són los informes, los que són essencials, i lo que està clar és que si els informes no s'han fet o s'han fet malament, doncs, en acabat, lo ministeri, bé, ha de fer la resolució que ha de fer.

En este sentit, que quedi ben clar que això ho arregla un informe del departament. Un informe del departament que siga negatiu ho arregla, i això s'acaba. Per tant, si algú ha de donar explicacions al poble de Catalunya, als ajuntaments i aquí, en este dallò, són vostès, perquè no sé per què no fan un informe que lo conseller mos va prometre a tots los alcaldes. (*Aplaudiments.*) Per tant, aquí i d'aquí damunt li demano que el faci. Jo hi era –jo hi era.

Bé, a partir d'aquí, ja he dit això, ho he aclarit, i crec que queden les coses prou clares i ben escrites i subratllades. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar tenim la millor predisposició a aportar propostes per fer realitat aquest canvi de rumb i col·laborar en tot el que puguem. Ha de ser l'objectiu, superar esta etapa de paràlisi que tant mal ens pot fer de cara al futur.

Volem estendre la mà per ajudar a tot el que puguem. No volem ni fer demagògia ni ficar pals a les rodes. Creiem que és hora d'empènyer tots per encarar el camí que ens permeti fer una transició justa, equilibrada i real.

De les propostes de resolució que hem aportat, permetin-me destacar-ne algunes que creiem principals i molt importants. Pensem que hi ha mesures que haurien d'adoptar amb urgència per resoldre un assumpte vital com és la implantació planificada i equilibrada del territori.

Creiem que en aspectes del Decret llei 24/2021, de 26 d'octubre, s'ha mostrat ineficaç a l'hora de resoldre el tema d'encaix del desplegament de renovables al territori. Pensem que la mesura d'oferir al territori la participació en els projectes amb un vint per cent del capital no s'ha demostrat ni eficaç ni efectiva, ja que ni les entitats, ni les empreses, ni la gent del territori s'han mostrat disposades a participar en aquests projectes.

Creiem que és necessari, fora bo, introduir el concepte «retorn territorial» per tal de buscar un millor encaix d'aquests projectes al territori. Difícilment, la gent dels pobles i comarques entendran i es sentiran participants d'aquesta transició energètica si no veuen i entenen que hi ha una compensació, un retorn, que els permeti, com a mínim, poder seguir amb la seva activitat de vida, millorar en lo possible i tindre opcions per mirar endavant amb perspectives de futur.

És per compensar aquest dèficit que plantegem, en aquesta línia, un seguit de propostes de les quals en destacaré dos: crear un fons de cooperació local específic dotat amb 13 milions d'euros, amb caràcter anual per a municipis productors nets d'energies renovables; un altre: establir un sistema que doni preferència als municipis productors nets d'energies renovables en les subvencions de concurrència competitiva. Pensem també que, en la línia de buscar una transició energètica justa, en la que les administracions públiques siguin un motor exemplar, és necessari invertir i fer-ho de la mà dels ajuntaments. Proposem aprovar una línia de subvencions de 50 milions d'euros dirigida als ens locals per a projectes de transició i eficiència energètica en equipaments públics.

Hi ha un problema que també s'ha de ficar clarament damunt la taula en aquest debat, i és que no és altre que és necessari fer més àgil la tramitació, davant les administracions, dels projectes renovables. Les dades ens indiquen que la cartera potencial d'energia èdica és de cent setanta projectes, i sols se'n tramita un dotze per cent. I la mitjana del temps d'espera des de la presentació d'un projecte fins a l'anunci d'informació pública és de 541 dies. En lo que fa referència als parcs solars fotovoltaics, la cartera potencial és de 578 projectes, i la mitjana de tramitació de l'entrada del projecte a la publicació de l'autorització és de 631 dies.

Aquestes dades ens indiquen que la tramitació representa un coll de botella que cal resoldre i solucionar. Això no ha de significar que s'hagin de reduir les exigències ni que s'hagin de fer les coses amb menys rigor, però sí que s'han d'establir mesures que permetin una tramitació més d'acord amb les necessitats actuals. És importantíssim i indispensable finançar la contractació de setanta-cinc tècnics previstos en el pressupost del 2023 amb urgència abans d'acabar l'any. És vital per començar a desencallar i agilitzar els projectes d'aprovació administrativa. I entenem també que el que seria convenient com a proposta que caldria implantar és la creació d'un comissionat per a l'energia, amb la implicació dels consellers competents: d'Acció Climàtica, de Territori, d'Economia, d'Indústria, d'Educació, amb l'objectiu de coordinar i liderar la transició energètica de Catalunya.

Per acabar, voldríem expressar i reiterar la nostra voluntat d'aportar solucions, de contribuir a adreçar el rumb, a que les propostes que avui surtin d'aquest debat siguin útils, la necessitat que després el Govern les implementi –això ja és una altra–, i que puguem fer front a un problema real, però que també pot ser una oportunitat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades, senyor Villalbí... (*Rialles*.) Bé, doncs tornem-hi. Per nosaltres, aquest debat –ja ho va definir la meua companya, la Marina Bravo–, realment, té un títol com a tal, i és que avui constatem el fracàs de les polítiques d'implementació de les renovables a Catalunya. S'havia de fer alguna cosa, s'havia de venir aquí i s'havia de portar un debat específic sobre aquest tema, i avui tornarem a entrar en aquest relat, que és tan propi del Parlament de Catalunya, d'aprovar una sèrie de punts i de resolucions que després no s'implementaran.

Ja està, aquí acabarà tot, perquè ho hem vist. Al final ho hem vist. I desgraciadament jo no vull treure-li la fe a ningú, però acaba passant. I és que, en aquest cas, el principi de realitat està per sobre de qualsevol proposició que vulguem fer aquí avui i del debat que vulguem tenir. Crec que hem viscut aquesta història d'un fracàs per diferents motius, molts d'ells polítics, ni tan sols per motius tècnics, ni per impossibilitats reals d'implementar aquesta transició per complir una sèrie d'objectius el 2030 i el 2050, que, avui dia, crec que no podrem complir. I, de fet, això és una clara exposició, un clar avís de que allò que alguns grups defensen de que les competències, quan les té la Generalitat, les implementa i les porta a terme, funcionen millor que mai, doncs, no és així –no és així.

Aquest supòsit –jo sempre ho he dit i crec que és cert– d'un cert supremacisme de gestió que alguns governs han defensat moltes vegades... Doncs en casos com aquest –com també passa amb la línia 9, per exemple– és evident que no funciona –no funciona. I és que no ho he dit jo, és que l'expressió «dècada perduda» la va fer o la va expressar la consellera Jordà. Ara l'han enviat a Madrid perquè no ho torni a dir, suposo. Però és evident –és evident– que no ho vaig dir jo ni ho va dir el meu grup; ho va dir la pròpia consellera. I, per tant, primer títol o primer, diguéssim, gran títol del dia: «La dècada perduda avui ens porta a parlar del que no hem fet ni estem fent sobre renovables al Parlament de Catalunya.»

Evidentment, escoltarem ara..., perquè no han sortit tots els grups, però escoltarem tota una sèrie d'excuses, escoltarem tota una sèrie de realitats infranquejables, moltes vegades, per la raó, però que ens diran que no hi havien recursos, que no hi havien diners, que no tenien suficient finançament. Però no és veritat. El problema és que hem estat generant problemes nosaltres mateixos en la mateixa gestió.

I només hem de veure quina legislació hem implementat a Catalunya durant aquests últims deu anys. Quan ningú, pràcticament ningú, era suficientment agosarat com per invertir a Catalunya en renovables, algú va decidir que s'havia d'ordenar el que era la legislació a Catalunya i havíem de crear un primer repte. El 2019 fem un decret amb tota una sèrie, evidentment, doncs, de restriccions. Perquè, clar, la realitat política era la que era, i s'havien de buscar els vots on eren. S'havia de saber parlar amb la CUP, s'havia de parlar amb els comuns i no es podia conjugar tot. Es fa un decret i, sorpresa, ningú s'atreveix encara –perquè no compleix ni és capaç de complir les restriccions d'aquell decret– a invertir a Catalunya en renovables, eh?

Doncs fem un altre decret una mica més tard, dos anys després. Però, què fem? Més restriccions. Però aquestes restriccions són restriccions polítiques. No són restriccions realistes ni reals, ni defineixen, de fet, la realitat o la voluntat, diguéssim, de la societat civil per fer aquesta transició energètica cap a la implementació d'energies renovables. No ho és; simplement és una decisió política que ens paralitza.

Perquè l'altra paraula que titula el debat d'avui és «la paràlisi». Hi ha una paràlisi real. Hi ha paràlisi perquè demonitzem en debats que no hauríem de demonitzar. Aquest matí n'hem viscut un, el debat de la MAT. De fet, ara ho acabem de viure un altre cop. Doncs... Inclús el mateix PSC no sabem si està en contra... Hi està en

contra, ha quedat clar que està en contra de les MAT, però el PSOE no! El PSOE no, perquè les designa, no? Bé, o sigui, al final algú fa les MAT, i el Govern les fa, no?, entenc.

Per tant, el que no podem és portar a Catalunya un debat on no es poden fer grans infraestructures de renovables, per un costat, ni tampoc es pot transportar l'energia, ni importar, ni exportar l'energia a Catalunya. Què fem? –què fem? Exactament, què fem? Res. I, com que no fem res, paràlisi. I, com que hi ha paràlisi, *paripé*, que és el que estem fent avui. Teatre –*teatro del bueno*. Teatre.

Continuem. Nosaltres, què proposem, realment, i què hem estat defensant? Nosaltres, primer, en aquestes propostes de resolució, el que portarem avui, tot i que assumint que no sé si servirà de molt, però, bé, ho intentem –ho intentem–..., intentem fer el que hem fet en altres comunitats autònomes, com hem fet a Andalusia, hem fet a l'Aragó, hem fet a Castella i Lleó, hem fet a Castella - la Manxa, tot i fer-ho des de l'oposició, però hem aportat idees per poder, doncs, intentar fer aquesta constatació de la realitat i superar i assolir els objectius del 2030 quan es pugui. El 2050, també, tot i que ho tenim molt lluny i serà complicat.

Primer, volem, doncs, constatar la realitat. La primera proposta de resolució: constatar la realitat d'aquesta inacció que acabo d'explicar i que crec que és evident. Nosaltres demanem que, com a mínim, no ens enganyem a nosaltres mateixos i, com va fer en el seu dia –ho torno a dir– la senyora Jordà, acceptem d'on partim, quin és l'inici, què és el zero. El zero és l'inici. Bé, estem començant. Doncs podem progressar si acceptem aquesta realitat.

Parlem també d'altres propostes de resolució. Mobilitat, en aquest cas la descarbonització a través de la mobilitat o com millorar la mobilitat a Catalunya. Aquí hem posat un exemple claríssim. Els últims anys pràcticament no s'han fet noves estacions operatives de la xarxa, per exemple, de metro, la línia 9. La línia 9, doncs, no avança. Parlem novament del transport públic i de la descarbonització de la mobilitat. Ens oposem a tot. Ens oposem a la ronda Nord. Ens oposem a tot el que sigui facilitar la vida als catalans, però al mateix temps no fem o no es fa o el Govern, els governs de Catalunya no han fet el seu treball. La línia 9 segueix sense finalitzar. Aquest tema..., és que, de fet, el tema de la línia 9 requeriria un debat, sí que requeriria un debat aquí, a aquest Parlament, perquè és un expedient X bastant difícil d'explicar. Però algun dia ho intentarem portar al Parlament. Ho hem portat en algunes mocions, però és evident. Intentarem en aquest conjunt de punts, doncs, facilitar precisament aquesta mobilitat, aquesta descarbonització de la mobilitat que tant defensem.

Defenseu també la realitat i altres propostes en un altre punt on parlem dels ports, parlem dels aeroports, parlem de propostes com adoptar un pla per propiciar que Catalunya esdevingui un centre productor de SAF, de *sustainable aviation fuel*. Aquest combustible d'origen orgànic i de baixes emissions es pot fer, el podem fer. Hem de buscar aquest tipus d'iniciatives, i crec que és una bona idea que podem portar.

Un altre punt... Estic simplement agafant algunes de les propostes o punts de les propostes de resolució, per no explicar-les totes. Crec que en aquest punt de l'autogeneració sí que hem funcionat. Algunes coses s'han fet bé, és cert –s'han fet bé. En l'autogeneració d'energia no arribarem mai a aquestes xifres que es parlen de necessitat, doncs, de pràcticament cinquanta, seixanta gigawatts per poder arribar a la total descarbonització i no haver de dependre d'energies com la nuclear. Però és evident que nosaltres en aquest punt hem fet un esforç també per portar noves propostes, com parlar de l'hidrogen, parlar també de la disponibilitat, en aquest cas, d'intentar que s'allargui l'ús de l'energia nuclear fins que es pugui acabar aquesta segona electrificació, de la qual parlem nosaltres i defensem en una altra proposta de resolució, a Catalunya.

En definitiva –acabo ja–, crec que m'agradaria, i ens agradaria com a grup, que tinguéssim un debat, doncs, sincer, com a mínim –crec que això no passarà; no ha passat i no passarà–; que això no fos el que és realment, i que el que aprovem a aquest Parlament sigui o tingui uns objectius d'implementació per millorar realment la vida dels catalans i les catalanes. Però crec que novament –i això ho podem veure d'aquí uns mesos– aquest debat haurà passat a la història sense més pena ni glòria.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Diputados, diputadas, buenas tardes. El pasado martes, durante el debate monográfico sobre la implantación de energías renovables y el modelo energético, decíamos que, si hoy había que hacer un balance sobre la gestión del Govern, dicho balance no podía ser más decepcionante. Lentitud en la implantación de fuentes de energías renovables, expedientes que no se resuelven y se eternizan, inversores que se marchan con sus proyectos a Aragón, aumento de la dependencia energética de Cataluña, retraso en el pago de subvenciones para fomentar el autoconsumo fotovoltaico, falta de acompañamiento del Govern a las empresas para hacer más llevadera su transición energética, olvido de la gran industria en este proceso de transición, etcétera.

Todo esto nos llevaba, y nos lleva, a la conclusión de que en Cataluña corremos el riesgo de perder el tren de las oportunidades que representan las energías renovables. De hecho, prácticamente todos los expertos coinciden en que difícilmente se van a poder cumplir los objetivos previstos para el año 2030, en el sentido de que el cincuenta por ciento del consumo eléctrico tenga origen renovable.

De hecho, la realidad es que estamos muy lejos de ese objetivo. Por eso, para poder aplicar la terapia adecuada, lo primero es hacer un buen diagnóstico de la situación y reconocer que no vamos por el buen camino. De ahí que, de entrada, presentemos un primer bloque de propuestas de resolución en ese sentido. Porque, claro, si el Govern cree que todo lo está haciendo magníficamente y que no hay nada que rectificar ni mejorar, pues habrá poco que hacer y no habrá margen de maniobra para rectificar e impulsar con determinación la implementación de energías renovables. Y hay mucho que hacer y mucho que rectificar, y realmente es necesaria esa rectificación, porque todavía hoy hay margen para ello.

No hay más que ver lo que se está haciendo en el resto de España, donde se baten récords en generación de electricidad mediante energías renovables, mientras en Cataluña estamos en el furgón de cola –sí, señor *conseller*, en el furgón de cola. Y esta circunstancia se da por la falta de ambición del Govern. Si el Govern no cree que Cataluña pueda liderar este campo de energías renovables en España, no habrá solución. Nosotros sí que lo creemos, que podemos ser líderes, pero hace falta una apuesta clara y decidida. Para ello se han de poner los medios y recursos necesarios.

Y aquí nuestro siguiente bloque de propuestas pasa por acelerar los proyectos de energías renovables. Es imprescindible simplificar el procedimiento de tramitación de los proyectos de energías renovables para acelerar los trámites, pero con ello también es necesario incorporar más personal dedicado a la tramitación de los proyectos de energías renovables presentados para garantizar que se tramitan en los plazos establecidos en la normativa vigente. También, en ese sentido, creemos interesante, cuando menos, abrir la puerta a mecanismos de colaboración público-privada que ayuden a desencallar los cientos de proyectos que hay por resolver. Y, para ello, la declaración autorresponsable puede contribuir a agilizar esta situación. Perder proyectos e inversiones, como está ocurriendo, hacia zonas de España como Aragón es algo que, en cualquier caso, debería hacer reflexionar al Govern para revertir esta situación.

Por otro lado, y entrando en nuestro tercer bloque de propuestas, se debe dar un impulso decidido al sector de las energías renovables. ¿Cómo? Pues fomentando e impulsando el autoconsumo de energías renovables, dotando para ello de una regulación específica a las comunidades energéticas que aspiran a un modelo cien por cien renovable y sostenible, que cubra el vacío legal existente y facilite así su desarrollo.

Por otro lado, creemos importante también potenciar el biogás y el biometano como fuentes energéticas renovables para cubrir tanto la parte del autoconsumo doméstico como el industrial. Creemos que esto sería un buen revulsivo que serviría para dar un impulso en este campo en concreto, ya que ambos tienen un alto potencial en Cataluña. Las energías renovables son una gran oportunidad desde el punto de vista empresarial, pero también desde el profesional. Para ello se debe ampliar y potenciar la oferta formativa en estos ámbitos como salidas laborales y profesionales con un gran futuro en Cataluña.

Por último, dentro de este bloque de propuestas de impulso a las renovables, creemos imprescindible que se elimine la obligación de los promotores de proyectos de tener que presentar una oferta de participación local en los proyectos de los parques eólicos de potencial superior a diez megavatios y de plantas solares fotovoltaicas de potencia superior a cinco megavatios, porque este requisito hace que sean inviables multitud de proyectos, que acaban trasladándose fuera de Cataluña en muchos casos.

Otro aspecto que nos interesa mucho es ver cómo podemos introducir mejoras en la capacidad del sistema de energía de Cataluña, tanto para reducir nuestra dependencia como para aumentar nuestra eficiencia, especialmente con el ritmo que lleva el Govern en la implantación de fuentes de energía renovable como alternativa a la convencional. De ahí que en otro bloque de propuestas hagamos mención del impulso del inicio de las obras que hagan posible la ampliación de la actual central hidroeléctrica de bombeo reversible de Moralets de doscientos megavatios a una potencia total de seiscientos megavatios.

Asimismo, creemos muy interesante también estudiar la posibilidad de conectar las centrales hidroeléctricas de Cavallers y Baserca con el objetivo de crear una instalación hidroeléctrica de bombeo reversible que podría llegar a tener una potencia de dos mil megavatios, aproximadamente. Creemos que, de ser factible esta conexión, esta instalación sería de gran importancia y estratégica para Cataluña. Como también sería conveniente plantear al Gobierno de España la ampliación de la vida útil de las centrales nucleares de Ascó I, Ascó II y Vandellòs, siempre que cuente con el aval y aprobación del Consejo de Seguridad Nuclear.

Esta mañana lo dije, *conseller*: no va a poder ser, soplar y sorber al mismo tiempo. Si ustedes no implementan las energías renovables, si ustedes no quieren redes de alta capacidad de conexión de las MAT para importar la energía renovable desde fuera y tampoco quieren centrales nucleares..., todo al mismo tiempo es imposible. Por lo tanto, ustedes, llegará un momento que tendrán que decidirse y, sobre todo, decir la verdad. Porque desconectarse de las nucleares no se hace de un día para otro; se requieren tres, cuatro, cinco años, y lo tendrán que decir dentro de poco, la realidad. Y ya verá usted cómo la realidad será pedir la prórroga del cierre, porque no va a ser posible desconectarse de estas centrales nucleares.

En la misma línea de introducir mejoras en la capacidad del sistema energético, proponemos intensificar la búsqueda de suelo, especialmente de superficie agraria improductiva, que nos permita incrementar el suelo disponible para la instalación de nuevos proyectos de energías renovables. También en la misma dirección de impulsar las renovables, creemos que hay que apostar por hacer viable la interconexión energética a través del H2 Med, adoptando las medidas necesarias que hagan posible incrementar la producción de energías renovables en Cataluña, de tal forma que se garantice el transporte de hidrógeno verde a través del tramo marítimo entre Barcelona y Marsella de este corredor energético.

Por último, en el bloque final de nuestras propuestas, que van en la línea con la idea que ya expusimos en el debate del martes de ayudar y acompañar a las empresas y a las familias en la transición energética, creo que todos somos conscientes del enorme coste que supone esa transición, y de ahí que la Administración deba también poner de su parte. Primero, exigiendo al Gobierno de España que mantenga durante 2024 las ayudas en la factura de la luz y que pretende eliminar para el próximo año.

En segundo lugar, poniendo en marcha líneas de ayuda con una dotación presupuestaria de 50 millones de euros para proyectos de energías renovables en polígonos de actividades para hacer posible centros de producción, proyectos de autoconsumo colectivo y de almacenamiento de energías renovables.

En tercer lugar, proponemos aumentar con 70 millones de euros las líneas de ayudas para la instalación de fuentes de producción de energía renovable de autoconsumo para particulares, comunidades de propietarios, empresas y autónomos, para facilitar e impulsar esa transición energética que de un modo u otro debemos hacer todos nosotros.

Y, por último, en cumplimiento de lo que prevé el propio Decreto ley 16/2019, apostamos por poner en marcha incentivos y promover acuerdos con el sector de la automoción que permitan acercarnos al objetivo de una movilidad eléctrica, teniendo en cuenta que, en principio, en el año 2035 dejarán de venderse vehículos de combustión.

En definitiva, y de forma muy resumida, estas son las propuestas en materia de energías renovables que desde el Partido Popular planteamos para incentivar, para impulsar y para acelerar la implementación de estas energías renovables en Cataluña, siendo conscientes del enorme coste que ello supone. Y de ahí que presentemos también medidas de ayudas a empresas y particulares, y para las que solicitamos el apoyo de todos ustedes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades... Nosaltres creiem en un sistema energètic català. I com el concebem? Renewable, descarbonitzat, desnuclearitzat, de generació distribuïda i descentralitzada per a la captació, el transport i la distribució. El concebem sobirà, democratitzat i amb la participació ciutadana i d'entitats públiques. I, per descomptat, com no pot ser d'altra manera, equilibrat territorialment, cosa que vol dir que ha de comptar amb la complicitat del territori. Segurament alguns d'aquests punts avui en dia no estan prou desenvolupats i n'estem «carents».

S'ha dit, eh?, que anem tard, que portem deu anys d'endarreriment. Però, com que parlem de les propostes, em volia centrar en quin és el nostre model, el model d'En Comú Podem, sobre les energies renovables i, per tant, què és tot allò que nosaltres avui proposem, i que també anuncio que votarem tot allò que també compartim en aquest sentit dels altres grups.

Nosaltres apostem per un país amb sobirania energètica pública i comunitària, per la democratització de l'energia, pel desenvolupament de les diverses fonts renovables i per l'equilibri territorial. I passo una mica a detallar en què consisteix.

Una peça clau: l'energètica pública. I sobre l'energètica pública, que, com s'ha dit, hem presentat una moció conjunta amb Esquerra i la CUP, amb Esquerra Republicana i la CUP, doncs, sí que volíem fer algunes propostes: millorar el finançament de 50 milions i augmentar la plantilla de l'energètica pública perquè pugui començar a treballar; la concentració dels actius energètics públics, i això també inclou la reversió i recuperació de les concessions de les hidroelèctriques de Ponent; que aques-

ta energètica pública pugui esdevenir subministradora elèctrica i que participi també dels projectes compartits de generació i que s'obri a la participació dels ens locals; que explori altres formes de generació, i que creï un fons també per desenvolupar en les comunitats..., és a dir, per ajudar també a la part comunitària de la generació elèctrica del nostre país.

I sobre la generació comunitària, que és una peça clau, creiem que cal prioritzar els projectes cooperatius, comunitaris i de participació que apostin per l'autoproducció. Això vol dir garantir la connexió a la distribució i a l'accés dels mercats d'aquestes cooperatives i experiències comunitàries; fomentar i facilitar l'agregació de punts de producció i ús energètic; augmentar els seus radis operacionals, que és un dels grans límits que tenim; legalitzar els consums compartits, i un pla d'eficiència energètica i instal·lacions fotovoltaiques en centres educatius de secundària i equipaments públics; fer de la climatització amb renovables als edificis també un objectiu a desenvolupar, i abastir amb els excedents que tinguin aquestes comunitats les llars vulnerables i les comunitats energètiques de la zona. I, per últim i molt important, un control públic de la xarxa de distribució, que això és quelcom que hem debatut també aquest matí.

Per a una democratització de l'energia, doncs, bé, una de les coses principals és no estar a mercè de l'oligopoli distribuïdor. Per tant, vol dir recuperar el control de la distribució elèctrica en la mesura que es pugui, obligar Endesa a fer les necessàries inversions pel manteniment, garantir el dret dels subministraments i que les infraestructures d'interconnexió siguin públiques. I garantir el dret de subministrament bàsic prohibint els talls d'aquells..., prohibir precisament aquests talls a aquest subministrament bàsic, que passa avui en dia.

I, per últim, quelcom que considerem important i que s'hauria de mirar com fer-ho legalment, que és facilitar els permisos d'autoconsum a urbanitzacions no regularitzades per tal de que no s'estableixi precedent, però que serveixin per poder donar un servei que considerem bàsic.

Després, desenvolupar l'energia verda i neta en aquest objectiu de descarbonització. I que tenim uns objectius fixats: per al 2050, el cent per cent de renovables, i per al 2030, el cinquanta per cent. Algú deia: «No hi arribem.» Bé, posem l'accelerador. Ens hi posarem de costat en aquest sentit.

I, parlant de descarbonització, hi ha un element important, que és el transport urbà, totes les renovacions de flotes que s'estan fent, l'aposta pel transport públic, els *park and ride*... Però no ens n'oblidem: les zones de baixes emissions són bàsiques. I lamento dir-ho: aquí hi han grups que des dels seus ajuntaments estan fent retardisme en el tema de les zones de baixes emissions.

Per tant, el paper tot ho sustenta –tot ho sustenta. Tots podem votar avui això, però des dels ajuntaments..., hi han ajuntaments que manifestament estan posant pals a les rodes contra una cosa que és imprescindible. Per tant, d'acord, però quan governen, facin-ho –facin-ho.

Bé, l'eficiència energètica. I això vol dir bons per a la millora de l'eficiència de les llars i ajudes.

I un altre tema, la desnuclearització. Ens cal un calendari previst de tancament de les centrals nuclears, perquè, és veritat, ens pot passar com a Alemanya, però si no tenim un calendari, poc podrem saber quan hem de fer aquesta transició i aquesta desconexió de la nuclear. Per tant, el primer, saber quan ha de passar, i això encara no ho tenim.

I, per últim, un país que desplega les renovables de manera justa i equitativa arreu de Catalunya. Aquesta és una greu..., diguéssim, que suspèn Catalunya. El desequilibri que tenim territorial sobre la producció i la generació d'energies és brutal. Vull dir, no cal que donem les dades, però el desequilibri és espectacular.

Per tant, nosaltres, què proposem? Compaginar la transició ecològica amb la conservació de la biodiversitat, i això vol dir presentar la llei de biodiversitat, patrimo-

ni natural i connectivitat ecològica. Passa per diversificar les fonts de generació. No tot és solar i no tot és eòlica; és important i és bàsica, però no només. Vol dir també portar fonts de generació que estiguin d'acord amb les necessitats del propi territori i les oportunitats d'arreu del territori. Això passa per la biomassa. I, per tant, les zones rurals amb bosc..., un dia d'aquests n'estàvem parlant en el debat: Catalunya té el seixanta per cent de la superfície forestal. Com farem que els aprofitaments forestals permetin una millor gestió del bosc i una lluita contra els incendis i, a més, puguem aprofitar tota la capacitat de generació d'ocupació i dels aprofitaments del bosc?

Aprofitaments agrícoles i ramaders, en especial les dejeccions ramaderes. Aquí, que tenim un greu problema, especialment en una gran part de la Catalunya Central i Ponent –els purins–, tenim una oportunitat amb les centrals de biogàs i, a més a més, doncs, bé, aquí també podríem evitar l'emissió de l'amoníac. I una qüestió molt important en qüestió de sequera, que és la protecció dels aqüífers, una altra de les coses que tenim una greu amenaça en el país.

Després, els residus sòlids urbans i els fangs de les depuradores. Aquí també tenim un espai important a treballar. Compensar els territoris que assumeixin aquestes infraestructures d'energies renovables, que això no està passant, tampoc. Veuen passar-les com si fossin..., no?, com si els hi fossin alienes.

I després protegir –i això és molt important i cada cop que trepitgem la Catalunya rural ens ho diuen– els espais agraris d'alt valor. No s'entén per què es prioritzen i es posen instal·lacions en aquells terrenys que són de més valor. Per tant, cal una prioritització dels terrenys agrícoles desplegant la llei d'espais agraris, esgotant primer les disponibilitats d'instal·lació de tots aquells espais antropitzats –s'ha dit abans: els espais pròxims a les vies, a la xarxa viària, teulades i els no productius. Mentrestant, posem-nos-hi, no pot ser que estiguem hipotecant la sobirania alimentària de Catalunya.

I, per últim –bé, vaig acabant–, establir criteris de prioritització que tinguin en compte el consens en el territori, l'acord social i el respecte a la diversitat..., a la biodiversitat, perdó, com a criteri bàsic. Per tant, votarem a favor de tots aquells punts que vagin en aquesta línia, però no donarem suport –això també ho dic– a totes aquelles propostes que, sota la idea de simplificació per anar de pressa, el que volen és saltar-se precisament aquests criteris, el del consens del territori, el de l'acord social i el del respecte a la biodiversitat. A nosaltres ens hi trobaran.

Miri, jo vaig viure molt temps a la Vall de Ribes, i tenen un dit que és «fer com el Met de Ribes, que mentre s'ofega va dient “anar fent, anar fent!”», però s'ofega. Nosaltres, perquè ens hi va el país, perquè tots som el Met de Ribes, hauríem d'evitar-ho. I, per tant, no anem fent i posem-nos-hi, i amb nosaltres hi comptaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Anna Torrentà Costa.

Anna Torrentà Costa

Bona tarda, presidenta. Conselleres, consellers, diputades, diputats... Primer, un petit incís al senyor Paladella per la moció d'aquest matí. L'informe existeix. De fet, aquest informe que vostè reclama existeix, però el *ministerio*, bé, no el va rebre..., va actuar abans de rebre'l. I, si vostè no n'és conscient, alguns diputats del seu partit sí que ho saben això, d'acord?

I, bé, arribem al final d'aquest monogràfic. Ja gairebé està tot dit. De fet, no hi ha gaire més a afegir; només constatar alguna evidència d'allò que s'ha dit i, en més o menys mesura, el que s'ha compartit. Que s'ha canviat la tendència del desplegament de les renovables és una realitat innegable; que s'ha avançat més que mai, també. Però també que no s'ha avançat amb la celeritat que era necessària, i això és una responsabilitat compartida, en més o menys mesura segons la responsabilitat i com-

petència de cadascú. També per tots i cadascun dels grups parlamentaris que hi ha en aquest hemicicle: els uns per haver estat excessivament preservadors, d'altres que ho posarien tot i a tot arreu, sense filtres, i d'altres que viuen en una dimensió paral·lela en què no existeix el canvi climàtic. És per això que des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana creiem que en la mesura hi ha la solució. La mesura és la planificació, és la priorització de les instal·lacions de menys de cinc megawatts, és la distribució territorial i és la participació de la ciutadania.

Aquestes mesures es van entrar en aquest Decret Llei 24/2021. I sí, qui digui que no, jo, com a alcaldessa de micropoble, els hi dic que va funcionar, perquè van entrar grans parcs fotovoltaics de més de cent hectàrees en pobles petits, i això els va aturar. Els va tornar a tirar enrere, els va tornar a redimensionar, i de cent hectàrees van acabar amb vint hectàrees, amb la complicitat de la ciutadania i amb la dels propietaris d'aquella zona. Per tant, jo els hi dic que, com a Ordis, va funcionar la modificació d'aquest decret llei.

Per tant, mesurar i planificar comporta certa lentitud, sí, perquè vol dir parlar, escoltar i organitzar el territori, perquè evita mals majors de MATs privades, sense solta ni volta, a vegades duplicades, que ocupen el territori, de biodiversitat perduda que ja no es recupera i d'una disminució de la nostra pagesia per pèrdua de sòl agrari degut a la implantació de renovables a terra.

L'actitud del nostre grup és propositiva, ambiciosa i transformadora. De fet, les propostes que vam presentar en el marc del debat de política general eren en aquest sentit, i així mateix són les propostes de resolució d'aquest monogràfic. Segurament avui aprovarem propostes que en aquell moment no van tenir la voluntat d'aprovar, i demostrarem que, quan sortim del partidisme i treballem amb visió de país, trobem els consensos necessaris per accelerar aquest desplegament d'energies renovables en un context d'emergència climàtica que no admet més vacil·lacions partidistes.

És per això que hem presentat cinc propostes de resolució, perquè puguin ser útils per orientar polítiques públiques. La primera, presentada de manera conjunta amb els grups de la CUP i d'En Comú Podem, pretén donar més múscul a L'Energètica, aquesta empresa pública d'energia de Catalunya, i per facilitar el desplegament de les seves funcions, sent el primer pas cap a una sobirania energètica real. Aquí trobem l'obertura de la seva participació al món local, l'ampliació de les funcions de distribució, l'execució de projectes d'eficiència energètica o impuls d'altres formes d'energia renovable.

La segona està feta amb la voluntat de consolidar un model energètic distribuït en el territori i participat per les persones i les empreses que viuen en aquest territori. Ajudar les comunitats energètiques locals a néixer i créixer, facilitar les seves potencialitats d'autoconsum fotovoltaic o incentivar la substitució de calderes de gas són algunes de les actuacions que creiem que, des del nostre grup, són necessàries.

La tercera fa referència a la necessitat d'ajudar el teixit empresarial a descarbonitzar la seva activitat productiva. La seva implicació és indispensable en aquest procés de transició energètica, i també ho és en el desenvolupament econòmic, social i ambiental. És per això que, des del nostre Grup d'Esquerra Republicana, considerem imprescindible el desplegament de les oficines empresarials de transició energètica per acompanyar les pimes en aquest procés, sense que es perdin l'oportunitat d'optar als fons de finançament existents.

A la quarta proposta de resolució, reafirmem la necessitat del sistema energètic, fonamentat en unes polítiques energètiques pròpies i emmarcades en un model sobirà, democratitzat i amb el màxim equilibri i complicitat territorial.

I, com que la voluntat transformadora de les polítiques que defensem considera que el com és molt important, reivindiquem la necessitat de poder disposar, durant aquest 2024, del Plater, una eina necessària per ordenar el desplegament de les renovables i que ha de ser un referent de cogovernança del territori.

I, finalment, la cinquena evidència l'aposta d'Esquerra Republicana. És impulsar altres modalitats de producció, d'emmagatzematge i de gestió de l'energia. Per això apostem per l'impuls de l'emmagatzematge en bateries, les centrals hidroelèctriques reversibles, l'agrovoltisme o l'agilització de la plataforma Plemcat com una infraestructura singular per desenvolupar projectes pioners i innovadors per al desenvolupament de l'eòlica marina flotant i altres energies marines a la Mediterrània.

Pel que fa a les propostes de resolució de la resta de grups parlamentaris, les hem mirat amb una visió constructiva. I, prioritzant les coincidències i deixant enre-re les discrepàncies, votarem favorablement a gran part dels punts, perquè, com he dit, s'ha posat de manifest que tant el Govern com aquest grup parlamentari sumem i avancem.

Per altra banda, hi ha pocs punts que no podem donar-hi suport explícit. Alguns perquè el Govern de la Generalitat no hi té competència. Per exemple, el Partit Popular, que ens ha dit portar a terme actuacions en una conca on no tenim competències. Seria de gran ajut que ens fessin els tràmits també, que ens ajudessin a que aquesta transferència de competències de la CHE a l'ACA fos efectiva. (*Alguns aplaudiments.*)

D'altres, perquè considerem innecessària la creació d'estructures i òrgans que contribueixen a generar despesa innecessària i duplicitats. En aquest sentit, i per exemple, no podem donar suport a les propostes de comissionats per l'energia que proposen Junts i el PSC quan aquest departament ja ha activat i musculat estructures que ja funcionen i estan donant resultats positius. Potser –i amb tota l'estima que li tinc, senyor Paladella–, en el marc d'aquest govern alternatiu que diuen liderar, poden crear aquest comissionat com a prova (*alguns aplaudiments*) i ens explicaran si té valor afegit per incorporar-lo.

Tampoc entenem que sigui necessària la creació d'un nou gestor energètic, com proposa En Comú Podem, quan aquest gestor..., el suport i l'assistència ja els tenim també en la creació de comunitats energètiques a través de les oficines comarcals de transició energètica o dels ajuts SolarCoop.

Així mateix, entre l'abstenció i el vot favorable, també hi ha diverses actuacions que, si bé estem d'acord amb el fons o per impulsar-les, considerem que els terminis que es proposen per al compliment difícilment són assumibles.

I ja tancant la meua intervenció, i després d'haver pogut conèixer les proposicions de la resta de grups, volem dir que des del nostre grup confiem que les tres idees que sembràvem a l'inici del debat per part del diputat Villalbí puguin començar a arrelar.

En primer lloc, és imprescindible accelerar la transició energètica. En segon lloc, sí al desplegament de renovables, d'acord amb un model energètic propi de Catalunya, que vol dir distribuït, participat i més just. En tercer lloc, conscients que venim d'on venim i som on ens trobem ara, hi som per avançar, reconeixem quin és el context i sumem esforços de manera generosa i responsable per avançar.

Per tot això, demanem que es pugui donar suport a les actuacions contingudes a les nostres propostes de resolució. I no ho demanem per aspirar a cap titular de premsa que es limiti a concedir-nos l'èxit d'haver-les aprovades, perquè, de ser així, el monogràfic d'aquest Ple no tindria sentit, i la nostra feina aquí, tampoc. Nosaltres aspirem a anar més enllà, a contribuir a accelerar aquest desplegament a Catalunya per aconseguir una energia més neta, més justa i més democràtica.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats... Estem en emergència climàtica degut a l'escalfament global. Això és provocat, evidentment, pels gasos amb efecte d'hivernacle. I, per tant, sí o sí, hem d'aconseguir la descarbonització i la desnuclearització l'any 2050.

I això vol dir fer la transició energètica, que implica tant l'electricitat renovable com el biogàs i tant des del punt de vista de la producció d'aquesta energia com del consum. I això vol dir mobilitat, vol dir la indústria, etcètera. I també necessitem desmaterialitzar l'economia, i això també passa per l'eficiència i passa per una economia circular, que implica residus, implica molts àmbits.

Això és una pantalla superada, que ja només neguen els diputats que estan asseguts allà dalt, al més-enllà, però la resta tenim clar que hem d'anar cap aquí. Com també és una pantalla superada que a Catalunya el dimensionament de tot això, amb els recursos de què disposem –de vent, d'aigua, de sol, etcètera–, ens el marca la Proencat. O sigui, no cal inventar la sopa d'all. La Proencat, que si bé la vam iniciar nosaltres, Junts per Catalunya, el Govern se la va fer seva, la va actualitzar; el Grup Socialistes, pel que sé, també la compra. I, per tant, hi ha un ampli consens de que els números que marca la Proencat són els objectius als quals hem de poder arribar.

I què ens diu la Proencat? Doncs ens diu que l'any 2050 necessitarem seixanta gigawatts d'edifici i fotovoltaica. Quants en tenim en aquest moment? Dos. Quants n'hem aconseguit tenir en els dos anys i mig de legislatura actual? Un. Aquest és el número. Per tant, quan nosaltres diem que anem lents ho justifico. No és per voler criticar perquè sí, és perquè en tenim dos, n'hem aconseguit un darrerament i en necessitem seixanta el 2050.

I vostès, conseller, treuen pit –d'acord?– de que aquest gigawatt, que és bàsicament d'autoconsum i, per tant, és bàsicament de fotovoltaica –teulats, en zones antropitzades–..., però si mirem altre cop la Proencat, què ens diu? Doncs ens diu que el 2050 com a màxim el vint-i-dos per cent de l'energia que necessitarem serà provinent d'aquesta fotovoltaica en teulats i en zones antropitzades –només el vint-i-dos per cent. Per tant, nosaltres som els primers que ens agradaria no necessitar cap mena de parc eòlic ni fotovoltaic, però, vulguem o no vulguem, el setanta-vuit per cent vindrà d'aquí.

I aquest gigawatt –deu estar amb mi– d'autoconsum és mèrit de la ciutadania; és la ciutadania, no?, que (*veus de fons*) –em diu que sí– s'ha posat les piles. És veritat. D'acord. Els experts ens diuen que en aquest 2024 és probable que baixi aquest autoconsum que s'està instal·lant, perquè hi ha una lentitud en les subvencions, hi ha un cert col·lapse. I, per tant, aquí hi hem de posar mà.

Aquest gigawatt d'autoconsum, que representa un disset per cent en termes d'energia produïda, que és com s'han de fer les comparacions –un disset per cent del que produeix una nuclear–, en aquests moments és el 0,4 per cent de tota l'energia que consumim al nostre país, a Catalunya. Perquè aquí parlem de gigues i megues, i la gent es pot pensar de bona fe que estem produint moltíssim, i no, els números són aquests. Per tant, ens hem de posar les piles tots. I aquí nosaltres també hi som.

I vostès han anunciat que tenen autoritzats 1,5 gigues, eh?, una giga i mitja. Però també és veritat que n'hi ha mitja que està parada encara a Urbanisme. I l'altre dia..., avui celebros que no ho han fet, però l'altre dia ens parlaven de que «venim d'una paràlisi». Doncs jo lícitament crec que ens hem de defensar. El Decret llei 16/2019, del president Torra, va aconseguir aixecar que es presentessin catorze gigawatts de projectes. En aquest moment n'hi ha presentats tres. Per tant, no veníem d'una paràlisi; havíem fet la feina, en tot cas, amb uns altres criteris, d'una altra manera.

En aquest moment som últims a la Unió Europea. Si m'ho permet, l'hi diré d'una manera molt gràfica: en els dos anys i mig en què vostès han estat al Govern i que el país ha aconseguit un gigawatt d'autoconsum, el diputat Ramon Tremosa i gent de la nostra sectorial han aconseguit fer no un llibre, sinó dos llibres, que són aquests dos

(*l'orador mostra els llibres*), sobre transició energètica. (*Alguns aplaudiments.*) No, sí, i que, a més, almenys a mi, que no en sabia, d'energia, m'han servit per aprendre'n molt. Per tant, els hi recomano.

Per això nosaltres hem plantejat un ple monogràfic d'energia, perquè entenem que en aquest moment positivament i propositivament hi som a temps, podem aconseguir encara aquests dotze gigawatts nous que necessitem per al 2030. N'hem fet un; en necessitem dotze per al 2030, que és d'aquí quatre dies. Però plantegem aquest ple monogràfic perquè entenem que hi som a temps.

Hi ha una dada que sempre que tinc micro intento dir-la, perquè crec que fixa molt la situació: per aconseguir l'objectiu del 2050 hauríem de fer des d'avui tres camps de futbol de plaques solars cada dia i un molí terrestre cada tres dies. Aquesta és la situació. Per tant, és el que ens trobem. Això, evidentment, si ho volem fer amb sobirania energètica; si volem que ens ho facin des de fora, ja hem acabat la feina.

Per què volem sobirania energètica? Home, doncs, perquè és una estructura d'estat. Només cal mirar Escòcia, que es fa..., el cent per cent de la seva energia elèctrica ja és renovable. Per tant, imagineu-vos el poder que té sobre el Regne Unit sent un gran proveïdor ja, a partir d'avui mateix, com a energia renovable. Perquè controlem el preu de l'energia, i no parlem ja de si, com fan altres països europeus, es territorialitza el sistema tarifari. Això podria fer que a Catalunya, que no tenim prou renovables, els costos d'energia encara pugessin més. Per tant, això afectaria encara més el benestar de les nostres famílies, la competitivitat de les nostres empreses, etcètera.

Volem ser sobirans energèticament pels impostos que això genera per als ajuntaments, per l'ecosistema d'R+D, d'universitats, d'indústria al voltant de les renovables que es pot generar. I tots aquests números són si volem, estrictament, poder produir el consum d'energia elèctrica que necessitem. Però no estem parlant de la que necessitem també si volem fer anar les dessaladores, amb la sequera que tenim; si volem fer anar l'hidrogen verd. Nosaltres fem aquí un apunt que com a energia de transició seria bo començar a tenir a Catalunya alguna inversió en hidrogen blau, captant el CO₂, evidentment, no emetent gasos amb efecte d'hivernacle.

I tot això ho volem també perquè no ens agrada que ens estiguin amenaçant des de l'Aragó les MATs, les línies de molt alta tensió, que l'única manera de lluitar-hi o la millor manera de lluitar-hi és que no tinguin cap interès en venir. Si aquí fem la feina, si aquí no hi ha inacció, si aquí no hi ha capacitat ociosa en les subestacions de Red Eléctrica Española perquè els hi bolquem nosaltres els nostres projectes de renovables, no tindran cap interès en venir les MATs.

No volem les MATs i, en canvi, sí que volem totes les competències, no només per als projectes petits i mitjans, sinó també per als projectes de més de cinquanta megawatts. I això ho exigim i ho reclamem a Madrid. Els hi poso una dada molt significativa: de tota l'energia renovable que hi ha tramitada en aquest moment amb destí a Catalunya, una tercera part, el trenta-tres per cent, s'està tramitant a Catalunya; dues tercers parts s'estan tramitant a Madrid, el seixanta-set per cent s'està tramitant a Madrid, de la qual un quatre per cent només són en projectes que aniran ubicats a Catalunya. Per tant, el seixanta-tres per cent s'està tramitant a Madrid amb projectes a fora de Catalunya, a l'Aragó, i són aquests els que amenacen de venir via MAT.

I no és només energia elèctrica renovable, la transició energètica; és també biogàs. Nosaltres demanem que s'aprovi el pla de biogàs dins aquest mateix 2023. És també potenciar la biomassa en un país en què dos terços del nostre territori és massa forestal. No pot ser que estiguem important pèllet quan tenim dos terços de massa forestal, que, a més a més, ens comporta problema de perill d'incendis; d'efecte esponja, que se'ns queda l'aigua com a recurs disponible, amb la sequera que tenim; que ens limita els aliments perquè ens redueix superfície de conreu, ens redueix pastures, etcètera. I tot plegat, en què redunda? En despoblament, en desequilibri territorial.

Per això també, doncs, demanem que es potenciï la biomassa; evidentment que hi hagi més transparència, més desburocratització, no tanta farragositat de paperas-

sa, sinó més confiar en les persones que promouen els seus projectes via declaració autoresponsable i, en tot cas, amb una ECA ja anirem després a comprovar que ho hagin fet bé.

I volem, evidentment, per fer tot això, recursos. Un exemple de l'espoli espanyol perquè s'entengui molt bé: la inversió que requereix la transició energètica a Catalunya és, més o menys –tant és eòlica com fotovoltaica–, 1 milió d'euros per megawatt. Hem de fer cinc megawatts al dia; per tant, necessitem invertir 5 milions d'euros cada dia a Catalunya. Això al cap de l'any són, més o menys, uns 2.000 milions d'euros. Espanya ens en roba més de 20.000. Per tant, sense l'espoli espanyol, en una Catalunya independent, sí, podríem fer deu vegades la transició energètica que necessitem al nostre país.

I volem també poder gestionar els fons Next Generation, poder decidir aquí estratègicament quines són les línies que ens interessin. Volem que es faci un comissionat molt important tècnic que estigui adscrit a Presidència i que coordini i que vetlli perquè es duguin a terme totes les polítiques que ens fan falta per poder fer efectiva la transició energètica.

Tot això és el que nosaltres incloem en aquestes cinc propostes de resolució. També altres temes com els ajuts al 19,2 per cent de famílies que estan en pobresa energètica, ajuts a les pimes electrointensives, rehabilitació d'habitatges, que es promogui la fotovoltaica en els polígons d'activitat econòmica i s'aprofiti per eliminar el fibrociment i l'amiant, seguir impulsant les comunitats energètiques locals contemplant també les comunitats energètiques rurals, elaborant projectes de centrals hidroelèctriques reversibles, etcètera.

Nosaltres, en aquest debat, hem procurat –i crec que ho hem aconseguit– de tenir una mirada de país, d'intentar teixir uns grans consensos. Jo estic molt esperançat. Veurem ara les votacions, però crec que realment aconseguirem uns grans consensos entre tots els partits. I, per tant, aconseguirem fer un clic, un punt d'inflexió en la transició energètica del nostre país perquè a partir d'ara, sí –esperem-ho–, hi hagi una acceleració que es noti cap a aquests objectius del 2030 (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i 2050.

Acabo, presidenta. Aprofito per anunciar que Junts per Catalunya, amb la mateixa filosofia i el mateix to que hem demanat aquest Ple monogràfic d'energia, en demanarem també un sobre pagesia, perquè entenem que la pagesia –hi estarà d'acord, conseller– es mereix un ple monogràfic en la cambra d'aquest Parlament.

Ara sí, acabo. El conseller Rull diu sovint que els molins i les plaques són reversibles, però el canvi climàtic no, i té molta raó. Per tant, fem la transició energètica, fem-la ja, fem-la en positiu, fem-la amb equitat, justícia i solidaritat entre territoris...

La presidenta

Diputat...

Salvador Vergés i Tejero

...–sí–, fem-nos-la nosaltres i sobretot...

La presidenta

Sí. (*Rialles.*)

Salvador Vergés i Tejero

I sobretot fem-la pels nostres fills.

La presidenta

Sí, sí, ha d'anar acabant. (*La presidentariu.*)

Salvador Vergés i Tejero

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, passarem a les votacions de totes les propostes de resolució. I fem crida per votar.

(Pausa llarga.)

Diputats, diputades, doncs, acabat el debat, procedirem a la votació de les propostes de resolució segons l'ordre d'entrada a registre d'acord amb l'article 155.2 del Reglament. Com bé saben, les votacions s'han agrupat per grups parlamentaris seguint les peticions de votació separada que s'han anat recollint fins avui al migdia. També els informo que no s'ha presentat cap proposta transaccional. Si algun grup parlamentari vol sol·licitar alguna votació separada que no s'hagi indicat prèviament, si us plau, que ho faci ara o calli. *(La presidentariu. Rialles i aplaudiments.)*

Comencem, doncs. *(Remor de veus.)* Va, que...

Comencem les votacions.

Propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari de VOX.

Votació 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 21 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 13 vots a favor, 108 en contra i 7 abstencions.

Passem a la votació 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 11 vots a favor, 115 en contra i 3 abstencions.

Passem a la votació 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 14 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 12 vots a favor, 108 en contra i 9 abstencions.

I passem a la votació 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 11 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

Passem a les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Comença la votació 1.

El resultat de la votació són 45 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 80 vots a favor, 11 en contra i 37 abstencions.

Passem ara a la votació 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 76 vots a favor, 17 en contra i 35 abstencions.

Comença la votació 4.

El resultat de la votació són 14 vots a favor, 20 en contra i 95 abstencions.

Passem a la votació 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 14 vots a favor, 114 en contra i 1 abstenció.

Passem a la votació 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 77 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Passem a la votació 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 46 vots a favor, 17 en contra i 66 abstencions.

Passem a la votació 8.

Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 52 en contra i 31 abstencions.
Passem a la votació 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 17 en contra i 98 abstencions.
Passem a la votació 10.
Comença la votació.
El resultat són 17 vots a favor, 41 en contra i 71 abstencions.
Passem a la votació 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 8 vots a favor, 115 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 12.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 20 en contra i 63 abstencions.
Passem a la votació 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 77 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 8 vots a favor, 83 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 11 vots a favor, 112 en contra i 6 abstencions.
Anem per la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 52 en contra i 63 abstencions.
Passem a la votació 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 83 en contra i 32 abstencions.
Passem a la votació 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 14 en contra i 6 abstencions.
I passem a la votació 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 78 vots a favor, 20 en contra i 31 abstencions.
Passem ara a les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, incorporant-hi la correcció de dades.
Passem a la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 73 vots a favor, 49 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 105 vots a favor, 9 en contra i 15 abstencions.
Passem a la votació 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 112 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.
Passem a la votació 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 5.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 79 vots a favor, 18 en contra i 32 abstencions.
Passem a la votació número 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 87 vots a favor, 10 en contra i 32 abstencions.
Passem a la votació 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 48 vots a favor, cap en contra i 81 abstencions.
Passem a la votació 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 104 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.
Passem a la votació 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 120 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.
Passem a la votació 10.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 49 vots a favor, 63 en contra i 17 abstencions.
Passem a la votació 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 38 vots a favor, 73 en contra i 17 abstencions.
Passem a la votació 12.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 41 vots a favor, 71 en contra i 17 abstencions.
Passem a la votació 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 42 vots a favor, 8 en contra i 79 abstencions.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 9 en contra i 11 abstencions.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 115 vots a favor, 3 en contra i 10 abstencions.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 13 en contra i 7 abstencions.
Passem a la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 19 en contra i 1 abstenció.
Passem a la votació 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 126 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 110 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.
Passem a la votació 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 99 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.
Passem a la votació 21.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 22.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 118 vots a favor, 1 en contra i 10 abstencions.
Passem ara a les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comencem per la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 42 vots a favor, 71 en contra i 16 abstencions.
Passem a la votació 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 58 vots a favor, 39 en contra i 32 abstencions.
Passem a la votació 3.
Comença la votació.
El resultat són 52 vots a favor, 45 en contra i 32 abstencions.
Passem a votar el punt 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 90 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.
Passem a votar el punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 84 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 58 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 48 vots a favor, 39 en contra i 42 abstencions.
Passem a la votació 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 39 en contra i 43 abstencions.
Passem a la votació 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 52 vots a favor, 39 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 10.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 52 vots a favor, 8 en contra i 69 abstencions.
Passem a la votació 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 19 vots a favor, 103 en contra i 7 abstencions.
Passem a la votació 12.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 90 vots a favor, 8 en contra i 31 abstencions.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 15 vots a favor, 8 en contra i 106 abstencions.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 83 vots a favor, 8 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 105 vots a favor, 8 en contra i 16 abstencions.
Passem a la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 9 vots a favor, 104 en contra i 16 abstencions.
Passem a la votació 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 9 vots a favor, 120 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 52 vots a favor, 39 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 45 en contra i 64 abstencions.
I passem a la votació 21.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 39 en contra i 70 abstencions.
Passem ara a les propostes de resolució subsegüents del Grup Mixt.
Comencem per la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 43 vots a favor, 80 en contra i 6 abstencions.
Fem la votació 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 26 vots a favor, 71 en contra i 32 abstencions.
Passem a la votació 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 108 en contra i 7 abstencions.
Passem a la votació 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 71 en contra i 12 abstencions.
Passem a la votació 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 79 vots a favor, 40 en contra i 10 abstencions.
Passem a la votació 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 52 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 83 vots a favor, 8 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 52 vots a favor, 39 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 80 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 10.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 50 en contra i 32 abstencions.
Passem a la votació 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 48 vots a favor, 39 en contra i 42 abstencions.
Passem a la votació 12.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 77 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 121 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 81 vots a favor, 42 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 90 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 109 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 103 en contra i 10 abstencions.
Passem a la votació 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 74 vots a favor, 39 en contra i 16 abstencions.
Passem a la votació 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 71 en contra i 44 abstencions.
I passem a la votació 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 26 vots a favor, 39 en contra i 64 abstencions.
Passem a les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.
Comencem per la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 75 vots a favor, 15 en contra i 39 abstencions.
Passem a la votació 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 6 vots a favor, 20 en contra i 103 abstencions.
Passem ara a la votació 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 49 vots a favor, 42 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 118 vots a favor, 1 en contra i 10 abstencions.
Passem a la votació 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 110 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 44 en contra i 38 abstencions.
Passem a la votació 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 11 nos i 71 abstencions.
Passem a la votació 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 110 vots a favor, 11 en contra i 8 abstencions.
Passem a la votació 10.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 78 vots a favor, 20 en contra i 31 abstencions.
Passem a la votació 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 104 vots a favor, 18 en contra i 7 abstencions.
Passem a la votació 12.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 77 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 74 en contra i 9 abstencions.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 47 vots a favor, 51 en contra i 31 abstencions.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 115 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció.
Passem a la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 6 vots a favor, 77 en contra i 46 abstencions.
Passem a la votació 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 68 vots a favor, 4 en contra i 56 abstencions.
Passem a la votació 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 20.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 42 en contra i 41 abstencions.
Passem a la votació 21.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 77 vots a favor, 7 en contra i 45 abstencions.
Passem a la votació 22.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 6 vots a favor, 123 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 23.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 69 vots a favor, 18 en contra i 42 abstencions.
Passem ara a les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.
Anem per la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 46 en contra i 37 abstencions.
Haurem de tornar a votar? Tornem a votar aquest punt? *(Pausa.)* Sí, sí. No, és que he dit que deixava un moment perquè dallò.
Doncs tornem a votar aquest punt.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 48 vots a favor, 34 en contra, 36 abstencions i tres persones que no han votat.
Passem a la votació 2. *(Algú diu: «Presidenta!»)* Sí? *(Algú diu: «Aquest punt no sabíem si era l'1 o el 2.»)* Ah, perdó. Doncs ho tornem a repetir, que hi ha hagut una confusió. Sí, potser no ha quedat prou clar que es repetia el punt. Doncs perdoneu. Com que havia quedat empatat... Sí, sí. M'ha semblat que ho deia dos cops, però potser no ha quedat prou clar. Doncs... Tornarem a fer... Com que havia quedat... *(Remor de veus.)* A veure... *(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.)* Senyora Roldán... *(Remor de veus.)* Un moment, si us plau, a veure si... *(Remor de veus.)* Si us plau...

Lorena Roldán Suárez

Sí, presidenta. És que, abans de que digués que es repetia el punt, des d'aquí dalt hem demanat la paraula –però vostè no ho ha vist– demanant quin punt era el que tornàvem a repetir, perquè ens hem descomptat. I per això hi ha hagut gent que no ha votat. I no hem pogut comunicar-nos.

La presidenta

D'acord. Doncs –sí, no us he vist–, si us sembla... I el resultat serà el que surti altra vegada.

Tornem a repetir la votació 1, d'acord? –tornem a fer la votació 1.

Comença la votació.

I el resultat de la votació són, per segona vegada –per segona vegada–, 46 vots a favor, 46 en contra i 37 abstencions.

Vol dir que ara ho tornem a repetir per tercera vegada i, si no, decaurà el punt, d'acord? Repetim la votació del punt 1. Un moment, si us plau. *(Pausa.)* Doncs, ja que hi ha empat, em diuen que he de cridar a votació per si... Fem un timbre per si algú..., per fer-ho bé. I obrim les portes. *(David Cid Colomer demana per parlar.)* Endavant, senyor Cid.

David Cid Colomer

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...que, no?, evidentment, vostè gestiona el Ple. Només perquè consti en acta. Però, en la meua interpretació del Reglament, és que no s'hauria d'haver repetit la votació, perquè, si algú es perd, és responsabilitat seva saber el que està votant, no de tots els altres diputats i diputades. *(Aplaudiments.)*

La presidenta

Ho entenc perfectament, però si jo no he sabut veure que em demanava la paraula, també puc entendre que pot haver-hi un error. I, evidentment, es pot tornar a votar, i així s'ha fet. *(Aplaudiments.)*

Un cop feta la... D'acord, deixem-ho estar. Ara sí que em sembla que sí que hi havia algú que no havia entrat. Fem l'última votació d'aquest punt 1 i, si tornés a quedar empatat, decauria. Vol dir que posem a votació altra vegada el punt 1. *(Remor de veus.)* Ah, un moment, un moment, que algú demana la paraula? No? *(Veus de fons.)* D'acord, va.

Doncs anem per la votació del punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 46 vots a favor, 46 en contra i 37 abstencions.

Vol dir que aquest punt decau.

Passem a la votació del punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 107 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Passem a la votació 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 93 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 77 vots a favor, 19 en contra i 32 abstencions.

Passem a la votació 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 78 vots a favor, 2 en contra i 48 abstencions.

Passem a la votació 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 63 vots a favor, 53 en contra i 12 abstencions.

Comencem la votació 7.

Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 11 en contra i 8 abstencions.
Passem a la votació 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 120 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 77 vots a favor, 13 en contra i 37 abstencions, i una persona que no ha votat.
Passem a la votació 10.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
Votem el punt..., votació 11.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 55 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 12.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 110 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.
Comença la votació del punt 13.
El resultat de la votació són 77 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 102 vots a favor, 10 en contra i 16 abstencions.
Passem a la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 38 vots a favor, 72 en contra i 18 abstencions.
Passem ara a la proposta de resolució presentada conjuntament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.
Passem a la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 115 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.
Passem a la votació 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 126 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.
Passem ara a les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.
Comencem per la votació 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 103 vots a favor, 19 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 2.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 77 vots a favor, 19 en contra i 32 abstencions.

Passem a la votació 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 104 vots a favor, 18 en contra i 6 abstencions.

Passem a la votació 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 69 vots a favor, 45 en contra i 14 abstencions.

Passem a la votació 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 73 vots a favor, 31 en contra i 24 abstencions.

Passem a la votació 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 69 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions.

Passem a la votació 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 69 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

Passem a la votació 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 69 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

Passem a la votació 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 63 vots a favor, 8 en contra i 57 abstencions.

Passem a la votació 10.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

Mònica Sales de la Cruz

Ara que havíem de votar el 10 hauríem de tornar a veure on som. Hem votat dues vegades el 8 segur, i dues vegades..., i després ja has dit 9. *(Veus de fons.)* Dos vegades el 8, segur. Ha sortit exactament la votació, eh?, però per ressituar-nos.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta segona

I ara toca el 10.

La presidenta

D'acord, doncs, si queda aclarit, les votacions del punt 8 i punt 9, que seria el punt 9..., la votació del 8 eren 69 vots a favor, 59 en contra... No, 70 vots a favor...

La vicepresidenta primera

El de la 8 eren 69 a favor i 59 abstencions. El de la votació 9 eren 63 a favor, 8 i 67.

(Remor de veus.)

La presidenta

Queda clar que ara passem, doncs, al punt 10. Perdoneu, doncs.

Doncs votació 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem a la votació 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem a la votació 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 11 en contra i 8 abstencions.
Passem a la votació 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.
Passem a la votació 14.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 81 vots a favor, 14 en contra i 31 abstencions.
Passem a la votació 15.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 71 vots a favor, cap en contra i 57 abstencions.
Passem a la votació 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 71 vots a favor, 11 en contra i 46 abstencions.
Passem a la votació 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 11 en contra i 8 abstencions.
Passem a la votació 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.
Passem a la votació 19.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 76 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.
I s'han acabat les votacions.
Ja s'ha acabat el Ple.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i onze minuts.